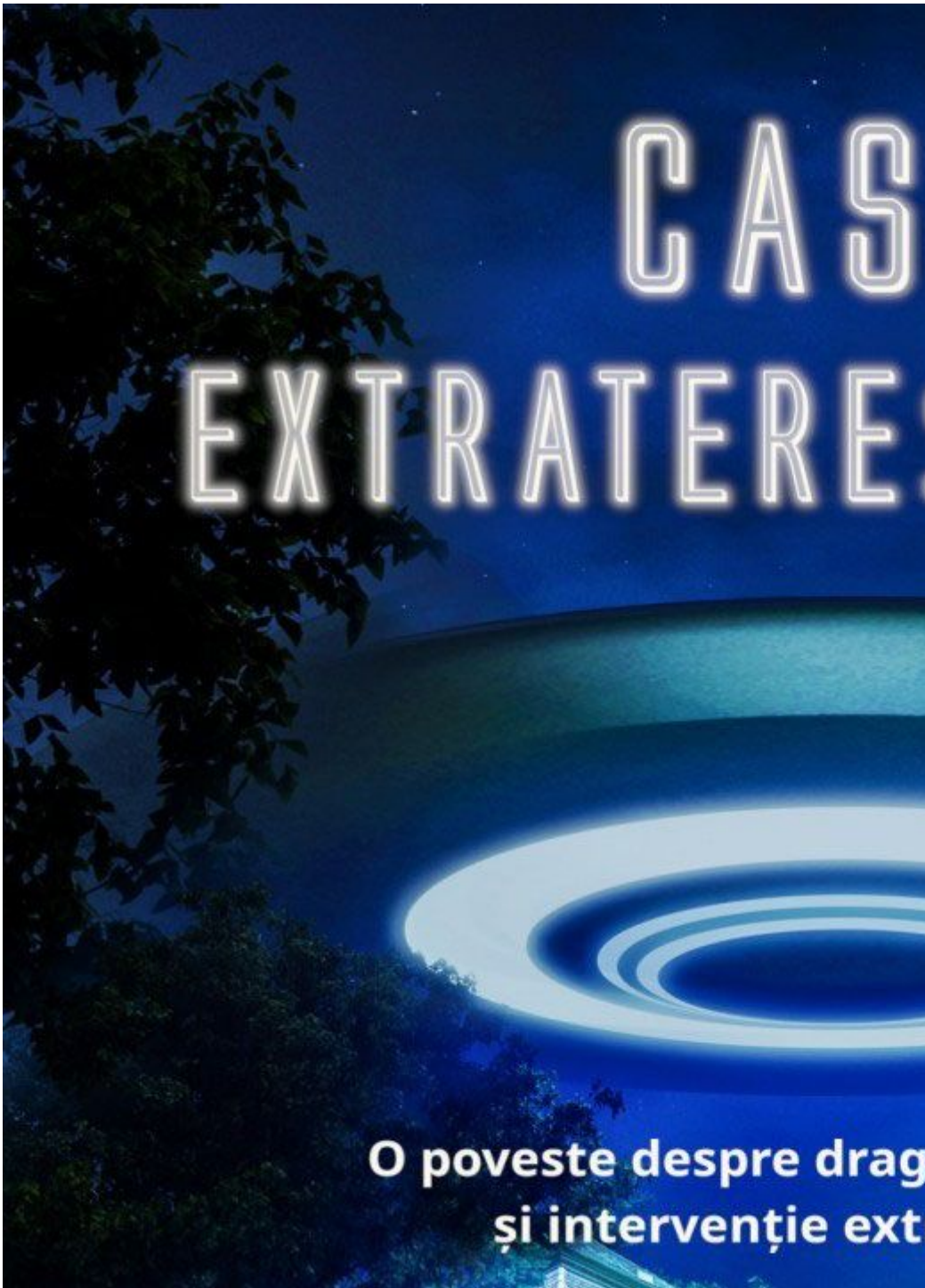
CAS
EXTRATERE
O poveste despre drag
și intervenție ext

OWEN JONES

CASA EXTRATERESTILOR

O poveste despre dragoste, speranță și intervenție extraterestră

Tradus de

Anca-Claudia Cioban

Drepturi de autor © 2023

Owen Jones

Fuengirola, Spania şi Barry, Ţara Galilor

DEDICAȚIE

Acest roman este o dedicație pentru Mark şi Jaynei Hawxwell,

care, atunci când am ajuns în Spania

şi nu am avut unde să mergem

ne-au luat efectiv de pe străzi

şi pentru soția mea, Pranom Jones,

care mi-a făcut viața cât se poate de uşoară.

A făcut o treabă extraordinară.

Karma va răsplăti pe fiecare în felul ei.

CITATE INSPIRAȚIONALE

Nu crede în ceva doar pentru că l-ai auzit.

Nu crede în ceva doar pentru că este afirmat sau bârfit de mulți.

Nu crede în ceva doar pentru că e scris în cărțile religioase.

Nu crede în ceva doar pe baza autorității profesorilor sau a celor mai în vârstă.

Nu crede în tradiții doar pentru că au fost transmise de atâtea generații.

Crede ceva doar după analiză şi observații, când descoperi şi simți că acesta are un înțeles, când conduce la binele fiecăruia şi al tuturor. Abia atunci acceptă-l şi trăieşte în concordanță cu el.

Gautama Buddha

Mare Spirit, a cărui voce sălăşluieşte în vânt, ascultă-mă. Permite-mi să devin puternic şi să-mi îmbunătățesc cunoştințele.

Fă-mă să văd veşnic culorile apusului. Fie ca mâinile mele să respecte lucrurile pe care mi le-ai oferit.

Învață-mă secretele ascunse sub frunză şi piatră, aşa cum i-ai învățat pe înaintaşi.

Permite-mi să îmi folosesc puterea, nu să fiu mai măreț decât fratele meu, ci pentru a mă război cu cel mai mare duşman al meu, eu însumi.

Permite-mi să mă prezint întotdeauna în fața ta cu mâinile curate şi inima deschisă, aşa ca pe măsură ce viața mea pământească se stinge precum apusul, Spiritul meu să se întoarcă la tine fără ruşine.

(bazat pe o rugăciune tradițională Sioux)

1 CONSPIRAȚIA EXTRATERESTRĂ

Era o dimineață fierbinte de vară; prea cald pentru ca bătrânul să mai stea întins pe plajă. El s-a aşezat, s-a frecat bine la ochi şi şi-a deschis aplicația oglindă de pe tabletă.

Ochii mici şi faţa lui încreţită îl făceau să pară mai învârstă de şaizeci şi doi de ani. Părul lui grizonat şi fin, care înainte era şaten, arăta ca o perie, iar barba lui crescuse de câteva zile. O cămaşă boţită cu mâneci scurte, pantalonii scurţi până la genunchi şi o pereche de sandale vechi, dar scumpe, completau imaginea deprimantă a unui om care, cândva îngrijit, acum îşi neglija aspectul.

S-a îndreptat spre mare de unul singur, stropindu-şi faţa cu răcoarea Canalului Bristol pentru a se trezi, după care a revenit în locuşorul său unde avea întins un prosop. Plaja era deja pe jumătate plină de familii tinere. S-a şters pe faţă, şi-a pieptănat părul ud, şi-a strâns lucrurile în geanta de călătorie şi s-a îndreptat spre drum. Îl durea din nou spatele, iar picioarele îi erau umflate şi roşii pentru că adormise cu ele la soare.

„Eşti un bătrân netrebnic, Michael. Uite ce-ai ajuns şi uite ce faci!" îşi spuse el în mintea lui. Vorbea des cu el însuşi zilele astea, poate o făcuse şi în trecut – nu i-a păsat destul încât să îşi amintească, dar era recunoscător că încă nu ajunsese în punctul în care să gândească cu voce tare. „Ar trebui să ştii să nu tolerezi umbre mişcătoare la vârsta ta...".

„Nu a fost vina mea...e din cauza răpirii extraterestre...din cauza radiaţiilor gamma la care au fost supuse picioarele mele când m-au răpit Cenuşiii..." a răspuns el. Un claxon de maşină l-a atenţionat că se află în mijlocul Beach Road, o stradă tare aglomerată. A ridicat mâna, a zâmbit cerându-şi scuze în timp ce s-a târât până la trotuarul de peste stradă.

„Ajunge!” exclamă acesta printr-o singură suflare, după care începuse să se gândească: „stăteam în pat cu frumoasa mea soție, când extratereştrii au venit prin pereți şi au răpit-o.” „Nu, nu o luați! Luați-mă pe mine în locul ei!” am implorat cu respirația tăiată, au făcut totul...şi uite aşa m-am ars la picioare şi m-am lovit la spate. Radiații gamma pe picioare şi implantul prost pus între două vertebre inferioare.

Se afla în fața cafenelei, dornic să se trezească. „Nu dau eu atâția bani pe o cafea” a spus cu voce tare în timp ce se uita la ceas. „Mă duc pe jos până în oraş să îmi cumpăr una. Plaja va fi prea plină şi va fi prea cald pentru mine pentru cel puțin cinci ore.”

Aşa că a început să se târască, în timp ce durerea de spate devenea mai suportabilă cu fiecare pas, deşi încă îi tremurau picioarele.

„Măcar nu o să mă răpească nimeni în mulțimea asta” se gândea el în timp ce mergea printre grupurile care se îndreptau spre plajă. „Voi fi în siguranță pentru 1.5 km ...măcar o oră...apoi voi merge la Greasy Spoon a lui Joe. Nici nu o să le treacă prin cap să mă caute aici.”

— Ce tot spui acolo bătrân pe jumătate adormit? Te pot urmări după implantul RFID din spatele tău! răspunse alter egoul său Ralph.

— Da... Dar, pentru că nu l-au pus cum trebuie, vertebrele mele l-au strivit şi distrus; aşa că nu mai funcționează!

— Bine, s-ar putea să ai dreptate! Dacă tu chiar crezi că nişte fiinţe atât de inteligente care navighează prin univers, ar greşi locul unui implant...

— Ei bine, sunt doar oameni...

— Tocmai ai spus că erau extratereştri!

— Da, nu am spus...dar nu am spus că sunt infailibili!

— Adevărat. Deci, oare câți dintre ei s-au pierdut ca să ajungă pe Pământ?

— Nu ştiu...nu au ajuns să mai spună povestea...s-au prăbuşit în Soare, chicoti el.

— Of...mă dau bătut. Nu pot avea o conversație normală cu tine! Spuse alter ego-ul său.

— E valabil pentru amândoi, răspunse aceste în timp ce observa o femeie îngrijorată care se îndrepta spre el şi pe care o privea insistent. „Bună ziua doamnă!" spuse el. „Asigurați-vă că vă dați cu multă cremă cu protecție solară; soarele este puternic astăzi". Aceasta îşi încleştă buzele, privi în altă parte şi trecu repede pe lângă el crezând că este beat.

„Ei bine”, murmură el. „Eşti a-l dracului de sigur că nu poți mulțumi pe toată lumea, aşa că, ai putea la fel de bine să te mulțumeşti pe tine însuți”.

La intrarea pe strada principală unde se afla Greasy Spoon, o tânără măruntă, studentă, i-a întins un pliant lucios.

— Susțineți comercianții de pe strada principală! Spuse ea cu un zâmbet perceptiv în timp ce s-a întors să repete acelaşi lucru unui alt trecător. A vrut să o refuze, dar nu a vrut să se mai deranjeze, aşa că a intrat în cafenea şi a pus pliantul pe masa de lângă fereastră unde stătea de obicei cu intenția de a-l lăsa acolo ca mai apoi Joe să îl arunce.

— Bună dimineața Michael! Omul meu curajos! Iar te-ai trezit cu fața la cearceaf? Ca de obicei, nu? Gustarea VIP? spuse bărbatul frumos, înalt de vreo şaizeci de ani care se afla în spatele tejghelei. Purta o pălărie albă, înaltă, de bucătar, o vestă albă, un şorț lung alb peste pantalonii scurți, şlapi şi un zâmbet larg şi sumbru cu aspect de tristețe. Ochii lui erau sclipitori şi gri, arătând un sens ascuțit al umorului.

— Da, te rog Joe. Şi momentan, fundul meu e bine, mulțumesc frumos; dar nu ştiu cum va reacționa după prânzul tău delicios. Văd că ai vrea să te ridici, dar poți totuşi să treci asta pe factura mea te rog? Îi întinse lui Joe o tabletă de şapte inch.

— Ah, mai puțin din asta. Am vrut doar să fiu amabil. Întotdeauna există un măscărici în pluton, sunt aici? În

fine, oricum am întârziat; durează 15 minute, mormăi el luând tableta şi plecând.

Michael privea intens cafeaua, dar ştia deja ce persoană va vedea în ea. Erau aceleaşi tip de glume în fiecare dimineaţă, dar erau totuşi jovială şi ambii bărbaţi ştiau că nu înseamnă nimic. Michael luă revista şi o răsfoi, bucuros că putea să îşi petreacă timpul cu ceva. Privirea i se opri asupra unui articol despre un agent imobiliar local prin faţa cărui birou trecea în fiecare zi în drum spre casa lui Joe, dar nu îi dăduse niciodată importanţă. Fotografia arăta proprietarul împreună cu angajaţii. Cu toţii zâmbeau. „Ia uite ce fericiţi sunt cu toţii" gândi el. „Nici un şef nu ar permite angajaţilor să apară bosumflaţi într-o revistă promoţională de acest fel."

După ce le-a studiat expresia feţei parcă păreau autentice. „Poate că sunt extratereştri care au luat o formă umană...trebuie să aibă un motiv pentru care zâmbesc aşa...nu mai e nimeni aia."

— Gustarea VIP, pentru bătrânul mizerabil de lângă fereastră! strigă el în timp ce punea lucrurile la loc.

— Un sandviş cu bacon; pâine prăjită extra, cafea şi un pahar cu apă cu gheaţă. Exact cum îi place domnului. Mai doriţi şi altceva?

— Da, mai puţin sarcasm.

— Da domnule, mă scuzați. Mâine, mai puțin sarcasm pentru dumneavoastră. Ai auzit Mary? Strigă el spre bucătărie chiar dacă nu era nimeni, pentru că Joe conducea singur localul.

Michael l-a urmărit pe Joe care luă o înghițitură de apă şi jumătate din sandviş. „Şi Joe ar putea fi un extraterestru care hrăneşte oamenii cu laxative pentru a le fi greu să scape". În timp ce se gândea la asta, zâmbea, dar Joe l-a întrerupt.

— Acesta este locul, nu-i aşa? Oricum, ceva te-a făcut să zâmbeşti, sau oare ar fi fost vântul? Era rândul lui Joe să se amuze.

— Ce drăguț din partea ta Joe. Nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

— Scopul nostru este să facem pe plac, doar ştii asta Mike. Nu uita: dacă ți-plăcut, spune-le şi prietenilor tăi, dar dacă nu ți-a plăcut, ține pentru tine! Joe a izbucnit în râs în timp ce Michael încă râdea la gluma anterioară.

Totul a revenit la ora cinci dimineața, după cum se spune... totul a ajutat să treacă peste zi... zile aparent fără sfârşit. A dat din cap „Bună ziua" celuilalt client, apoi a clătinat din cap: „Bătrânul Joe este un personaj, nu-i aşa? Se înrăutățeşte de fiecare dată când vin aici".

În realitate, Michael nu a încetat să vorbească cu Joe şi a auzit foarte multe lucruri în acea oră petrecută în fiecare zi, mai multe decât auzise de la oamenii pe care i-a întâlnit în acea zi...şi uneori prea des. De fapt, nimeni nu i-a mai adresat nici măcar o vorbă. Uneori era deranjat de această situație, dar doar pentru că avea impresia că aşa era trebuia să fie. În majoritatea timpului, el era fericit să vorbească cu el însuşi şi să îşi imagineze tot felul de scenarii. Majoritatea vechilor săi prietenilor nu îl înțelegeau; motiv pentru care acesta îşi făcea griji din când în când.

După ce a zăbovit cât de mult a putut să mănânce, Joe a aşteptat câteva minute după care a început să o strângă.

— Mikey, doreşti încă o cafea? Din partea casei bineînțeles şi un pahar de apă cu gheață? Uneori făcea acest lucru când credea că Michael se putea descurca şi fără.

— Da, mulțumesc Joe. Este foarte drăguț din partea ta, răspunse el. Joe luase băuturile şi le aşezase pe tejghea.

— Cafeaua e gratis, dar apa te costă doi dolari, bine?

— Da, mă voi asigura că îți voi lăsa banii în testament, răspunse el.

— Hei Joe, înainte de a pleca, îmi spui şi mie cine este tipul din articol...agentul imobiliar?

— Oh, domnul Parker... Roger Parker. Nu prea vine pe aici, dar îmi dă „Bună ziua” dacă ne vedem pe stradă. Pare un tip destul de amabil.

— Da, are un aer... Roger Parker... sună ca o declarație de la tipul care transportă paletele pe un portavion către un pilot:

— Recepționat, Parker. Se gândi el spunând cu voce tare, „Un extraterestru...”

— Nu, sau cel puțin nu cred. Şi oricum, are un accent britanic... dar cred că asta nu are importanță în zilele noastre. Unii străini vorbesc engleza mai bine decât noi, nu ți se pare? Presupun că tu poți spune că ai petrecut mult timp printre străini. De acolo ai preluat obiceiul de a bea apă la cafea. De ce nu îți pui lapte în cafea ca un om normal?

— Da, am preluat acest obicei din străinătate. Mi se potriveşte pentru că îmi place cafeaua tare, dar mă arde la stomac, aşa că o sting cu apă. E logic.

— Presupun că da, dar atunci când eşti la Roma...nu? Parcă aşa era expresia.

— Fiecare pe rând Joe. Nu te impacienta.

— Ei, tu faci ce îți place. Eu sunt un om simplu...ştii foarte bine. Nu, nu mă deranjează. Să îți fie ție bine.

— Mulțumesc Joe, e foarte drăguț din partea ta.

— Nu m-ar deranja frate, spuse el revenind la distracția sa de a curăța murdăria imaginară de pe aragaz şi suprafețele de lucru.

Michael a răsfoit articolul şi a studiat din nou fotografia, apoi a numărat banii pe care îi datora şi s-a ridicat lent.

— E în regulă dacă folosesc toaleta? Joe?

— Desigur, ştii unde se află. Joe a luat tableta lui Michael, a pus-o pe masă şi şi-a încasat plata. Când Michael s-a întors, a luat tableta şi a pus-o în mâna lui Michael.

— Nu poți răi fără telecomanda ta, nu? Acum e încărcată din nou.

— Mulțumesc Joe, spune el târâindu-se spre ieşire.

— Te aştept şi mâine.

— Voi fi aici. Mulțumesc Mike, ai grijă de tine.

— La revedere! a răspuns el păşind pe trotuar şi strâmbându-se la Soare. Nu avea planuri concrete pentru restul zilei. În mod normal, şi-ar fi petrecut timpul cu Joe, gândindu-se ce să facă, dar în schimb îl petrecuse citind

despre nişte străini. De parcă ar avea nevoie din nou de un agent imobiliar în timpul vieții sale, se gândi el.

Opțiunile sale erau fie să se întoarcă pe plajă, dacă nu era prea cald sau dacă nu ploua, sau să meargă la o bibliotecă, o cafenea sau un bar unde să citească şi să navigheze pe internet. Nu avea telefon, dar vorbea pe Skype şi Facebook cu câțiva oameni cărora le păsa de el. După câțiva paşi făcuți pe drumul pe care venise, s-a rezemat de perete. Nu îl țineau picioarele ca să meargă două mile până la bibliotecă, nu astăzi. Se gândise să stea în parcarea de la bar şi să fure din Wi-Fi-ul lor. Era prea devreme să-şi cheltuiască mica sumă de bani pe alcool sau pe mai multă cafea. Îi plăcea să îi păstreze pentru urgențe precum înăsprirea vremii.

Michael se considera a fi o persoană fericită de fel. Mai mult decât atât, credea în karma; deci orice i se întâmpla accepta ca fiind soarta, dar uneori tot părea nedrept. S-a clătinat în față şi s-a oprit să nu cadă punându-şi palmele pe plafonul maşinii parcate lângă el.

Din senin s-a auzit un vuiet de sirene. S-a uitat deasupra capotei maşinii negre ca să privească fix oamenii a căror fețe le-a studiat în fotografia de mai devreme. Aceştia se adunaseră la vitrina biroului, iar un bărbat întindea mâna spre ceva înmânat de o fată. A luat dispozitivul şi l-a îndreptat spre Michael.

— Un pistol cu raze! Primul gând care i-a trecut prin minte, chiar înainte ca alarma să se oprească şi să se deschidă uşa biroului.

— Sunteți bine? Întrebă bărbatul, în timp ce alarmă începu să sune din nou.

Michael a înțeles, s-a dezlipit de maşină, iar bărbatul a tras din nou cu arma cu raze. Alarmele s-au oprit, exact atunci când bărbatul a ajuns lângă el.

— Domnule, sunteți bine? Arătați de parcă urma să cădeți.

— Da sunt bine, mulțumesc. Mi-am ars picioarele dimineață, raze gama...mormăi el privind în jos la brelocul din mâna bărbatului. Adică am adormit la umbră, iar soarele a venit şi mi-a ars picioarele...pe plajă vreau să zic. Am fost să înot...înot de dis de dimineață.

— În regulă, spuse domnul cu o privire îngrijorată.

— Haideți în biroul meu unde una dintre fete ne va pregăti o cană de ceai. A pus mâna pe spatele lui Michael după care l-a îndreptat peste drum în biroul său unde o fată ținea uşa deschisă. I-a zâmbit lui Michael, după care bărbatul a rugat-o să facă un ceai.

— Luați un loc aici şi trageți-vă sufletul. Numele meu este Roger, Roger Parker; spuse el cu un zâmbet larg în timp ce întinsese brațul.

— Mă bucur să te cunosc Roger. Îți mulțumesc pentru ajutor. Numele meu este Michael, Michael Jones. Îmi cer

scuze că m-am oprit în maşina ta. Sper că nu am stricat nimic. Cred că aş fi dat cu nasul de asfalt dacă nu ar fi fost maşina acolo.

— Nu, nu. Sigur nu aţi stricat nimic. Alarma este foarte sensibilă. Uneori cred că e chiar prea sensibilă. Ah, în sfârşit, Joy a venit cu ceaiul.

— Mulţumesc Joy, acesta zâmbi. Las-o acolo şi voi servi eu. Michael, cum îţi bei ceaiul? Lapte şi zahăr?

— Fără zahăr te rog.

— Ai vrea altceva în ceai...un fortifiant?

— Este foarte drăguţ din partea ta. Un mic whisky medicinal sau un coniac nu ar strica, a răspuns el în timp ce se uita la ceas.

— Da, de ce nu? Deja este după amiază.

— Am un Martel excepţional, dacă doreşti. Michael a dat din cap. Nu a mai gustat Martel de ani de zile. Au ciocnit paharele şi au început să se studieze unul pe altul în timp ce şi-au urat sănătate şi au luat o gură din pahar.

— Ambrozie...a tors Michael.

— Nu-i aşa? Roger aprobă.

Michael a simţit că dacă lucrurile ar fi mers bine pentru el, ar fi arătat mai mult ca Roger – erau de aceiaşi vârstă şi avea aceiaşi înălţime – aproape, dar Roger arăta elegant în costisitorul lui costume de un gri deschis şi cu părul gri coafat.

— Noroc! Roger a întins paharul din nou.

— Până la fund! răspunse Michael înainte să îşi termine coniacul.

Michael şi-a imaginat că este atras într-o capcană extraterestră, dar a decis să se lase dus de val pentru că nu avea nimic de pierdut.

2 CASA EXTRATERESTRILOR

Michael nu mai era obişnuit să bea mult, mai ales după amiaza pe nepregătite. Din ce îşi aminteşte el, ar fi băut trei pahare sau chiar mai multe împreună cu noul său prieten. Începuse să le simtă efectul, dar încă ţinea pasul cu conversaţia, sau cel puţin aşa credea el.

— Da, la origine sunt din Barry, a spus el; dar am petrecut foarte mulți ani departe. Dar, da, tu Roger?

— Da, eu sunt din aceste locuri, dar dintr-un sat de la periferie. Debonneville. Ai auzit de el?

— Da, am auzit.

— Da, dar am petrecut câțiva ani în Orientul Îndepărtat, după facultate. Apoi m-am întors şi...ei bine, iată-mă!

— Iar eu m-am întors de curând din Thailanda şi Spania şi iată-mă şi pe mine. Chiar sunt recunoscător pentru ajutorul tău de astăzi. Sper că nu ți-am încurcat programul sau ceva.

— Nu, nu. Nu-ți fă griji. Fetele pot întreține afacerea şi fără mine. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Chem o maşină să ne ducă acasă. Una dintre fete poate conduce, că eu nu mă bag.

— Nu e nevoie Roger. Mă descurc şi singur, nu-ți fă griji.

— Nici să nu aud Michael! Joy! Poți veni puțin, te rog? Mulțumesc. Vrei te rog să ne duci acasă? Nu vreau să îmi pierd carnetul, iar Michael are o problemă la picioare....arsuri de soare, ştii cum e.

— Nu Roger. Nu e nicio problemă. Doar să îmi spui când şi unde.

— Mulțumesc. Cam în zece minute. Te chem eu.

Michael nu a mai fost atât de fericit de multă vreme – de ani întregi; dar începuse să îşi dea seama că se băgase într-o situație.

— Nu e nevoie să mă duci acasă Roger. Pot merge încetişor pe jos sau iau un taxi.

— Nu vorbi prostii! Te ducem noi acasă. Aşteaptă câteva minute. A strigat-o pe Joy care a apărut cu cheile în mână. Amândoi l-au ajutat pe Michael să se ridice şi l-au ajutat să meargă până la maşină.

— Pe bune? Protestă el. Pot merge şi singur acasă...dar aceştia nici nu i-au acordat atenție. L-au îngrămădit în maşină în timp ce o multitudine de gânduri legate de răpiri extraterestre i-au trecut prin minte. Joy a tras marele Bentley Continental negru pe strada cu sens unic şi a întrebat în ce direcție vor să meargă.

— Michael? În ce direcție? Întrebă Roger.

— Pe plajă vă rog...

— Nu e cam târziu pentru plajă? Hai să te ducem acasă, spuse Roger.

Michael nu ştia ce să mai spună. Mai multe variante se învârteau în mintea lui, dar nu era fanul nici uneia dintre ele.

— Bine, gara Cadoxton, a spus el, încercând să pară încrezător. Mă puteți lăsa acolo vă rog. A fost o după amiază minunată Roger.

— Bine Joy, la gară te rog. Având o direcție, Joy a pornit maşina. Când au ajuns aproape de gară, aceasta a întrebat.

— Iar acum încotro? Roger a pus aceiaşi întrebare.

— Oriunde în această zonă, te rog.

— Nici să nu aud Michael! Am ajuns aici acum. Unde vrei sa mergi mai exact?

— Bine, bine Roger. Ai câştigat! Sunt un om al străzii. Mulțumit?

— Nu, nici pe departe, spuse acesta. Se pare că ne înțelegem destul de bine, vrei să te iau cu mine câteva zile? Măcar până te pui pe picioare?

Michael se holba la el în timp ce urmărise şi expresia lui Joy din oglinda retrovizoare. Nu era nici prima şi nici măcar a zecea oară când un străin îl ajutase în ultimele decenii. Şi-a cântărit opțiunile.

— În regulă. Îmi cer scuze că te-am repezit în halul ăla. Momentan am rămas fără noroc, dar mă voi pune pe picioare curând, spuse el. Aştept răspunsul la o afacere.

— Sigur că da Michael; eu doar îți ofer un mic avantaj...până când îți rezolvi treaba. Joy, du-ne acasă te rog.

Ce e drept, Michael nu mai fusese în Anglia de vreo douăzeci de ani, dar încă mai cunoştea străzile. Bentley-ul Continental a trecut silențios pe lângă repere pe care credea că le-a uitat. I-au dat lacrimile; credea că le poate ascunde. Cel puțin, nimeni nu i-a zis nimic.

După vreo douăzeci de minute, maşina a oprit pe o stradă numită Caldicot Avenue pe care Michael nu o cunoştea. Apoi au trecut de nişte porți care se închideau singure, pe o alee de două sute de metri de pietriş, care înconjura o clădire rotundă şi uriaşă, cu o grădină în față. După ce maşina s-a oprit, tot ce putea vedea Michael era o casă mare, veche, parțial dărăpănată, cu sute de petice pe ea. Nu ştia ce să spună aşa că a încercat să fie politicos.

— Impresionant.

— Da, m-am gândit eu că vei observa potențialul. Au coborât din maşină, după care Joy i-a lăsat singuri, sau cel puțin aşa a crezut Michael. În timp ce stătea şi admira conacul zdrențuit cu mâna pe capota maşinii, tot ce se putea gândi a fost: „Uau!”

Trei câini afgani alergau spre ei într-un ritm alert, dar nu i-au acordat atenție lui Michael.

— Gata, gata, frumusețile mele! Ați avut o zi bună? Le-a întrebat Roger în timp ce stăteau pe picioarele din spate lingându-i fața.

— Gata, e de ajuns copiii mei, mergeți la joacă. Avem un musafir. Câinii au înțeles şi au început să se îndepărteze zburdând.

— Scuze, ştii cum sunt câinii. Deci, îți place?

Chiar şi în acea stare de degradare, casa era impresionantă prin splendoarea sa gotică.

Michael stătea uluit de clădire, dar a trebuit să se întoarcă către Roger şi să-şi exprime gândurile cele mai profunde:

— Uau şi uau din nou... aceasta este casa ta, Roger... Adică, locuieşti aici?

— Da. Mă bucur atât de tare că îți place; spuse el. Hai să intrăm. Şi spunând asta, şi-a pus brațul pe umărul lui Michael şi l-a băgat înăuntru. Joy lăsase deschisă pentru ei uşa mare, de stejar, împodobită cu fier, aşa că au trecut prin ea într-un hol mare.

— Vai de mine Roger. Am locuit în garsoniere mai mici decât holul acesta!

Roger zâmbi, îşi puse brațul pe umărul musafirului şi începu să îl conducă mai departe.

— Hai să mergem prin sala mare, sau cum ne place nouă să o numim, Sala familiei. Această încăpere plus bucătăria sunt cele mai complete încăperi de la parter, şi mai sunt câteva dormitoare terminate la etajul unu. Te rog să intri; spuse el deschizând uşa. După ce a intrat, Michael a rămas cu gura căscată.

— Nu am mai fost într-o încăpere atât de mare de când am participat la ceremonia de absolvire de la facultate; se bâlbâi el.

— Da, cu siguranța încap câteva sute de persoane. Aruncă o privire la acea privelişte înainte să găsim un loc să ne aşezăm. În tăcere, au mers zece metri spre cea mai apropiată şi înaltă fereastră cu oglindă. Michael a rămas uluit. Grădina nu era decât un padoc sau o pajişte în care păşteau mai multe oi şi ponei Shetland. Dincolo de aceasta, se afla o pădure plină cu frunze.

— Roger, şi pădurea este a ta?

— Da. Tot ce vezi în jurul casei ține de această proprietate. Pădurea este preferata mea; acolo este liniște, mai ales noaptea şi mai ales când este lună plină. Nu permitem vânătoarea, dar permitem oamenilor să se plimbe pe acolo. Deci, probabil o dată la câteva zile ai să mai vezi oameni, dar niciodată noaptea. Michael a dat din cap că a înțeles.

— Hai să luăm loc; sugeră acesta în timp ce se uita în jur.

— Ce zici să ne aşezăm pe acele fotolii...sau poate la barul de acolo, mai ales dacă te doare spatele.

— De unde...

— Pot observa simptomele. Tatăl meu avea dureri de spate... Am avut şi eu...vin şi pleacă, aşa-i?

Michael a dat din cap din nou.

— Bine, la bar.

— E frumos să stai acolo. Scaunele sunt mai înalte decât fotoliile. Poți vedea mai departe.

S-au aşezat pe scaunele de bar de ambele părți ale unui blat de marmură neagră rece.

— Ce bei? Bere, ceai, cafea, o băutură slabă, suc de fructe?

— Beau ce bei şi tu Roger. Mulțumesc.

— Două beri să fie. Urquel?

— Sigur că da. A scanat peretele dintre ferestre. Erau plăci, fotografii, picturi şi desene de diferite dimensiuni atârnate în locații aparent aleatorii, dar toate aveau o temă comună – Spațiul... Spațiul cosmic. Realizarea a stârnit fantezia anterioară a lui Michael despre extratereştri.

— Văd că ai observat colecția noastră de artă modernă. Spuse Roger în timp ce aducea un pahar pe jumătate plin şi o sticlă, distrugând astfel reveria lui Michael.

— Da, sunt un fan al spațiului.

— Bineînțeles că eşti Michael. Toți băieții din generația noastră sunt....chiar şi unele fete. Sputnik, Yuri Gagarin, Aterizarea pe Lună Apollo 12 din 1969, Star Trek – Ultima Frontieră – muzica a fost atât de inspirată, nu-i aşa? Telescopul spațial Hubble... Aterizarea pe Marte... Uau! Michael? Uau! Generația noastră a fost atât de norocoasă.

Michael aproba plin de entuziasm, dar nu voia să vorbească, ca să nu rupă vraja în care era prins.

— Desigur, s-ar putea argumenta că descoperirea Secvenței ADN a fost mai importantă, dar a fost mai incitantă – mai inspirată – pentru mințile tinere? Nu, nu cred că a fost.

— Sunt sută la sută de acord cu tine. Absolut... Au ciocnit paharele şi, în timp ce Michael îşi ridică paharul stilat de lalele, ochii i s-au abătut din nou spre pajişte şi i-a trecut prin minte gândul că navele spațiale extraterestre ar putea ateriza cu uşurință în grădină noaptea şi să rămână nedetectate. În timp ce îşi coborî paharul pe tejghea, se uită la Roger, dar Roger îi zâmbea deja de parcă i-ar fi citit gândurile.

Roger Parker – controlor de zbor al unei nave spațiale extraterestre.

— Ai putea găzdui cu uşurință o navă spațială extraterestră în acea grădină şi nimeni nu ar şti vreodată, se aventură el.

— Nu, nu ar şti nimeni. Ai dreptate; zâmbi el.

— Deci Michael, vei sta aici. Spune-mi câteva lucruri despre tine. Nimic secret, doar trivia...orice vrei să îmi spui. Hai să ne cunoaştem mai bine.

— Sigur. Sunt din Barry, dar, la 18 ani, am plecat cu studiile universitare în Rusia. Cam prin 1972. Mă pricep destul de bine cu limbile. Apoi m-am mutat în Olanda timp de nouă ani şi am învățat olandeză. Tipul care m-a ajutat să învăț olandeză la un nivel înalt, a făcut-o vorbind despre

computere, despre care nu ştiam nimic. Mi-am cumpărat un computer de acasă de îndată ce am ştiut că există în vreo optzeci şi doi, dar încă eram atât de ignorant încât nu mi-am cumpărat un dispozitiv de stocare, o unitate de bandă atunci, aşa că nu am putut încărca niciun program. Era sâmbătă, dar până mi-am dat seama de greşeala mea, se făcuse seară şi magazinele erau închise, aşa că mi-am petrecut toată noaptea şi toată ziua de duminică tastând codul de bază doar pentru a-l face să facă ceva.

Atunci mi-am dat seama că, dacă aş putea vorbi cu oamenii în mii de cuvinte în şapte limbi, aş putea învăța cele 256 necesare pentru a vorbi cu un computer, lucru care mi-a schimbat viața.

Am trecut de la lingvist la tocilar cu computerele în aproximativ treizeci de ore. Am studiat toate limbajele de calcul de acasă, inclusiv codul maşinii şi de atunci am folosit un computer în fiecare zi din viața mea.

— Da, sunt fascinante! Într-adevăr spațiul şi calculatoarele...

— După Olanda, m-am întors aici timp de treisprezece ani pentru a lucra în compania de construcții a tatălui meu. Apoi, ei bine, asta a căzut după ce s-a pensionat; apoi a murit şi am întâlnit o fată în vacanță în Thailanda, aşa că m-am dus acolo şi m-am căsătorit cu ea. Suntem căsătoriți de paisprezece ani, dar nu câştig suficient pentru a mi se permite să o aduc înapoi în Marea Britanie cu mine – de fapt, nu câştig nimic.

— E groaznic Michael. Iar soția ta ce face acum?

— Dă cu mătura prin sat, stă cu familia ei şi plânge foarte mult. De aceea dorm eu pe plajă... încercând să fac economii. Au început să îi dea lacrimile; dar e în zadar sincer. Fie am nevoie de un loc de muncă care să câştige douăzeci şi cinci de mii pe an, fie am şaizeci şi cinci de mii la bancă şi niciunul dintre aceste lucruri nu se va întâmpla dacă dorm pe plajă... Şi totuşi, e un gest...Ce altceva aş putea să fac?

— Nu ştiu prietene. Va trebui să ne gândim la asta. Ce ai făcut în Thailanda?

— Eh, la început, am avut o sută patruzeci de site-uri web, şi apoi am început să scriu cărți.

— Înseamnă că ai fost prin preajmă!

— Da, se poate spune şi aşa; încercă el să zâmbească.

— Hai să mai bem o bere.

— Dar tu, Roger? Întrebă el după ce se aşezase din nou pe scaun. Eşti un agent imobiliar de succes?

— Da, presupun că da. Dar nu am fost mereu aşa şi poate nici în viitor nu voi rămâne la fel. A mai luat o înghițitură.

Deşi există un anumit nivel de satisfacție pe care îl câştig prin a găsi cuiva casa lor de vis, sau chiar doar un loc mai bun pentru a trăi, nu am impresia că aş pune ceva înapoi în societate... Nu creez nimic, doar mişc ocupanții. Ştii ce zic? Lui Michael nu-i plăcu să fie de acord, aşa că doar a zâmbit ironic şi şi-a fluturat capul într-un gest de „bine, poate”.

— Totuşi, faci oamenii fericiți; a născocit el într-un final.

— Da, poate o duzină pe săptămână, dar... peste câțiva ani, cei mai mulți dintre ei vor dori să se mute din nou. E ca şi cum nu sunt niciodată complet fericiți – nu chiar.

— Dar asta este problema consumarismului, iar fericirea este o stare de spirit, deşi prea mulți oameni o confundă cu cumpărăturile şi cu deținerea – chiar şi cu banii.

— Totuşi, acum îmi dau seama că nu poți trăi nici cu vechea bătrână dacă e străină, decât dacă eşti bogat...

Roger a ciocnit din nou paharul cu cel a lui Michael. Avem mai multe în comun decât ai putea crede. Am plecat la facultate tot în 1972, numai că eu am studiat contabilitate. După ce am terminat, mi-am luat un an liber şi am mers în Asia unde mi-am întâlnit iubirea vieții mele în Japonia după care ne-am căsătorit. Am adus-o aici, părinții mei au fost extrem de supărați când visa ei a expirat şi a trebuit să se întoarcă singură în timp ce eu am încercat să găsesc o cale de a o aduce înapoi permanent.

Părinții mei ar fi putut să ajute, dar nu au fost de acord cu căsătoria, deoarece războiul încă era proaspăt în mintea lor. În fine, pe scurt, după nouă luni de chinuri, apeluri telefonice costisitoare şi scrisori ocazionale, ea a decis că este o povară prea mare pentru mine, dar nu putea trăi fără mine, aşa că s-a sinucis.

În ultima ei scrisoare, a spus că speră că acum voi putea găsi o femeie pe care să o accepte părinții mei şi că vom redeveni o familie apropiată. Nici una din speranțele ei nu s-au îndeplinit. Noroc! Vai, poate că nu ar fi trebuit să îți spun povestea mea. Nu vreau să insinuez că soția ta ar putea să...

— Nu, sigur că nu... Nu am luat-o aşa...oamenii sunt diferiți, culturile sunt diferite, chiar şi vremurile sunt diferite. Singurul lucru care nu se schimbă este că există o lege pentru cei bogați şi una pentru restul.... Fă ce spune popa, nu ce face popa! Scuze din nou... Nu am vrut să...trebuie să îți fie destul de bine acum.

Roger nu a spus nimic, fie că a fost de acord sau nu. Michael a presupus că acesta se gândeşte la soția lui de acum patruzeci de ani. Sorbi din bere şi privi spre pajiştea care acum era o rampă de aterizare pentru farfuriile zburătoare. De fapt, el căuta iarbă arsă şi depresiunile în care uriaşele bare metalice s-ar fi afundat în pământ, dându-i timp prietenului său nou găsit să-şi recupereze calmul.

— Ei bine Michael, asta a fost atunci şi asta este acum, nu? Trebuie doar să trecem peste să facem tot posibilul ca să facem tot posibilul.

— Cred în karma şi cred că am ales direcția pe care vrem să o urmăm în viață înainte de a ne naşte, dar există nişte lucruri... Ştii, chiar dacă soția mea şi cu mine am ales să experimentăm această separare, oricât de lungă ar fi fost ea, îmi este greu să accept că bogații se pot căsători cu cine le place, dar săracii trebuie să se căsătorească cu britanici – nu că ar fi ceva în neregulă. cu a fi britanic.. dar unde este dreptatea în asta?

— În regulă, în regulă, ştiu, nu există, dar sunt multe nedreptăți în lume. Înțeleg moartea, chiar şi la tineri. Înțeleg şi sărăcia, deşi mă enervează.. au existat dintotdeauna, dar un nenorocit s-a ridicat în parlament şi a propus această lege şi majoritatea colegilor săi de rahat au fost de acord cu el! Face sângele să fiarbă în mine. Scuze pentru înjurătură şi pentru că mi-am pierdut cumpătul.

Roger a respins scuzele cu o mişcare înapoi a mâinii.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze. Este suficient să înfurie orice persoană gânditoare.

— Ceea ce mă captează este că am vorbit cu mulți, mulți oameni despre asta şi nouăzeci şi nouă la sută dintre ei cred că îți poți aduce partenerul înapoi de oriunde, dacă sunteți căsătoriți. Doar că oamenii nu ştiu despre asta. Ei bine, tu a trebuit să afli într-un mod deosebit de dureros. Cu ceva

timp în urmă, am auzit de un tip din Bristol care s-a spânzurat pentru că nu şi-a putut aduce soția thailandeză înapoi. Avea şi el vârsta noastră. Trebuie să recunosc că am luat asta în considerare de câteva ori.

— Îmi imaginez că sunt mult mai multe sinucideri din cauza asta decât ni se spune.

— Da, pot paria pe asta.

Cei doi bărbați au făcut linişte în timp ce contemplau la gândurile lor asemănătoare. După câteva minute, Roger a rupt tăcerea.

— Avem musafiri! Ne vor înveseli. Încă o bere? Michael dădu din cap şi se uită în jur în timp ce cele trei fete de la birou au intrat cu cei trei afgani. L-a lovit imediat că fetele şi câinii aveau similarități.

De asemenea, a crezut că cele şase creaturi fericite i-ar fi adus un zâmbet Sfinxului.

*3 FAMILIA EXTRATERE*Ş*TRILOR*

Michael era fascinat de cele trei fete cu cei trei câini. Se învârtise la dreapta lui, cu fața la ferestre, aşa cum

intraseră, şi le privea în dreapta lui, aşa că nu era conştient de reacţia lui Roger, dar Roger îi putea vedea profilul între el şi noii sosiţi. Expresia lui Michael i-a adus un zâmbet pe buze, dar dacă nu ar fi fost acolo fetele şi câinii ar fi făcut asta oricum. Fiecare au adus pachete pe fotolii sau au pus pungi de plastic pe podea în apropiere şi s-au îndreptat spre bar cu câinii înghesuiţi în ele. Michael s-a rotit pentru a vedea cum cei şase îl salutau pe Roger, unul cu o mână sau cu o labă pe umăr şi un sărut sau o limbă pe obraz, iar acesta răspundea cu sărutări şi bătăi de jur împrejur.

Fetele ar fi putut să fie triplete. Nu erau identice, dar aveau fiecare în jur de douăzeci şi doi de ani, 1,78 m, părul blond până la umeri şi, evident, încercau să semene una cu cealaltă prin machiajul şi îmbrăcămintea lor.

Michael nu era beat, la urma urmei, exersase de patruzeci şi cinci de ani, dar privelişte a-l ameţit şi, deşi îi era dor de soţia lui, nu se putea abţine să nu creadă că Roger era un om norocos, chiar dacă suferise şi muncise din greu. În timp ce visa cu ochii deschişi, dintr-o dată, grupul celor şase s-a întors spre el şi l-au acoperit cu săruturi şi lingeri. Nu a îndrăznit să întoarcă sărutările fetelor, dar a mângâiat animalele şi a spus:

— Îmi cer scuze pentru starea în care sunt doamnelor... Ştiu că miros oribil

— Am simţit mirosuri şi mai urâte şi suntem sigure că dvs. aţi mirosit şi mai bine altă dată. Nu vă faceţi griji; răspunse Joy pe un ton ambiguu.

— Nu ne-ai cunoscut colegele încă, aşa-i Michael? Michael ea este Jan; Jan, el este Michael. Michael ea este Jenny; Jenny, el este Michael. Amândouă s-au aplecat, l-au sărutat suav pe obraz şi au dat mâna cu el chicotind.

— Încântate de cunoştinţă Michael.

Îşi amintise cât de timid au reacţionat adolescentele thailandeze cu care făcuse el cunoştinţă. Primul lor britanic în carne şi oase.

— Iar aceste creaturi minunate sunt Sheba, Karma şi Koli; adăugase ea arătând spre fiecare câine.

— Bine fetelor, ce vreţi să faceţi mai întâi? Băutură sau duş? Au hotărât să facă duş întâi, cu promisiunea că vor reveni într-o oră.

— Iar tu Michael? Vrei să faci şi tu un duş sau încă o bere? Întrebarea a creat o imagine mentală cu el făcând duş împreună cu cele trei fete. Pentru el acest gând era ruşinos, dar plăcut.

— Voi bea o bere şi îmi voi aştepta rândul. Nu vreau să grăbesc fetele care au muncit toată ziua. În timp ce scotea aceste cuvinte pe gură, avea senzaţia că îşi dădea frâu liber fanteziei şi asta îl stânjeni şi mai mult.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, Michael, a spus Roger zâmbind. Fiecare cameră este echipată cu propriile facilități. Fetele împart o cameră, eu am o cameră şi mai există şi o cameră pentru oaspeți, care acum este a ta. Iar înainte ca fantezia ta să se dezlănțuie, prietene, fetele împărțeau cameră de când am început să amenajăm locul şi le-a plăcut atât de mult, încât nu ne-am obosit să o schimbăm. Lasă în pace câinii care dorm, parca aşa era proverbul, nu?

Tot ce a putut Michael să facă a fost să dea din cap, deoarece se întreba dacă acest bărbat putea să îi citească mințile.

— Absolut! Singurul cuvânt pe care a reuşit să îl scoată. Cred că voi bea acea bere, dacă încă mai este valabil.

— Sigur că da, iar după ce o termini, îți voi arăta camera.

În timp ce Roger aducea băutura, Michael încă se gândea la asemănările dintre fete şi câini, în timp ce auzea de undeva de sus râsetele copilăreşti.

A încercat din răsputeri să nu se gândească la fetele care se băteau cu apa în duş, dar îi era foarte greu şi nu se putea abține.

Michael a început să țină pasul cu Roger cu berea, deoarece părea că acesta o termina mult mai repede. De asemenea, se întrebă dacă îşi ține gazda trează pentru că nu voia să fie o

povară. Când Roger a spus, „Eşti gata?”, Michael a răspuns rapid „Sigur că da!” L-a urmat pe Roger până la uşă, şi-a luat geanta şi au continuat să meargă pe întuneric pe scară.

— Unele locuri din casă sunt cam întunecate pentru că nu am reuşit să legăm totul la curent încă. Iar lemnul vechi şi negru cu tapetele întunecat nu ajută deloc. Holul de la următorul etaj este mai luminat datorită ferestrelor de la fiecare capăt. Da, am ajuns. Camerele ocupate sunt cele din fundul casei pentru că acolo este cea mai frumoasă privelişte. S-a oprit la o intersecție a peretelui din spatele casei.

— În partea stângă, deasupra camerei de familie, este camera mea, iar în partea dreaptă sunt camera ta şi a fetelor. Deci noi mergem spre dreapta. După vreo cinci metri, acesta se opri şi îşi puse mâna la ureche. Aceasta este camera lor. Le auzi? Mereu par să se distreze. A dat din cap zâmbind. Avea gânduri vesele.

— La următoarea uşă se află camera ta. Sper că este pe placul tău. În dulap vei găsi un halat. Pune-l pe tine şi aduți toate hainele jos. Le punem la spălat şi ți le vom da înapoi mai târziu.

— Mâine vom merge să luăm şi restul lucrurilor tale. Ne vedem jos cam într-o oră, dar nu e grabă. Wi-Fi-ul nu este parolat, aşa că dacă vrei să suni pe cineva o poți face. Ne vedem mai târziu. Roger a apăsat pe clanță pentru a deschide uşa dar nu a intrat în cameră. După ce a făcut un pas în față, Michael înlemni.

Camera îi amintea de un dormitor victorian sau edwardian din filmul 20.000 de leghe sub mări, complet cu conducte de vorbit, lămpi cu gaz şi un pat de alamă. A înaintat dând din cap şi a închis uşa. Era o cameră de o mărime decentă, aproape zece pe cinci metri cu dimensiunea ce mai mare de-a lungul peretelui exterior pe care erau montate trei ferestre mari, deşi acestea erau mult mai mici decât cele de la parter. Totuşi, ofereau o lumină corespunzătoare după ce îndepărtai perdelele.

A deschis o fereastră pentru a lăsa aerul proaspăt să intre şi a început să îşi analizeze priveliştea. Era aceiaşi ca de la parter, dar datorită înălțimii, perspectiva era diferită. Era aproape la etajul trei, dar tot nu vedea dincolo de pădure. Ar fi vrut doar să stea şi să admire, dar s-a forțat să facă un duş, după care s-a simțit mult mai bine.

S-a uitat la ceasul de pe perete şi s-a hotărât să mai stea la fereastră încă o jumătate de oră şi să se relaxeze. După un timp, şi-a dat seama că blatul mesei semăna cu ceva din copilăria lui. Atunci l-a lovit. Masa arăta ca o maşină luxoasă de cusut Singer. S-a uitat dedesubt, şi desigur, era ce credea el.

A împins partea din mijloc a mesei ca să facă loc. Complet rotită, aceasta a scos la iveală un monitor şi o tastatură. L-a deschis şi s-a logat. Nu a avut timp să vorbească cu soția lui, dar i-a lăsat un mesaj, după care şi-a împăturit hainele într-o grămăjoară ordonată şi s-a îndreptat sfios spre scări.

„Am fost răpit din nou, dar de data aceasta, căpitanul navei spațiale mă tratează ca pe un prieten şi nu un porcuşor de guineea. Am propria cameră, probabil ca să aibă mereu acces la mine, dar acum cobor la cină...Sunt gol sub acest halat chirurgical. Sper că nu eu voi fi felul principal din meniu."

— De ce ar vrea să mănânce un bătrânel învechit ca tine, când sunt atât de multe lucruri tinere şi fragede în jur? Ce bătrân şi prostuț mai eşti! Spuse alter ego-ul său.

— Ştii, unii preferă carnea de berbecuț în loc de miel.

— Mă îndoiesc că extratereştrii adevărați ştiu ce e ăla berbecuț!

— Poate că nu, uite că mă duc ca un miel la tăiat.

— Tocmai ai spus că eşti un berbecuț! Nu se poate şi aşa, şi aşa!

Chiar dacă uşile de la sufragerie erau largi deschise, a bătut o dată la una dintre ele. A fost oprit din nou. Toți şase făceau glume şi râdeau în celălalt colț al barului. Erau îmbrăcați doar în halate. Joy l-a invitat să li se alăture.

— Pe astea vrei să le speli? A întrebat Jenny. Dă-mi-le mie şi mă duc să le arunc în maşina de spălat. El se cam ruşinase, dar ea a luat grămada de haine şi a plecat.

— Ia loc Michael, a spus Roger. Vrei un aperitiv?

— Da, sigur, mulțumesc...

— Te întrebai de ce suntem toți în halate nu?

Michael a fost prins cu garda jos.

— Păi, da, eu, de fapt, dar în Thailanda, multe familii poartă hainele de dormit după duşul de seară. Doar că nu am văzut pe nimeni să facă asta aici.

— Ei bine, noi facem asta uneori...nu în fiecare seară, recunosc, dar nu vream să te simți pe dinafară, aşa că acesta este adevăratul motiv din această seară.

— Apreciez. Pentru că, ei bine, să fiu sincer... M-am simțit cam inconfortabil când mă gândeam că nu voi fi îmbrăcat corespunzător.

— Exact la asta ne-am gândit şi noi. Vrem să te simți ca acasă aici. Până la fund! Te rog să te serveşti cu aperitive. Felul principal va fi gata în sala de mese cam într-o oră. Stând atât de mult în Thailanda, presupun că îți place mâncarea thailandeză.

— Da, sigur că da!

— Bine. Era un pariu destul de sigur. Majoritatea oamenilor îndrăgesc această mâncare; zâmbi el. Oricum, vom avea de unde alege. Cum ți se pare camera?

— Vai Roger, este ca un vis. Iar priveliştea este extraordinară. A fost cel mai superb duş pe care l-am făcut de când m-am întors aici şi am descoperit terminalul computerului din birou. Minunat! Am crescut cu acele maşini Singer. A fost cumva ideea ta? Sau aşa ai cumpărat-o?

— Ideea mea, sau cred că una dintre fete a sugerat asta... Nu îmi amintesc acum, dar le-am zis să facă asta.

— Jos pălăria pentru ingeniozitate.

— Îți mulțumesc în numele întregii familii. Părerile tale sunt binevenite. Ne place să credem că această casă este o casă a ideilor.

— Ca o comunitate.

— Cam aşa ceva, oarecum. Dar aceasta nu este o comunitate. Poate vei afla cum stă treaba pe aici dacă vei rămâne... Nu citi printre rânduri... Nici nu te încurajez şi nici nu impun vreo limită de timp. Atât tu, cât şi noi vom şti când va veni momentul. În fine, hai să nu discutăm despre asta. E un lucru din acela automat...precum iubirea, Îți dai seama când te îndrăgosteşti sau când nu mai eşti îndrăgostit, Nu necesită conversații.

— Ai apucat să vorbeşti cu soția ta, Michael?

— Nu. E ora 1 dimineața la ea, aşa că presupun că doarme. Practic, acel sat se închide după ora nouă jumătate. După ce se întunecă, plimbarea prin oraş este îngreunată de câinii vagabonzi. Am stat acolo treisprezece ani şi nu am fost muşcat, dar tot nu e o experiență plăcută.

— Da, îmi aduc aminte. Şase ore diferență, nu? Ei bine, o poți suna mai târziu.

— Da, probabil aşa voi face, sau măcar să îi trimit un mesaj, Mulțumesc.

— Cum o cheamă pe soția ta? Îmi cer scuze că nu am întrebat mai devreme.

— Dew. Dew Jones. Aproape că îi dădeau lacrimile.

— Cred că îți e foarte greu prietene; spuse el în timp ce îl prinse uşor de braț pe Michael. Nu-ți fă griji, Vom încerca să găsim o soluție.

Michael nu vedea nici o cale de scăpare şi nici nu voia să înceteze să spere sau să îşi implice prietenul, aşa că a zâmbit fără să zică nimic.

La sunetul gongului de deschidere a unui film cu J.Arthur Rank, toată lumea s-a ridicat, Michael a fost încurajat să o facă şi el, după care s-au îndreptat în camera alăturată pentru a lua cina. Era cam un sfert din dimensiunea sălii mari. La masa uriaşă din lemn de stejar încăpeau cu uşurinţă douăzeci şi patru de persoane, totuşi, deşi doar un capăt era aşezat cu locuri pentru unul pe partea dreaptă, trei pe celălalt şi unul în capul mesei. Cum era de aşteptat, Roger s-a aşezat în capul mesei, iar Michael a fost rugat să stea lângă el. Acesta a observat că tacâmurile erau din argint masiv, dar nu a îndrăznit să ia un tacâm până nu a ajuns primul fel de mâncare.

— Roger, totul este atât de grandios. Aşa mănânci în fiecare seară?

— Da. Dar uneori mâncăm în grădină...alteori în pădure. Depinde de cheful pe care îl avem.

— Mă scuzaţi că vă întreb, dar sunteţi cu toţii rude?

— Vai, nu! Se înecă el în timp ce fetele chicoteau. Era evident că nu era primul care a încercat să divinizeze relaţia lor.

— Scuze Michael, dar asta este una dintre cele mai previzibile întrebări pe care le-am primit.

Nu suntem rude, ele nu sunt concubinele mele, iar eu nu sunt bărbatul bogat care le întreţine. Suntem egali, doar că

se întâmplă să am mai mulți bani decât au ele şi nu îmi place să locuiesc singur. Ce rost are să ai....doar ca să ai? Bucuria care reiese din a avea este a împărți. Aş putea să mă întorc acasă şi să fiu regele castelului în fiecare seară şi apoi...apoi ce? Să mă uit la Coronation Street de unul singur?

— Sunt sigur, e mai bine să împărtăşeşti cu un grup de oameni pe care îi placi, îi admiri şi îi respecți, închizi televizor şi porți o conversație plăcută nu?

— Am destui bani, dar nu voi avea niciodată destui prieteni adevărați. Am încredere deplină în aceste doamne.

Michael era copleşit.

— Este o filozofie cu care sunt sigur că mulți oameni ar fi de acord, dar nu au curajul să o pună în practică.

— Din păcate ai dreptate...este exact cum occidentalii au adoptat credința în Karma...vorbesc despre ea, dar tot se plâng atunci când sunt jefuiți sau atunci când mama lor este lovită de un şofer băut. Ori crezi în Karma ori nu mai crezi. Nu poți să alegi unde şi când să se aplice. Atunci când te decizi care este alegerea corectă pentru viața ta trebuie să o primeşti cu toată inima, să o trăieşti şi să o inspiri în fiecare moment. Altfel eşti un mincinos, un şarlatan; propovăduieşti nişte prostii pe care nici tu nu le crezi.

Tot ce putea face Michael era să se holbeze...tocmai şi-a auzit convingerile de peste patruzeci de ani cum sunt repetate pentru prima dată. Aruncă o privire la fetele de pe partea cealaltă a mesei şi tot ce a putut vedea în ochii lor era aprobare.

— E nevoie de mult curaj...bolborosi Michael.

— În viața fiecăruia, vine un moment în care fie apuci taurul de coarne, fi continui să mănânci rahat. Da.

— E mai simplu să trăieşti într-o minciuna. La mine nu se aplică, dar se pare că acesta este cazul pentru mulți oameni. Faza e că, atunci când inima nu mai bate, cu toții rămânem în singurătate. Vreau să fiu judecat, sau să mă judec pe mine însumi după aderarea la convingerile mele, fie ele bune sau rele.

Michael nu voia să pară ca şi cum se dă pe lângă binefăcătorul său, dar pe de altă parte, era de acord cu spusele acestuia. Spera ca expresia feței şi comportamentul său să îi transmită gândurile. Se întâmpla foarte des ca oamenii să îi spună că e ca o carte deschisă, iar în acest moment, spera că e adevărat.

— De când locuiți aici? A fost tot ce a putut să zică. Nu a adresat întrebarea cuiva anume, dar s-a uitat în ochii fiecăruia dintre ei. Avea impresia că toată lumea îi putea simți neliniştea.

— De patru ani şi patru luni; a răspuns Jenny cu ochii strălucitori. S-a uitat de la o fată la alta. Toate au aprobat răspunsul ei, dar fără a scoate vreo vorbă.

— Tot ce pot să spun este că aveți o casă minunată aici, oameni buni. Şi sunt mândru că vă cunosc.

— Poate că prezența ta aici va duce la crearea unor lucruri mărețe, spuse Joy. Cine ştie motivul pentru care ne-ai fost adus. Michael, care este cel mai important lucru pentru tine?

— Ah, îmi e dor de soția mea, Dew. A fost deportată înapoi în Thailanda din cauza situației mele financiare.

— De aici?

— Nu, din Fuengirola, Andaluzia, în sudul Spaniei. Am petrecut doi ani acolo pentru a obține cetățenia în Spania, dar i s-a respins permisul de familie pentru a veni în Anglia. Apoi am rămas fără bani, iar ea a fost trimisă înapoi în Thailanda şi eu am venit în Anglia. Îi dăduse o lacrimă pe care toată lumea a observato.

— Fii puternic Michael! A spus Jan. Nimeni nu ştie ce ne rezervă viitorul. Tot ce poți şti este că ai plănuit, ai meditat, nu poți scăpa, dar vei supraviețui, indiferent ce îți trece ție prin cap în cele mai sumbre momente.

S-a uitat îndelung în ochii ei...fascinat atât de adevărul care i se spusese verde în față, cât şi de frumusețea ei, chiar dacă încerca din răsputeri să trateze fetele ca fiind ființe umane fără sex. „Era imposibil.” îşi zicea el în timp ce se pierdea în privirea ei. Frumusețea fizică era una...ar fi fost oricum atras de ea, chiar dacă el ştia că cineva de vârsta bunicului ei nu i s-ar fi părut atractiv; dar era vorba de frumusețea gândurilor ei – a filozofiei de viață. Era impregnată în toate fetele. Era o ață care le lega precum un şirag de perle.

— Ne place să ne începem serile cu un aperitiv. Iar astăzi vom avea unul deosebit. Michael, vrei să încerci?

— Sigur că da. Ce este?

— E un pic mai complicat, dar cred că se încadrează la mâncarea asiatică. Permite-mi să îți torn în pahar. Aşa...ce părere ai?

— E delicios. Simt un gust de ananas, lămâie, lichior Benedictine, albuşuri, dar care este băutura spirtoasă principală? Gin?

— Nu, dar eşti pe aproape. Ai ratat Aperolul, dar e uşor să faci asta datorită lichiorului Benedictine...şi e vorba despre absint, nu gin. Se numeşte Rimbaud’s Left Hand. Până la fund! Mai ia unul.

Felurile de mâncare au venit şi au fost consumate. Pe masă se aflau trei feluri de vinuri, dar cu toţii au băut apă – însoţitorul natural al mâncărurilor thailandeze.

Cina a fost excelentă, dar revelaţiile din timpul conversaţiilor au fost şi mai şi. Michael era desfătat. Au fost rare momentele în care s-a simţit atât de aproape de o persoană de când tatăl său murise acu cincisprezece ani; iar acum stătea cu patru persoane – şi nu numai atât, dar trei dintre acestea erau extraordinar de frumoase şi aveau o treime din vârsta lui. În ciuda atracţiei fizice, se întreba cum au reuşit astfel de suflete tinere să descopere atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt. Ştia că avusese o educaţie revelatoare, dar a cunoscut atât de puţini oameni.

— Cum ţi s-a părut mâncarea? A întrebat Joy după ce au terminat.

Michael a trebuit să se gândească pentru a-şi aminti felurile de mâncare. Erau atât de asemănătoare cu ce fusese el obişnuit în ultimii paisprezece ani, iar discuţiile au fost atât de captivante şi surprinzătoare încât mâncarea a fost consumată în neştire; înecată în conversaţiile şi în oamenii cu care s-a simţit foarte bine.

Toată cina a părut că s-a terminat într-un minut, ca un trip pe acid.

Imediat după, Michael se afla în pat. Şi-a dat seama că este beat, dar nu era exagerat, dar totuşi nu îşi amintea cum a ajuns în pat. Totuşi, nu asta era problema; spera din tot

sufletul să nu se fi făcut de râs prin a se comporta prea apropiat de fetele prietenoase. S-a uitat la ceas: unu dimineața. Nu îi stătea în fire să hărțuiască oamenii, dar beat? Nu era sigur.

S-a întins pe pat şi a început să îşi facă griji până când a adormit şi şi-a curmat necazul pentru ceva timp.

4 PRIMA ZI

Michael nu a mai dormit atât de bine de luni întregi. S-a trezit cu câteva minute înainte de a-i suna alarma de pe noptieră. Avusese un vis pe care îşi dorea să şi-l amintească, aşa că s-a întins după carnețelul pe care îl purta împreună cu tableta sa. Era un obicei pe care l-a deprins încă din copilărie. Ar fi avut o colecție sănătoasă până acum dacă ar fi avut un loc sigur unde să le păstreze. Mama lui vitregă i-a aruncat agendele cu visele avute în decursul a treizeci de ani şi mai avea câteva în Thailanda, dar nu mai rezistau nici alea prea mult.

S-a ridicat şi a mers la baie, dar nu înainte de a arunca o privire pe fereastră. A zâmbit la gândul că dacă ar fi fost într-un film sau într-o carte, personajul său s-ar fi ciupit, dar nu a auzit de nimeni care să facă acest lucru în viața reală.

După ce s-a pregătit şi-a pus halatul pe el şi în timp ce se gândea să mai navigheze pe internet, a observat o bucată de hârtie care a fost împinsă pe sub uşă. Pe bilet scria aşa: „Bună dimineața! Dacă vrei să ni te alături la micul dejun, îl vom servi în bucătărie. De obicei în servim înainte de ora opt, dar dacă vrei să mai stai în pat, nu ne deranjează. Poți să te serveşti singur cu orice îți doreşti la micul dejun sau la prânz. Roger a spus că te va suna la amiază, aşa că răspunde la telefon, sau robotul va prelua mesajul. Hainele tale sunt la uşă. Ne vedem între cinci şi şase. Să ai o zi bună! Joy."

Michael a deschis uşa, s-a uitat în stânga şi în dreapta coridorului, şi-a luat hainele şi a intrat înapoi în cameră. Îi plăcea foarte mult cât de bine îi miroseau hainele. A pus grămada de haine pe dulap, s-a aşezat la computer şi se gândea ce să facă. Apoi şi-a căutat încărcătorul în geantă, şi-a pus tableta la încărcat şi s-a aşezat din nou.

Voia să îi trimită lui Dew un mesaj pe Skype, dar nu ştia cum ar putea să îi explice situația în care se afla. Nu i-a spus că a dormit multe nopți pe o bancă. A făcut-o să creadă că familia sa are grijă de el, deoarece nu a vrut să o îngrijoreze.

— Bătrân zăpăcit ce eşti! Spune-i că o iubeşti şi lasă lucrurile aşa, a spus Ralph.

— Ei bine, parcă aş vrea să sune ca şi cum obțin nişte rezultate pentru viitorul nostru. Vreau să îi dau o speranță.

— Ai putea să îi spui că am fost răpiți de nişte extratereştri foarte de treabă; că acum suntem responsabili de nava mamă în timp ce aceştia sunt plecați şi că ei ți-au promis că vor încerca să ne ajute să fim din nou împreună.

— Ar crede că am înnebunit de tot!

— Ha! E prea târziu să îşi facă griji. Sunt sigur că ea deja ştia asta de ani de zile. Eu întreb, oare avem acum ocazia de a ne face de cap în această ambarcațiune extraterestră?

— Clar nu! Ar însemna să abuzăm de încrederea oferită. Totuşi, aş vrea să vizitez grădinile. Nu poate fi un lucru rău...

— Atât timp cât acele şopârle uriaşe nu te mănâncă de viu.

— Gardianul Şop...Afganii? Doamne ce imaginație bogată mai ai şi tu.

— Iar tu te bucuri de ea atunci când îți scrii poveştile. Unde ai fi ajuns tu fără imaginația mea?

— Presupun că în acelaşi loc în care sunt şi cu ea. Nicăieri.

— Ce frumos din partea ta. Foarte frumos! Eu spun vorbe dulci şi asta este recunoştința pe care o primesc? Nici nu ştiu de ce mă mai deranjez.

— Îmi pare rău. Eşti un bun ascultător şi o uriaşă sursă de inspirație.

— Aşa mai merge. Mulțumeşte celor care merită mulțumiri.

— Haide. Trimite iubitei noastre soții dragostea noastră eternă.

S-a ridicat spre calculator, a deschis Skype-ul şi s-a logat. S-a uitat cu tandrețe la poza ei, ca şi cum ar fi sărutat-o şi, văzând că este offline, aşa cum se aştepta, a început să scrie: „Bună draga mea :-), Sper că eşti bine şi că la fel sunt şi prietenii şi familia din sat. Am avut puțin noroc în acest capăt de lume. Noii mei prieteni m-au invitat să stau la ei câteva zile. Este o frumoasă schimbare de peisaj. Îi vei cunoaşte când vei veni şi tu aici. Îmi pare rău că nu am putut să te sun aseară, dar nu eram în stare. Te voi suna diseară la ora noastră stabilită. Cu multă dragoste, Mike."

— Nu e foarte creativ, dar cred că e de ajuns.

— Ştii foarte bine că trebuie să păstrez un limbaj simplu. Altfel ea va trebui să stea cu dicționarul în brațe. Nu vreau să o plictisesc de moarte...

— M-ai fi păcălit pe mine.... În fine, ce facem acum?

— Ei bine, nu ştiu ce vrei tu să faci, dar eu aş vrea să navighez pe internet, să trag un pui de somn, poate voi citi

câteva ziare online şi apoi să cobor să iau prânzul în timp ce aştept să mă sune Roger. După, aş vrea să fac o plimbare prin grădini dacă e şi el de acord. Tu poți face ce vrei, dar te rog să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Îmi strici tot cheful.

Voia să caute conacul pe internet pentru că, oricât ar fi încercat, nu îşi putea aduce aminte de el când era copil....nici măcar strada; dar ar fi putut să fie vorba de un drum privat nou. S-a chinuit mai bine de jumătate de oră, dar nu a reuşit să găsească o clădire în sau prin preajma Barry care să semene cât de puțin cu ce a văzut el până acum de când s-a mutat. I-a trecut prin cap să facă o căutare la agenția de imobiliare, sau să îl caute pe Roger, dar i s-a părut pre indiscret, aşa că s-a întins în pat, a setat alarma tabletei să sune la ora unsprezece jumătate şi a început să caute titlurile de pe BBC şi apoi cele de pe South Wales Echo. Nimic nu i se părea interesant cu excepția mirosurilor dulci emanate de aşternuturile de pe pat combinate cu aerul de țară care venea de la fereastra deschisă.

În clipa următoare, alarma a început să toarcă. S-a trezit revigorat. S-a spălat pe față cu apă rece, s-a îmbrăcat şi a coborât. Era mulțumit că nu a avut un vis pe care trebuia să îl noteze.

A încercat intenționat să nu fie silențios ca nu cumva cineva să creadă că se furişează prin casă, dar nici nu ştia dacă erau prin preajmă constructorii, bucătarul sau servitorii. Nu

îşi amintea dacă ar fi întrebat sau dacă i s-a menționat acest aspect.

A trecut prin sufrageria care acum nu emitea nici un semn de revelație din seara precedentă şi a intrat în bucătărie. Nu a putut să o vadă prea bine aseară, dar, la fel ca şi dormitorul său, era un amestec de epoci victoriană şi spațială. În centrul camerei se afla o masă de lucru lungă şi masivă de stejar, oale de alamă, ustensile de servire şi de gătit atârnate de cârlige în jurul pereților şi mai multe Agas intercalate cu cuptoare cu microunde, un aragaz cu halogen şi diverse aparate electrice.

Farfuriile pentru micul dejun fuseseră spălate şi puse în raftul de pe scândură, dar erau câteva alimente pregătite pe masă, sub o folie alimentară. A găsit şi un bilețel. „Au mai rămas câteva bucățele de la micul dejun. Pâine este în coşuleț, iar în frigider vei găsi mâncare proaspătă. Ne vedem mai târziu, J". A recunoscut scrisul de mână a lui Joy.

A început să o placă într-un mod mai special...un mod cu care Dew nu ar fi fost de acord. A scuturat filtrul, şi-a turnat o cană de cafea care mirosea mult mai bine decât cea a lui Joe, a deschis frigiderul să caute lapte, frişcă şi ceva mâncare pentru micul dejun, Laptele era într-o ulcică pe care a scos-o din frigider şi a observat un bol acoperit cu folie care conținea toate alimentele specifice unui mic dejun: bacon, oua, ciuperci, budincă neagră, fasole, hering şi multe altele. Pe masă se aflau kedgeree, sub o folie contra muştelor, unt şi brânză, împreună cu mici cutii individuale cu cereale şi altele de acel fel. Nu ştia cu ce să înceapă, sau

dacă ar trebui să se deranjeze să îşi facă o întreagă farfurie cu de toate. S-a mulțumit cu cafea, pâine şi brânză.

La ora doisprezece, telefonul casei a început să sune. L-a ridicat din furcă şi s-a aşezat.

— Bună dimineața! Rezidența lui Roger Parker. Cu ce vă pot ajuta? Întrebă el într-o manieră pe care a învățat-o cu mult timp în urmă.

— Roger Parker la telefon. Vă rog să mi-l dați pe Michael la telefon...

— Bună Roger, eu sunt, Michael! Nu mi-ai recunoscut vocea?

— Ba da. Glumeam. Totul e bine? Sunt nereguli?

— Nu, tocmai ce îmi luam gustarea de prânz. Îmi pare rău că nu am ajuns la micul dejun, dar nu am vrut să te încurc în timp ce te pregăteai pentru muncă.

— Nu-ți face griji. În fine, nu m-a căutat nimeni? Fie la telefon, fie în persoana?

— Din câte ştiu eu, nu...

— Ai fi ştiut dacă ar fi făcut-o.

— Bine....Ahm, Roger? E în regulă dacă mă duc să mă plimb prin împrejurimi după-amiază? Totul pare atât de primitor.

— Da, sigur. Vom merge să îți luăm restul de lucruri când ne întoarcem.

— Nu voi avea probleme cu câinii?

— Sigur că nu! Mergi liniştit. Dacă vrei, îi poți saluta, sau îi poți ignora.

— Nu aş putea să îi ignor. Şi ce fac cu uşa? Trag zăvorul?

— Oh, înțeleg. Nu e nevoie. Pune un cârlig în uşă ca să poți intra înapoi. Câinii nu lasă necunoscuții să ajungă până la pragul uşii, aşa că nu-ți fă griji. Ei bine, trebuie să închid. Doar am vrut să văd dacă totul e în regulă. Ne vedem mai târziu. Pa Michael!

— Pa Roger şi îți mulțumesc...se auzi un cârâit.

— Deci, asta înseamnă că avem nava-mamă şi întreg câmpul aerian doar pentru noi? Sau mai bine zis câmpul spațial.

— Da, aşa se pare...până pe la cinci, şase. În fine, mă duc la o plimbare...probabil împreună cu câinii. Acestea fiind spuse, Michael s-a ridicat, a spălat vasele, a pus laptele

înapoi în frigider, a trecut din nou prin sufragerie până la baza scărilor şi a ieşit pe uşa din faţă pe care a lăsat-o pe cârlig aşa cum i s-a recomandat. Putea să iasă şi prin bucătărie, dar nu îi plăcea să atingă lucrurile care erau desprinse sau stricate. Totul părea atât de vechi şi fragil. De fapt, totul părea vechi şi masiv, dar asta nu însemna că nu era putred.

Imediat ce a ieşit afară, câinii afgani au început să alerge spre el. Părul lor frumos, lung şi auriu şi urechile la fel de lungi fâlfâiau în timp ce alergau. Expresiile lor îi făceau să pară fericiți, dar ştia că acea rasă s-a născut pentru a alerga într-o haită mică. În trecut, în ţara lor natală, stăpânul lor i-ar fi pus pe un ghepard, iar câinilor le-ar fi plăcut urmărirea chiar şi a celui mai rapid animal terestru de pe planetă.

S-au oprit în faţa lui, dând din coadă, gâfâind şi zâmbind.

— Bună! Ce fete frumoase sunteți! Ce faceți? Mă duc la o plimbare. Puteți să veniți şi voi cu mine dacă nu aveți treabă în altă parte. Câinii inteligenți păreau ca şi cum ascultau fiecare cuvânt, iar unul dintre ei şi-a pus lăbuţa pe genunchiul său. Michael încă nu îi putea deosebi. Michael a mângâiat câinele.

— Ce este fetiță? Ea a făcut un pas înapoi, s-a învârtit în cerc de trei ori şi toate trei au fugit cu viteză maximă.

— Până şi câinii aia sunt prea ocupați ca să petreacă timpul cu un boşorog ca tine!

— Presupun că ai dreptate... Presupun că ai dreptate, dar nu ai, nu-i aşa? Eşti în aceiaşi barcă cu mine...

— Sau navă-mamă.

— Sau navă-mamă.

Uneori, lui Michael i se părea că alter ego-ul lui cârcotaş este foarte obositor...de obicei avea dreptate deoarece acesta îl cunoştea cel mai bine, dar era atât de obositor, ba uneori chiar enervant.

Şi-a redirecționat atenția către structura înaltă şi rotundă din fața grădinii. Era fascinat. Fusese francmason, sau încă mai era, din moment ce o vorbă din Frăție era „Odată mason, întotdeauna mason", dar nu a mai fost la o întâlnire de zece ani sau mai mult. Clădirea îi amintea de Templu, Biserica Cavalerilor Templieri din Templul din Londra. Studiase astfel de lucruri în acele vremuri trecute. Cele două uşi de la clădire păreau încuiate, dar el încercă doar uşor mânerele. A înconjurat clădirea de câteva ori şi s-a decis că îl va întreba pe Roger despre aceasta cât de curând posibil.

Odată ajuns în spatele uriaşului „Dove Cot", s-a dezlipit în stânga conacului pentru a ajunge şi în spatele acestuia şi, când a ajuns acolo, s-a dus după colț în partea din spate. Acolo se afla o piscină mare pe care nu o observase din Camera de familie, de când se afla sub treptele terței, dar o ocoli şi pe aceea şi se îndreptă spre mijlocul padocului din spate. Oile şi caii i-au făcut loc, dar privelişte a conacului era

o compensație mai mult decât suficientă pentru răcoarea lor.

Fusese la câteva case impunătoare din mai multe țări ca vizitator plătitor, dar inegalitatea demonstrată de asemenea proprietăți îl deprimase întotdeauna mai mult decât îl înălțase frumusețea arhitecturii. Totuşi, aceasta era cumva diferită. Nu ştia de ce. Poate pentru că aceşti oameni s-au purtat frumos cu el, lăsându-l cu impresia că vor renova proprietatea.

A făcut câteva fotografii cu frumoasa zidărie unghiulari şi cu vitraliile care au mai rămas. Trebuie să fi fost uimitoare atunci când s-au vopsit, se gândi el îndreptându-se spre pădure. Imediat ce a pătruns sub baldachinul copacilor, temperatura a scăzut cu câteva grade. A fost învăluit de sentimente de serenitate, eternitate şi linişte.

A vrut să se aşeze cu fața la conac sub un stejar uriaş pe care îl văzuse din camera sa. Ar fi vrut să adoarmă precum Rip Van Winkel. A cedat tentației, cum o făcea de multe ori şi s-a aşezat. El credea că, în general, copacii puteau transmite energie animalelor, şi chiar avea nevoie de revitalizare.

În timp ce stătea jos, şi-a luat gândul de la problemele lumii şi a cerut copacului să îi încarce bateriile. În scurt timp a picat într-o stare de fericire şi a încercat să se gândească la visul avut cu o seară înainte, dar nu îi apărea în minte, aşa că s-a lăsat dus de val şi a adormit.

A visat din nou, dar de data asta era Dryad care a adus-o pe soția lui ca să o salute. De cele mai multe ori era semi-conştient în visele sale şi îşi imagina că Dew este în pat în timp ce el moțăie. Totul era posibil pentru el şi, în acel vis, ştia că nu o poate minți niciodată, chiar dacă ea nu era conştientă de circumstanțele lui. În adâncul sufletului, ea ştia, chiar dacă el a încercat să îi ascundă munca lui, oricât de inutilă ar fi fost.

S-a trezit când a considerat că este în jur de ora cinci, a mulțumit stejarului şi lui Dryad pentru ajutor şi trăiri, după care s-a întors la conac. Putea să jure că oile şi poneii parcă erau mai apropiați de el, mai prietenoşi. Probabil l-au văzut cu Dryad şi aveau încredere în judecata ei, raționaliza el.

A rezistat şansei de a pândi la ferestrele din spatele casei pentru a vedea dacă este cineva acasă şi a mers prin față ca să intre pe uşile pe care a ieşit. Nu erau maşini parcate, aşa că a presupus că a ajuns înaintea gazdelor, chiar dacă încă nu era sigur cine deține ce şi care erau relațiile dintre ei.

Pe tableta lui arăta ora cinci şi cincisprezece, aşa că s-a aşezat pe scările din fața uşii şi a aşteptat. Spre surprinderea lui, afganii s-au făcut văzuți şi s-au aşezat pe scări lângă el. Chiar l-au şi mirosit şi lins înainte de a îngenunchea, iar Michael şi-a împărțit atenția către aceştia în mod egal.

După vreo douăzeci de minute, a văzut semnul pe care îl aştepta. Urechile câinilor aparent adormiți s-au ciulit, cât poate un afgan, apoi au înclinat capetele într-o parte şi în

alta şi au pornit împreună spre poartă. Era evident că stăpânii veneau acasă.

În timp ce Bentley-ul Continental apărea în vizor, câinii alergau pe lângă el. Maşina făcu un zgomot satisfăcător când se opri, iar pasagerii se îngrămădeau râzând.

S-a ridicat, a coborât scările şi i-a întâmpinat la fel cum au făcut câinii, doar că în modul său.

— Păreți foarte fericiți. Ați avut o zi bună?

— Mereu avem o zi bună Michael. Nu, o zi minunată! Ne asigurăm să fie aşa. De cele mai multe ori poți alege cum percepi evenimentele şi noi mereu alegem partea pozitivă a lucrurilor. Nu-i aşa doamnelor?

— Trebuie să accentuezi partea pozitivă şi să nu o bagi în seamă pe cea negativă! A cântat Jenny imitându-l pe Baloo din versiunea Disney, Cartea Junglei. S-au alăturat şi celelalte două fete în timp ce Roger le privea, cânta şi aplauda ca un tată mândru. S-a îndreptat spre Michael:

— Nu-i aşa că sunt speciale? Cum ai putea să nu fii fericit cu astfel de oameni în jurul tău? Hai să mergem. Ai avut o zi bună?

— Da...a răspuns el în timp ce urcau scările.

— Sunt regele maimuțelor, al junglei, VIP...Se auzea în timp ce intrau în clădire.

— Da, am avut o zi minunată...foarte relaxantă, dar a fost exact ce îmi trebuia.

— Îndrăznesc să spun. Corpul tău îți va spune de ce are nevoie dacă îl asculți.

— Da, mereu l-am ascultat...

— Da, scuze, mă refer la oameni în general. Hai să bem ceva. Asta îmi spune corpul meu acum. Ce zici?

— Sigur, nu îmi amintesc de câte ori am refuzat lucruri chiar dacă în ultimii ani nimeni nu mi-a oferit nimic.

Roger l-a bătut pe spate în timp ce intrau în sufragerie.

— Michael, îmi place de tine. Eşti mereu pus pe glume. De obicei, acesta este un semn bun.

Fetele au venit după câteva minute cu cumpărăturile şi câinii. S-au alăturat bărbaților. Roger a adus pahare şi sticle de bere pentru toată lumea, după care doamnele au dus câinii afară şi s-au dus să facă duş, în timp ce bărbații au mai băut o bere la bar.

— Pot să te întreb ceva Roger?

— Sigur, întreabă...

— Ei bine....cine se ocupă de locul ăsta? E uriaş. Voi patru nu puteți să vă ocupați de toate, şi sunt multe de făcut....şi cine găteşte şi face curat? Cine are grijă de animale? Cine curăță piscina? E copleşitor. Adică, spune-mi să îmi văd de treaba mea... Eu doar mă bucur enorm de mult să fiu aici, dar am o minte activă şi nu mă pot opri din a mă gândi la lucruri...chiar dacă nu vreau.

— Înțeleg. Probabil te întrebi şi de relația mea cu fetele. Cine nu ar face-o? Nu te învinovățesc. Avem o configurare foarte ciudată. Poate nu e pentru toată lumea, dar este pentru noi. Cu toate acestea, nu-ți pot spune mai multe acum. Hai să ne bucurăm de acest moment, de compania pe care o avem: tu, eu, fetele şi câinii şi alții pe care îi vei mai cunoaşte aici într-o bună zi. Pentru moment, hai să ne bucurăm de ce avem, ce zici?

— O să beau pentru asta Roger, chiar nu încercam să fiu băgăcios...

— Nu, nu cred că eşti genul. Sunt întrebări normale şi logice, iar într-o bună zi, probabil îți vei primi şi răspunsurile. Dar acum, hai să ne pregătim pentru cină. Iei cina cu noi diseară?

Michael s-a simțit rănit. Se întreba dacă l-a supărat pe Roger pentru că nu a luat micul dejun cu ei.

— Da, dacă se poate. Îmi pare rău pentru dimineață, dar eram atât de obosit...nu am mai dormit atât de bine de un an şi nu am vrut să vă încurc...

— Nu-i problemă. Nu-ți face griji dacă ne încurci. A dat berea pe gât şi s-a ridicat. Michael a făcut la fel.

— Nu prietene, poți să stai se te bucuri de berea ta. Mai bea una, sau chiar câteva. Ne vedem la cină la ora opt. Înainte să uit. Dă-mi cheia dulapului tău ca Jenny să meargă să îți aducă lucrurile. Oricum trebuie să iasă şi nu are rost să te duci şi tu cu ea.

Michael a cotrobăit în buzunar şi i-a dat cheia.

— Mulțumesc Roger! A spus el în timp ce Roger se îndepărta.

5 ÎNCEPEM SĂ NE CUNOAŞTEM

Michael şi-a citit mesajele, şi-a setat alarma la ora şapte şi jumătate şi a moțăit până când a venit momentul să facă un duş şi să coboare la cină. Valiza îl aştepta la baza scărilor.

S-a uitat în sufragerie, a văzut că nu este nimeni, aşa că a mers spre bucătărie. Înainte să vadă pe cineva, a auzit râsete. Cu toate acestea, a bătut la uşă înainte să intre.

— Nu e nevoie să bați la uşă Michael, ştim că eşti aici. Nu ne vei prinde făcând ceva de care să ne fie ruşine. Fetele chicoteau în timp ce Michael se simțea stânjenit.

— Îmi cer scuze dacă te-am ruşinat. Hai, ia un loc... Vrei ceva de băut? Un vin sau un aperitiv? Diseară vom mânca peşte, aşa că ce zici de... Nu, ți-a plăcut atât de mult Rimbaud's Left Hand aseară, încât poți să mai încerci. Ce zici?

— Sigur. Ăsta e jocul care-mi place, a rânjit el. Fetele s-au adunat în timp ce Roger turna în pahare o licoare roşiatică. Au sorbit şi şi-au îndreptat privirile spre Michael.

— Grand Marnier şi vermut... Cinzano Rosso? Şi un spumant alb... Italian... Prosecco?

— Nu-i rău. Nu-i rău deloc. Dacă ți-aş fi spus numele acestui cocktail cred că ai fi fost şi mai aproape. Îl numim Fabiole. Am adăugat Cava la Faviola clasic pentru a-l înveseli. Mai are şi o picătură de coniac, iar vermutul este Carpano, nu Cinzano, dar ăsta e un detaliu mic. Foarte bine! Ai câştigat încă un pahar. Fetele au aplaudat râzând şi au ciocnit paharele.

— Haide, ia un loc te rog. E rândul meu să fiu chelneriță în seara asta. A spus Jan mai mult către Michael decât către ceilalți care deja ştiau acest lucru.

— Roger, vinul te rog. El s-a dus conştiincios la frigider, a luat o sticlă de vin alb şi a deschis-o. Masa era deja pusă, aşa că lui Jan i-a fost uşor să prezinte primul fel de mâncare format din caviar şi pâine prăjită, urmat de scoici, mihalț de mare fiert şi salată. Mai era şi un platou cu brânzeturi pentru cine voia. Roger şi Michael au ciugulit din brânza care era acompaniată de pahare de vin de Porto.

— Chiar mănânci bine.

— De ce nu? A răspuns Roger. Muncim din greu, facem sport şi ne simțim bine. Nici măcar nu e atât de costisitor atunci când ai în grup patru oameni care lucrează.

— Roger, ce urât din partea ta! Jenny l-a certat. Ai să îl faci pe Michael să se simtă groaznic.

— Fără supărare Michael... Nu am vrut să insinuez ceva anume. Eu sunt doar obişnuit să spun ce gândesc.

— Mulțumesc că ai grijă de sentimentele mele Jenny, şi pentru că mi-ai adus geanta, dar nu m-am supărat pe ce a zis Roger.

— Ei bine, mă bucur. Dar tot nu are nici o scuză. Mereu îi atragem atenția să fie mai atent cu ce spune în preajma altor persoane.

Roger s-a uitat la Michael şi a aprobat.

— Şi ele fac la fel, dar în cazul de față au interpretat greşit în mod intenționat. Totuşi, punct lovit.

— Mereu spui asta, dar niciodată nu se schimbă nimic; a adăugat Jan.

— Şi mă bucur că am putut să te ajut cu geanta. Ai haine curate pentru mâine, nu? Bine, atunci vom pune celelalte lucruri din valiză în maşina de spălat diseară şi nu ne mai facem griji.

— Acum tu o faci! A glumit Roger.

— Ce am spus? A râs ea.

— Ai făcut să sune ca şi cum spălarea hainelor lui Michael este o treabă apăsătoare...

— Da! Chiar nu poți fi criticat fără să critici la rândul tău, aşa-i?

— Vă rog, vă rog...nu vă certați din cauza mea! Nu vreau să fiu o pacoste; a zâmbit în timp ce s-a alăturat criticismului fals.

— Uite ce ai făcut! Ne-ai ruşinat musafirul. Cât de nepoliticos! Cum rămâne cu regulile ospitalității? Joy i-a atins mâna. Lasă-i Michael, nu-i lăsa să te intimideze. Mereu sunt aşa. Michael a observat că Jan zâmbea şi se bucura de aceste tachinări, aşa că a aşteptat ca lumea să schimbe subiectul.

— Ce ai făcut astăzi Michael? A întrebat Joy în timp ce ceilalți încă se ironizau unii pe alții.

— A...; a ezitat pentru că nu îşi dorea să fie nepoliticos față de ea sau față de ceilalți. A...am mers la o plimbare pe afară după prânz. Locul acesta este extraordinar, nu-i aşa? Nu ştiu ce îmi place mai mult: casa, structura rotundă din fața grădinii sau pământurile şi pădurea din spate. Apropo, ce e clădirea din față?

Părea că ceilalți au ascultat schimbul de replici deoarece în urma acelei întrebări, conversațiile lor s-au oprit brusc.

— Nu sunt sigură cum aş putea să o descriu; a răspuns ea stânjenitor. Era clar că aştepta ajutor, dar nu a renunțat. Eu m-am axat mai mult pe casă şi pe animale, dar e posibil ca acea casă rotundă să fie mai veche decât aceasta. Există o dezbatere despre care este ultima adăugare, nu-i aşa Roger?

— Da. Se pare că nimeni nu ştie. Există înregistrări parohiale pentru această proprietate. A fost construită la sfârşitul secolului al XVI-lea în stilul gotic care era şic în acele vremuri, dar Casa Rotunda nu este gotică, pare a fi construită mai devreme... unii spun că este o nechibzuinţă.

— Interesant! Şi-a dat Michael cu părerea. Îmi place că arată ca o biserică templieră. Aţi fost înăuntru?

— Da... Ar putea să fie templieră...emană un sentiment spiritual bine definit, dar încă nu am avut timp să o cercetăm...prea ocupaţi cu casa...ştii cum e.

Nu ştia, dar îşi putea imagina aşa că a aprobat dând din cap.

— Nu există înregistrări publice despre ea?

— Nu.

— Nici măcar una? – CADW nu are nimic despre ea?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Cred că ar fi fascinaţi de ea, chiar...sau echipa Time...mai funcţionează?

— Nu ştiu. Nu prea avem timp să ne uităm la televizor. Şi oricum, nu avem nevoie de puhoaie de străini care să ne perturbe viețile. Ne plac lucrurile exact aşa cum sunt, nu-i aşa fetelor?

Michael a observat cum fetele şi-au detensionat trupurile, chiar s-au topit în scaune după ce Roger a terminat propoziția.

— Da, ne bucurăm de lucruri aşa cum sunt, a spus Jenny. Ne place să alegem cine vine cu noi aici, dar nu un director de la vreun muzeu sau un reporter de la televiziune. Celelalte trei şi-au ridicat paharele pentru a ciocni.

Michael a putut doar să aprobe şi să se pună în locul lor. Totuşi, nu putea să înțeleagă cum o astfel de structură nu le-a atras atenția.

— Pot să merg prin jurul ei, vă rog? Cu mult timp în urmă am fost pasionat de masonerie, iar unii spun că aceştia au o istorie comună cu cavalerii templieri. Chiar m-aş bucura să mă uit înăuntru.

L-au fixat în priviri....ca şi cum l-au analizat, după care s-au uitat unii la alții.

— Da, sigur. Vom merge înăuntru duminică, dar trebuie să îmi promiți că nu vei suna la poliție din cauza a ce ai văzut până când nu suntem pregătiți.

— Promit! Doamne, nu mă gândeam la o inspecție oficială. Eu sunt un nimeni. Nici nu aş fi fost aici şi nici nu aş fi ştiut de existența acestui loc dacă nu ai fi fost atât de amabil. Nu aş abuza de bunătatea voastră...nu vă faceți griji.

— Sincer să fiu, nu îmi fac griji. Avem încredere în tine şi de aceia te-am adus aici, nu-i aşa fetelor?

L-au privit şi au aprobat împreună, după care acesta a zâmbit şi a schimbat subiectul.

— Crezi în vise şi spirite? A întrebat el din senin.

— Ce întrebare neobişnuită adresată unor străini! A zâmbit Roger.

— Se pare că prietenul nostru Michael poate fi la fel de necioplit ca şi mine, dar ştiam deja asta! Intuiția mea nu mă trădează niciodată. Din întâmplare, chiar credem în spirite şi vise...în general. De ce întrebi? A spus în timp ce umplea paharele cu vinul de le frigider.

— Noroc! Ah, am avut parte de nişte experiențe de calitate de când am venit aici, şi asta în mai puțin de douăzeci şi patru de ore...

— Continuă, suntem ochi şi urechi. Nu ne ține în suspans! A scâncit Joy plesnindu-l peste mână cu un rânjet.

— Ei bine, aseară, sau spre dimineaţă am avut un vis, de fapt două vise şi m-am trezit între ele, dar nu aş vrea să vorbesc despre ele încă. Mai întâi, haideţi să vă povestesc despre o experienţă pe care am avut-o în această după-amiază.

M-am învârtit în jurul clădirii circulare de câteva ori, apoi am mers pe laterala casei, pe lângă piscină în câmp... Scuze, nu ştiu cum să descriu o astfel de suprafaţă. O pajişte?

— Da e în regulă. Nu este întreţinută cum ar trebui...

— Şi apoi am mers în pădure. Era extraordinar şi foarte răcoare. Mi-am amintit de ce mi-a spus tatăl meu cu zeci de ani în urmă. Adică, i-am urmat sfatul de multe ori, dar mereu mă gândesc la el când fac aşa ceva. A aruncat o privire la feţele din audienţă şi şi-a dat seama că ar trebui să treacă la subiect.

— Mă iertaţi dacă par că nu mă grăbesc, dar profesia mea este să spun poveşti, deşi aceasta este adevărată. În fine. Tatăl meu mi-a povestit despre forţa măreaţă pe care o au copacii şi cu cât copacul este mai mare, cu atât mai multă forţă are. Toţi copacii sunt dispuşi să-şi împărtăşească puterea cu cei care o cer. Aşa că, m-am aşezat pe pământ sprijinit de copai şi am rugat copacul să îmi încarce bateriile. Spiritul acelui stejar măreţ mi s-a arătat imediat şi mi-a îndeplinit dorinţa. Simt că ne-am despărţit împăcaţi deşi driadele sunt dezgustate de fiinţele umane... Şi totuşi, cine le poate învinui, mai ales când ne gândim la numărul de copaci tăiaţi de-a lungul deceniilor? Ce părere aveţi?

— Vorbeşti despre marele stejar de vreo unu-doi trei metri din pădure...de lângă casă?

— Da, aşa cred.

— Interesant...Roger cugetă...foarte interesant...şi ai cunoscut-o pe Doamna copacului?

— Da. Am cunoscut multe spirite ale copacilor la vremea mea, deşi majoritatea oamenilor cred că sunt dus cu pluta.

— Da, ştiu că ar crede asta, deşi oamenii vorbesc de sute de ani despre driade, meliade, hamadriade, naiade şi neamul lor. Sunt doar membrii moderni ai omenirii care le contestă existența. Ce părere aveți, doamnelor?

— Eu nu am nimic împotrivă, a spus Joy.

— Nici eu, a spus Jan.

— Aş vrea să o cunosc, a răspuns Jenny.

— Şi eu aş vrea, a adăugat Roger.

— Am să fac tot posibilul să vă fac cunoştință dacă vreți, a răspuns Michael, făcându-şi griji că ei îşi bat joc de el, la fel cum au făcut-o şi alții în trecut, dar nu avea acea senzație răutăcioasă.

— Bine , Sigur că da.

— Şi ce ți-a spus? A întrebat Joy.

— Nu ştiu cum funcționează pentru alți oameni, dar nu am purtat niciodată o discuție cu un spirit al copacilor aşa cum vorbim noi acum. Din experiența mea, sunt atât de uimit că vor să comunice cu mine, încât stau şi ascult...nu e ca şi cum vorbesc cu voce tare...dar le aud în mintea mea. Nu, nici măcar... Le pot vedea, câte una pentru fiecare copac, şi dansează în fața mea, iar dansul lor îmi transmite lucruri chiar dacă nu pot reproduce în cuvinte ce îmi spun... E ca şi cum ai experimenta o conversație în loc să o porți.

— Are logică?

Cu toții au aprobat.

— Acesta e cumva un dar unic al oamenilor? A întrebat Jenny.

— Nu cred că a fost un dar unic atunci când eram apropiați de regnul animal, dar cred că omul modern a decis că acestea sunt prostii superstițioase, aşa că oamenilor le este frică să vorbească despre aşa numitele experiențe paranormale, care obişnuiau să fie întâmplări de zi cu zi.

Fetele dădeau din cap şi îl priveau pe Michael din când în când. Nu au scos niciun cuvânt, dar el era sigur că acestea

îl aprobau. Roger era mai greu de citit, dar din moment ce a spus că au credințe asemănătoare, a presupus că şi el este de acord.

— Abia aşteptăm să vedem, nu-i aşa? Şi cum rămâne cu visele tale?

— Visele mele...da. Ei bine, primul vis a fost cam deranjant la început....ba nu, mint. Hai să lămurim lucrurile. Nu am mai stat cu frații mei întruchipați de aproape douăzeci de ani deoarece doi dintre ei sunt capete seci, aşa că m-am bucurat foarte mult când stăteam împreună pe o bancă în antecamera unei case pe care nu o cunoşteam. În fine, a intrat o tânără pe care fratele meu mai tânăr a salutat-o.

„— Cine sunteți voi tovarăşi chipeşi?" A întrebat ea cu un micuț flirt.

„— Vai, a răspuns fratele meu. Nu mi-am dat seama că nu ați făcut cunoştință. Acesta este fratele mai mic decât mine, este zidar, celălalt este cel mai mic dintre frați, tencuitor, iar acesta este fratele meu cel mare...nu are nicio ocupație."

„M-am uitat la el dar a ridicat din umeri." „-Ei bine, e adevărat, nu-i aşa?"

„— Nu", am răspuns eu, „Am scris mai bine de cincizeci de cărți..."

„— Da”, a răspuns el repede, „dar e muncă necontributivă, nu-i aşa? Nu ajută societatea, în timp ce noi producem lucruri care găzduiesc oamenii şi îi fac mai fericiți. Noi rezolvăm probleme. Tu doar stai pe balcon şi scrii cărți!”

L-am privit neîncrezător, dar în loc să îl fac de râs în public, l-am luat de-o parte...o curtoazie pe care el nu mi-a oferit-o.

„— Nu îți dai seama că o carte poate schimba lumea? Spre exemplu Biblia, Ds Kapital, sau Capitalul, sau Lupta mea sunt câteva dintre acestea. Cât din lumea asta a reuşit să schimbe o casă?”

-De cincisprezece ani tot ai scris, a spus el, dar nu ai schimbat nimic, în timp ce noi probabil am construit cinzeci de case şi am reparat încă câteva mii. Aceste efecte se vor păstra între cincizeci şi o sută de ani şi vor aduce multă fericire!”

„— Nu este o competiție între mine şi tine!” Am răspuns eu. „Noi discutăm despre principii, idei. Nu încerc să spun că a construi o casă nu este ceva important, deşi este discutabil pentru că majoritatea caselor construite contribuie la una dintre cele mai mari probleme ale Occidentului.”

„— Cum ar fi?” a întrebat el.

„ Singurătatea, bineînțeles. Casele obişnuiau să fie mai mari pentru că familiile erau mai mari, iar cu cât sunt mai mulți oameni care contribuie la chirie sau la credit ipotecar, cu

atât există mai multă stabilitate...mai puține şanse de a fi incapabil să plăteşti la timp. Când tata era copil, erau treisprezece oameni într-o casă; şapte în casa în care am crescut noi; patru atunci când copii tăi creşteau, dar acum, mulți oameni trăiesc în locuințe proiectate pentru două persoane sau chiar una. S-ar putea spune că constructorii contribuie la problema singurătății în timp ce încearcă să rezolve deficitul de locuințe!"

„— Şi ce vrei să spui? Să nu mai construim locuințe la prețuri accesibile? E o prostie. Rămâi la scrisul cărților tale şi lasă-ne pe noi să trăim în lumea reală!"

— După această replică m-am trezit, probabil pentru că începeau să se încingă spiritele. Am observat că mă trezesc din vise dacă am prea multe emoții. În cazuri similare cu acesta, este un lucru bun, dar în situațiile pasionale poate fi un lucru enervant.

— Pariez! A spus Jenny. Avem încă un visător în comunitate.

— Interesant, a adăugat Roger. Şi ai încercat să vorbeşti cu fratele tău să vezi dacă a avut acelaşi vis, sau măcar o versiune similară, mai ales că se întâmplă foarte rar ca oamenii să îşi amintească de aceiaşi conversație în moduri similare.

— Nu. Din păcate, vorbesc cu frații mei mai mult în vise decât în viața reală.

— Ei bine, eu sunt de acord cu tine Michael, nu cu fratele tău! A spus Joy în timp ce fetele o aprobau.

— Deci, care e soluția Michael? A întrebat Roger. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit puțin, dar soluția mi s-a arătat un pic mai târziu. În cinci minute adormisem din nou şi eram tot în fața fratelui meu. „-Deci, ai vrea să nu mai construim case la prețuri rezonabile?"

„— Nu" am spus eu. Aş vrea să construiți aceleaşi case, dar nu în rânduri lungi unde îți este uşor să îi ignori pe ceilalți şi să fii ignorat. Aş construi locuințe comunitare în blocuri în formă de potcoavă cu intrare în gol. Astfel ai putea avea o casă cu un dormitor de fiecare parte, apoi o casă cu două dormitoare, urmată de case cu trei şi patru dormitoare şi, la vârf, ai putea avea o casă cu cinci dormitoare.

Grădinile din spate pot fi private, dar cele din față, cu piscină pot fi comune. Astfel, oamenii în vârstă din casele mici țin legătura cu familiile tinere şi mature din toate părțile. Iar acele familii vor avea la dispoziție bone. Oamenii în vârstă se pot ocupa de grădinărit şi pot să îi învețe şi pe copii. Un comitet de rezidenți ar putea să se asigure că fiecare grup îşi poate menține identitatea conform standardelor stabilite de către toți locuitorii. Ca totul să meargă brici, cred că străzile ar trebui să găzduiască nu mai mult de douăzeci şi cinci de persoane în noile case..."

Fratele meu s-a uitat la mine gândind şi dând din cap.

„— Iar pe o scară mai largă, bătrânii şi tinerii ar putea face un pact ca bătrânii să-i înveţe pe tineri cum să le preia locurile de muncă în schimbul unei pensionări decente. Un fel de schemă de ucenicie dacă vrei.”

Jenny, Jan şi Joy băteau din palme.

— Îmi place mult Michael! Roger, ţie nu îţi place?

— Ba da... Cred că ar şi funcţiona. Nu este o soluţie completă, pentru că ţara este blocată cu fondul de locuinţe pe care îl are, dar dacă toate viitoarele locuinţe ar urma astfel de modele sau nişte variaţii ale acestora, problemele de înstrăinare şi singurătate s-ar reduce de la an la an. Da, îmi place ideea. Ar reduce atât risipa talentului şi a experienţei bătrânilor, cât şi neînţelegerile cauza de diferenţele de vârstă, care în general rezultă în neimplicare bătrânilor şi a tinerilor.

— Şi apoi ce s-a întâmplat Michael? A întrebat Joy.

— Nu ştiu dacă m-am trezit pentru că fratele meu a plecat să reflecteze, sau dacă m-am trezit singur pentru a-mi nota visul. Uneori mai fac asta deoarece în majoritatea cazurilor sunt conştient când visez.

— Da, ai menţionat asta... Totuşi, nu cred că majoritatea oamenilor pot face acest lucru, nu-i aşa?

— Nu, nu cred. Îmi amintesc că m-am antrenat să fac asta de când eram tânăr, dar nu sunt sigur. Obişnuiam să meditez foarte mult şi să mă rog să am capacitatea de a visa în mod conştient şi, într-o zi, sau într-o noapte, am reuşit.

Am fost încurajat din timp. În fiecare dimineață obişnuiam să vorbim despre visele noastre la micul dejun. Cu toate acestea, într-o zi, când aveam vreo zece ani, am intrat dimineața în camera părinților mei ca să îi spun mamei că am visat-o. I-am descris cum vorbeam şi ne plimbam pe un dig, după care visul s-a terminat cu: „Am coborât de pe dig şi am mers spre casă. Tu ne-ai dus cu maşina...

...într-un Porche roşu decapotabil, dar ne-am oprit să mâncăm înghețată, a continuat ea.

— Am fost uluit pentru că ea avusese acelaşi vis în acelaşi timp cu mine. Este singurul caz pe care îl ştiu.

— Ce noroc ai avut cu astfel de părinți luminați. A spus Joy.

— Adevărat. Ştiu. Sunt foarte mulți copii care sunt spălați pe creier pentru a crede că visele nu merită luate în considerare şi aşa fac şi ei la rândul lor cu proprii lor copii. Şi profesorii sunt la fel de răi... A luat o înghițitură mare de vin, după care Roger i-a umplut paharul.

— Michael, ai ratat micul dejun cu noi dimineață; nu mă înțelege greşit, nu e un reproş, dar dacă ai fi fost aici, ai fi

putut vedea că şi noi ne povestim visele dimineața la micul dejun.

Michael era uluit. Nu a stat niciodată în vreo locuință care să facă aceste lucruri în mod regulat. După ce a studiat vinul pe care îl învârtea în pahar şi-a ridicat privirea către cele patru fețe zâmbitoare.

6 MICHAEL ÎNCEARCĂ SĂ SCRIE DIN NOU

Întors în camera lui după câteva ore de la cină şi după ce a vorbit cu soția lui pe Skype, Michael a dormit buştean toată noaptea. A avut vise, dar se bucura mereu de ce descoperea în ele. De obicei erau pline de umor, dar niciodată profetice, sau cel puțin, s-a gândit el, nu a învățat încă cum să le ghicească sensul. A sperat că într-o zi va reuşi, dar nu era o prioritate. Era recunoscător că visele lui nu l-au deranjat niciodată.

La micul dejun, aşa cum i s-a spus, cei care doreau, îşi povesteau visele, dar nu era o acțiune oficială la micul dejun.

A povestit cum a visat o firmă de construcții care a cumpărat plăci de beton pe care le-a ridicat şi mutat cu o maşină autonomă. Firma vindea plăcile şi făcea bani din închirierea maşinii cu şofer cu tot.

Jan a povestit despre cum visase driada despre care spunea Michael, dar ei nu vorbiseră. L-a întrebat pe Michael dacă îi va face cunoştinţă duminică, iar celelalte două fete au vrut să meargă şi ele după ce acesta a fost de acord.

— Deci, chiar m-aţi crezut atunci când v-am spus că am cunoscut-o?

— Da, de ce nu? Întrebă Jenny.

— Ahm, ei bine, mă aşteptam ca majoritatea oamenilor să mă creadă nebun... Acestea fiind spuse, a glăsuit el în timp ce se uita în jurul mesei, sunteţi departe de normalitate.

— Ne place să credem că suntem fete muncitoare normale, a spus Jan în timp ce îl privea în ochi.

Pentru câteva secunde, Michael a fost hipnotizat, dar nu a întâmpinat dificultăţi în a spune adevărul.

— Nu sunteţi obişnuite...normale...dincolo de orice plăsmuire a imaginaţiei. M-aţi acceptat, pe mine, un străin...un vagabond efectiv...şi v-aţi purtat cu mine extraordinar de frumos. Credeţi-mă, puţini oameni ar face acest lucru. Aceste gesturi vă clasează în categoria persoanelor extraordinare.

— Asta e tot? Întrebă Jan.

— A fost decizia lui Roger, dar cu toții ne-am gândit că eşti doar un bărbat drăguț, dar ghinionist.

— Da, cu toții am bănuit că şi tu ai ajuta pe cineva, dacă ai fi avut şansa.

A rezistat tentației de a se fuduli şi şi-a îndreptat privirea în jos spre farfurie. Terminase.

— Atât timp cât nu vă stau în cale...da m-ați ajutat foarte mult. Sunt recunoscător.

— Ştim că eşti Michael. Dacă nu erai, nu te-am mai fi invitat să stai cu noi. A adăugat Roger pe un ton uşor clinic.

Michael a înțeles logica, dar tot ce a putut să spună este: „Oricum, vă mulțumesc foarte mult.” Aceste schimburi de replici au oprit conversația. Fetele păreau să fie stânjenite, la fel şi Michael.

— Doriți să fac ceva astăzi...cât timp sunteți la muncă? Întrebă el, dar părea că nimeni nu l-a înțeles. Ştiți voi...lasă pisica să iasă, las-o să intre, hrăneşte-o...ce o fi!

— Nu, nu. Nu-ți fă griji. Dacă vrei să ajuți, îți găsim noi ceva de treabă, dar mai bine hai să lăsăm asta pentru finalul săptămânii când avem mai mult timp, a răspuns Roger pe o cale amiabilă. Tu doar concentrează-te să te pui înapoi pe picioare.

— Haideți doamnelor, să mergem la muncă.

— Lăsați farfuriile să le spăl eu; măcar atât pot face.

— Bine, mulțumim! A spus Roger. Ne vedem diseară. După ce aceştia au ieşit, Michael a început să strângă resturile de la micul dejun.

Până terminase se făcu ora nouă, care în Thailanda era echivalentul orei trei după-masa. Era o posibilitate mare ca soția lui să fie acasă, aşa că a sunat-o pe Facebook. Line era cea mai populară metodă de comunicare online în Thailanda, dar nu funcționa pe laptopul sau pe tableta lui.

— Bună draga mea, telak! A spus el în timp ce imaginea video a apărut pe ecran. Ce faci? Arăți foarte bine. A observat că părea un pic mai închisă la piele de când a văzut-o ultima dată, dar ştia că thailandezilor nu le place să li se menționeze acest aspect deoarece ei preferă ca pielea să le fie albă ca laptele.

— Bine, telak, îmi e dor de tine. Arăți odihnit. E mai bine unde eşti acum decât unde erai înainte? Ştii când voi putea veni ca să fim împreună din nou? A reuşit să se abțină să nu pună această întrebare mereu, dar era cea mai frecventă întrebare şi mereu avea lacrimi în ochi.

— Şi mie îmi e dor de tine telak, dar aceste lucruri durează. Nimănui nu-i pasă dacă suntem împreună sau nu, ci doar

nouă. Iar noi nu avem niciun cuvânt de spus în legătură cu asta.

— Dar nu este posibil ca guvernului tău să nu îi pese dacă eu sunt acolo sau nu să am grijă de soțul meu bătrân...

— Ai crede că nu, dar îi pasă...această conversație mereu îi întrista, iar el a început să suspine. Îşi auzi soția făcând la fel chiar şi de la 5000 de km distanță.

— Totuşi, s-ar putea să fim cu un pas mai aproape de a te aduce aici. Îți aminteşti când ți-am spus că locuiesc cu nişte prieteni? Ei bine, au spus că vor căuta o metodă să ne ajute, iar eu am încredere în ei.

— Fă-mi o favoare te rog. Când ai timp, verifică data exactă la care actele tale au fost emise.

— La toate?

— Nu, dar data la care a fost verificat certificatul nostru de căsătorie şi datele tale medicale de la Organizația Mondiale a Sănătății şi verificarea cazierelor judiciare din filiala specială sunt importante, deoarece sunt valabile doar şase luni şi au deja cel puțin două luni. Dacă expiră, trebuie să o luăm de la capăt şi asta ar însemna să trebuiască să vin din nou în Bangkok... Nu a avut timp să îşi termine propoziția deoarece erau conştienți că Dew nu este capabilă să se ocupe singură de toată hârțogăria, iar el nu îşi permitea să

se întoarcă în Thailanda. A urmat un moment de linişte, timp în care Michael a presupus că soția lui îşi ia notițe.

— Te mai doare spatele? Dormi bine telak?

— Da, sunt bine. Nu-ți fă griji pentru mine. A fost pentru prima dată când Michael a putut să răspundă sincer la această întrebare, în cele şase săptămâni de când sunt separați.

— Serios, cum te simți?

— Cum am mai spus draga mea, sunt bine.

— Îmi e dor de tine şi îmi e dor să am grijă de tine. Tu nu ai grijă de tine. Ai nevoie de cineva care să o facă în locul tău şi eu vreau să fiu acel cineva.

Au apărut din nou lacrimile.

— Şi eu vreau acelaşi lucru. Şi aşa se va întâmpla. Transmite-i dragostea mea mamei tale, întregii familii şi prietenilor. Va trebui să ies; trebuie să mă întorc la scris. Va trebui să mă calmez întâi. Ştii cum sunt. Ea ştia prea bine. Era conştientă că el nu putea să scrie dacă se gândea la altceva în afară de scris. Era imposibil să scrie dacă era îngrijorat, aşa că deseori folosea această scuză în conversație pentru a încerca să-i liniştească grija pentru el.

— O veste bună! Sper că aceasta nu va fi despre mine sau despre noi! Aceasta a fost mereu una din fricile ei. El ar dezvălui ceva despre viața ei privată. Nu avea ea de unde să ştie că era o influență majoră asupra întregii sale munci, iar fără inspirația ei, el nu s-ar fi apucat de scris. Asta se întâmpla în urmă cu cincizeci de romane şi peste o sută de cărți. De multe ori îşi dorea el să-i poată explica cât de mult i-a schimbat viața, dar ar fi îngrijorat-o prea mult, mai ales pentru că ea nu ştia să citească în engleză şi să verifice ea însăşi dezvăluirile lui.

A încercat să îi spună că putea să scrie doar despre ceea ce ştia el şi că vor exista influențe ale asocierii lor de cincisprezece ani, dar ea nu a înțeles şi l-a implorat să nu scrie aşa ceva. De parcă ar fi putut să spună ceva rău despre ea; dar lucruri rele s-au întâmplat, într-adevăr, încă se întâmplau, iar el credea că lumea ar trebui să ştie.

— Nu-ți fă griji draga mea. Ştii că nu aş scrie nimic din ce te-ar stânjeni sau ar crea impresii greşite despre noi. Trebuie să plec... Jub, jub, pup, pup, telak. O după-masă frumoasă. Pa!.

— La fel şi ție telak, jub, jub. Pa-pa! A stat acolo aşezat câteva minute timp în care se uita în gol la ecran. Aceste conversații îl afectau emoțional mai mereu şi îi lua ceva timp până îşi revenea...trebuia să îşi recapete puterea, cât de multă avea el în acele zile. Ştia că soția lui, stând pe masa din grădină, va trece printr-o experiență similară.

A sperat că ceea ce a spus despre scris nu se va transforma într-o altă minciună bine intenționată, dar tot nu ştia despre ce să scrie sau dacă ar fi putut să scrie ceva.

— Ai putea să scrii despre extratereştri, se auzi vocea alter egoului.

— Iar ai apărut, a mormăit Michael. Care extratereştri?

— Nu începe din nou! Ştii prea bine care extratereştri....cei care te-au răpit....acei extratereştri!

— Roger şi cu fetele? Nu fi ridicol! Nu m-au răpit. Am venit din propria inițiativă. E posibil ca ei să mă fi salvat de la viața de vagabond de plajă, dar să mă răpească? Niciodată. Ai o imaginație cam bogată. Haide, fii serios.

— Nu e treaba mea să fiu serios, adică, nu credeam că asta e treaba mea. Eu trebuie să te fac să gândeşti...să îți stimulez creierul ăla leneş. Sunt motorul de pornire al creierului tău. Dacă nu eram eu, ar fi trecut zile întregi fără să vorbeşti cu cineva, sau ai fi vegetat şi ai fi devenit un ticălos. Ştii că am dreptate, nu?

Cu părere de rău, Michael a fost de acord, dar a refuzat să o spună cu voce tare.

— Ticălos prostuț şi bătrân! Nu-ți poți ascunde gândurile de mine! Eu reprezint gândurile tale. Sau cel puțin o parte din ele....uneori majoritatea. Ia şi pune osul la treabă!

Michael trăia cu acea voce din capul lui de zeci de ani, dar nu îşi putea aduce aminte când a auzit-o pentru prima dată. Posesorul vocii purta numele de Ralph, dar Michael nu avea o explicație logică de ce a ales acel nume. Nici măcar nu a cunoscut vreun Ralph, mort sau viu, dar credea în fantome.

Când locuia cu soția lui, ea mereu spunea că, atunci când se îmbată este o persoană total diferită. El se întreba dacă îi permitea acestui Ralph să-i preia corpul la fel ca Jekyll şi Hyde. Soției lui nu i-a fost niciodată frică de el, dar a spus că el devenea mai agresiv în limbaj aşa că se temea că s-ar putea să se ia cineva de el. În ceia ce îl priveşte pe Michael, nu a observat niciodată schimbarea de personaje şi nu a simțit niciodată dacă Ralph a preluat controlul sau nu.

— Ştiu ce crezi despre mine, dar va trebui să te descurci. Nu fi leneş.

Michael a adormit şi a visat o colonie de extratereştrii de pe o altă planetă. Unii au preluat poziții importante în guvern, iar alții aveau locuri de muncă mai modeste, obişnuite chiar dacă statutul pământesc nu însemna nimic pentru ei. Cu toții aveau un scop comun la care au muncit de milenii întregi. În visul său, Michael a fost răpit, dar a raționalizat că dacă aceşti oameni puternici ar fi vrut să distrugă viețile ființelor umane ar fi făcut-o cu mult timp în urmă. Cu toate acestea, nu a reuşit să îşi dea seama care era scopul lor

înainte ca soarele să ajungă în spatele clădirii şi să i se facă prea cald ca să mai poată dormi.

Şi-a scris imediat visul, după care s-a ridicat şi s-a dus la o plimbare. Dintr-o dată a simțit o nevoie bruscă de a ieşi afară şi de a vorbi cu câinii. Mereu i-au plăcut câinii.

Michael şi-a luat tableta, a coborât şi a ieşit pe uşă. S-a uitat după câini dar a ajuns la concluzia că aceştia probabil au treabă legată de securitate în altă parte, sau doar se jucau pe undeva. Câinii ăştia se distrau mai mereu. „Sanuk" spuneau thailandezii la „a se distra la muncă". Nu ştia vreo altă limbă care să aibă un astfel de cuvânt. Nu era nevoie să le strice distracția prin a-i striga pentru că era sigur că îl vor prinde din urmă la un moment dat.

S-a aşezat pe trepte şi a început să se holbeze la templul templierilor. Era impresionant. Avea şaizeci de metri în diametru şi douăzeci înălțime. Nu era sigur de perioada constricției, dar nu le avea prea bine cu arhitectura. Abia aştepta să vină weekend-ul ca să intre în el.

Deodată i-a trecut prin minte ideea de a organiza un picnic...primul lui picnic de când a plecat de acasă în urmă cu patruzeci şi cinci de ani. S-a întors în bucătărie, şi-a făcut patru sandvişuri cu şuncă, a luat două sticle de cidru Somerset, le-a pus într-o pungă şi s-a întors pe unde a venit. Apoi a mers în spatele conacului şi a intrat în pădure. Intenția lui era de a scrie sub stejar, dar voia să arunce o privire împrejur mai întâi.

Petrecuse mult timp în parcul Porthkey când era copil şi adolescent, mai ales când fusese în Cercetaşi, atât singur, cât şi cu prietenii. Dacă acest conac era în Barry, atunci exista o şansă mare ca aceste păduri să fie similare cu cele din Porthkey, raționaliza el.

Primul lucru pe care l-a recunoscut era feriga care se întindea chiar dincolo de umbra oferită de coronamentul copacilor. Iar nu departe de acolo, a fost tăiată odată cu iarba, a presupus el. Mai adânc spre interior, potecile străbăteau pământul. Acestea erau uzate de oameni şi animale. Din când în când vedea excremente de iepure şi amprentele labelor unor câini mari, probabil afgani.

Stejarul se afla în stânga lui – nu era sigur de orientarea acestuia, dar planul era să meargă înainte timp de aproximativ treizeci de minute, apoi să se întoarcă cu fața spre drumul pe care venise şi să meargă spre dreapta pentru a ajunge aproape de stejar. Pădurea se întețea şi devenea din ce în ce mai întunecată, dar era destul de simplu să o traversezi, iar cu cât mergea mai departe, cu atât mai mult simțea un miros familiar. Totuşi, nu reuşea să-l ghicească. Ştia mirosul de zeci de ani, dar în acel moment nu îl recunoştea. Apoi s-a oprit.

În fața lui se întindea un lan de albăstrele! Exact ca în tinerețea lui petrecută în parcul Porthkey. A vrut să se aşeze în mijlocul lanului aşa cum o făcea când era tânăr, dar acum era mai responsabil şi nu a vrut să calce florile care creşteau atât de frumos. S-a uitat prin preajmă şi a găsit ce căuta: copacul căzut. S-a aşezat pe el şi i-a inspirat aroma deosebită şi amețitoare. Era atât de puternică încât l-a

ameţit. Cu pălăria de scriitor pusă pe cap, a ştiut instantaneu cum se va desfăşura călătoria lui Rip van Winkle.

A deschis cutia cu uneltele de scris în care avea un creion şi un pix, un carneţel, un stick şi o tabletă, a întors pagina, şi-a desfăcut vechiul stilou Schaeffer şi a aşteptat inspiraţia de care era sigur că va veni, deoarece îl evitase atât de mult timp. „Unde altundeva ar fi un loc mai bun de a întâlni muzele decât într-o pădure de albăstrele?" se gândi el. Era un loc magic. Unul dintre cele mai frumoase locuri de până acum.

Încălecându-se pe buştean, avea o vedere excelentă peste peticele de albăstrele şi peste poteca pe care o urmase mai devreme. În loc să-şi forţeze mâna să scrie ceva care să fie abandonat mai târziu, el stătea acolo, cu stiloul pregătit ca o secretară, aşteptând ca şeful să înceapă dictarea. Observa orice mişcare şi era atent chiar şi la cel mai mic foşnet. A încercat să devină unul cu natura prin a se mişca pe cât de puţin posibil şi să se integreze din punct de vedere mental. Pe măsură ce liniştea totală a revenit în crâng, păsările au început să cânte din nou şi a zărit o veveriţă roşie coborând într-un trunchi de copac şi alergând pe pământ doar ca să dispară din nou. Imaginea a durat doar un minut, dar i-a încântat inima îndurerată.

A rezistat tentaţiei de a-şi chema muzele, sau chiar doar pe una dintre ele. „Nu încerca să forţezi lucrurile", şi-a spus el ca un arcaş care îşi ţinea respiraţia înainte de a trage la ţintă. „Pregătit...lasă-te dus de val. Dacă încă nu ai nimic de

spus, atunci nu ai nimic de spus. Acceptă lucrurile aşa cum sunt şi lasă atmosfera să te inspire...”

— Iar dacă asta nu funcţionează, mănâncă nişte sandvişuri, bea o sticlă de cidru şi enervează-te, spuse Ralph. Michael era tentat şi aproape că nu era o idee atât de rea, dar a vrut să-şi mai dea puţin timp, pentru că nu s-a mai simţit atât de liniştit de mult timp şi era sigur că ceva va ieşi din vizita asta în pădure, chiar dacă ar fi fost doar o idee pe care să o dezvolte mai târziu. În timp ce încerca să reziste tentaţiei de a bea cidru, în partea dreaptă, în depărtare a zărit o mişcare pe un petec de albăstrele.

S-a întors uşor ca să îşi dea seama că vede o căprioară care sărea printre copaci. Nu a îndrăznit să o privească în totalitate, dar o urmărea cu capul pe jumătate întors. Ea şi-a lăsat capul în joc şi imediat a apărut o căprioară mai mică care a sărit la alăptat. Michael nu a avut copii niciodată, nu a fost martor naşterii...iar aceasta era cea mai extraordinară privelişte. Mereu a crezut în magia crângului, dar acest peisaj a amplificat sentimentul de zece ori mai mult.

Câteva minute mai târziu, căprioara s-a aşezat împreună cu puiul şi au dispărut din peisaj. Michael era într-o dilemă. Pe de o parte voia să stea, voia sandvişuri şi cidru, dar pe de altă parte nu voia să deranjeze căprioara.

A făcut un compromis şi a aşteptat cincisprezece minute înainte de a merge încet în direcţia din care a venit înainte de a se ramifica la dreapta pe stejar. Când a ajuns în dreptul acestuia, l-a mângâiat ca pe un elefant sau pe un

cal, dar nu a spus nimic, în timp ce a înconjurat burduful copacului bătrân, apoi s-a aşezat pe pământul tare şi uscat, şi-a pus punga pe pământ lângă el şi s-a rezemat de copac.

„Bună, prietene, sper că viața îți este bună", a spus el prin telepatie şi s-a gândit imediat că este o întrebare stupidă pentru o entitate de mii de ani pe care o văzuse cu o zi înainte.

S-a cufundat în copac şi a încercat să uite de stupizenia gândită şi a încercat să se relaxeze.

— Dragă stejar bătrân, a bombănit el, te rog să-mi oferi un pic din forța ta impresionantă ca să pot trece şi de ziua aceasta şi, dacă se poate, un pic de inspirație pentru a scrie o poveste. Mă încredințez în mâinile tale, necondiționat. A început să mediteze, dar simțea că nu era destul de implicat. Ralph a avut dreptate; voia sandviş şi cidru. De fapt, putea să renunțe la mâncare, dar la sticlele de cidru nu. A încercat să revină cu picioarele pe pământ pentru că îi era ruşine cu el însuşi.

— Îmi pare rău măreț stejar, sunt un om slab de înger şi de minte; mai mult decât am fost vreodată. I-au dat lacrimile pe care le-a şters cu spatele mâinilor. Îmi pare rău. Spuse el. Te rog să nu îți iroseşti energia şi timpul cu mine; dar voi aduce câțiva prieteni duminică să te cunoască. Sper că este în regulă. Sunt oameni buni care s-au purtat extraordinar cu mine...

Voia să ajungă la cidru, dar din bună cuviinţă şi respect pentru copac şi Driadă, şi-a deschis mai întâi sandvişurile şi le-a aşezat lângă el, înainte de a răsuci capacul sticlei de cidru din care a luat o înghiţitură lungă. „Eram însetat”, a zis el cu voce tare către nimeni, dar a sperat că asta îl va ajuta să fie într-o lumină bună în faţa gazdelor, copacul şi spiritul.

— Oh Doamne, aveai nevoie de asta, nu-i aşa? Alcoolist bătrân ce eşti! A zis Ralph.

Michael a ignorat vocea şi a luat un sandviş.

S-a forţat să bea câte jumătate de sticlă după jumătate de sandviş. Îi era greu, dar era determinat. Cidrul Somerset era tare, 7.5 alcoolemie, iar fiecare sticlă era de două halbe şi cu cât băuse mai mult, cu atât îi era mai puţin foame. Dar sistemul lui îi oferea demnitate aşa că l-a urmat.

În timp ce mintea lui începea să absoarbă alcoolul, i s-a schimbat şi percepţia asupra realităţii; a început să perceapă mediul înconjurător într-un alt mod. Simţea ca şi cum se unea cu copacul şi îi simţea istoria. Driada nu şi-a făcut apariţia, sau cel puţin nu era el conştient. Cu toate acestea, a observat toată păsările, veveriţele şi băieţii care stăteau printre ramuri de-a lungul anilor, iubiţii, pădurarii şi chiar şi cavalerii care s-au adăpostit sub crengi. Imaginaţia l-a purtat departe până a început să sforăie uşor.

Era din nou Rip Van Winkle şi se visa ca fiind un amestec dintre Sf. Francis din Assisi şi Robin Hood.

Atunci când o frunză a căzut pe fața lui, Michael s-a trezit şi s-a uitat la ceas. Era patru patruzeci. A mulțumit entității anonime, fie că era copacul, o veveriță sau o pasăre pentru că a fost trezit la timp ca să se întoarcă acasă şi să îşi întâmpine gazdele.

Sandvişurile erau gata şi mai rămăsese foarte puțin cidru, aşa că l-a terminat, a strâns totul şi s-a îndreptat spre casă prin câmpul din spate.

După ce a ajuns, a pus sticlele goale înapoi în ladă, a pus punga de plastic în sertarul cu pungi şi a aruncat ambalajele de la sandvişuri. Apoi s-a dus la etaj să se spele pe dinți şi pe față înainte de a coborî ca să-şi aştepte prietenii care veneau de la muncă. S-a dus afară pe scări, s-a aşezat şi a început să strige câinii.

— Sheba! Karma! Koli! I-a privit întorcându-se spre el din spatele templului, doar pentru a schimba direcția către poarta principală la un sunet pe care Michael nu-l auzise. Un minut mai târziu, maşina a ajuns pe pietrişul din fața lui şi cei patru ocupanți au coborât.

Iată fericirea pe care o aştepta. Se bucura să îi vadă, iar ei păreau la fel de fericiți să îl vadă, iar câinii erau fericiți să vadă pe toată lumea. Mai mult decât atât, fetele au adus cu ele o fericire inocentă, un fel de spirit ludic care le făcea să pară atât de adorabile. Era sigur că nu le-ar fi putut iubi mai mult chiar dacă ar fi fost proprii lui copii, deşi erau mai mult decât atât. Uneori. Uneori era atras de ele...cu siguranță nu pentru că le iubea ca pe fiicele lui. Îi era ruşine

când se gândea la ele într-un mod sexual deoarece avea o soție. Dar uite că nu putea opri astfel de gânduri. Putea să își ascundă sentimentele, dar tot se crea un conflict, iar ele nu erau din familie, deşi aveau mai mult de-a face cu binefăcătorul lui decât cu el. Sentimentele amestecate l-au amețit, dar prioritatea era să nu calce strâmb şi să se facă de râs.

Când fetele l-au îmbrățişat, Michael a încercat să uite de impulsurile sale şi să le salute, după care să dea mâna cu Roger, să mângâie câinii şi să îi urmeze în casă.

— Ai avut o zi bună? A întrebat Roger în timp ce mergea spre bar. Ce bei Michael? O bere?

— Un cidru te rog. Mereu mi-a plăcut cidrul într-o zi fierbinte de vară.

— Bună alegere. Voi bea şi eu unul. Doamnelor? O băuturică?

— Şi eu vreau un cidru! A exclamat Jenny.

— Nu! A spus Jan. Mere, da, dar cu acid. Cidrax te rog, Roger! Cele trei fete s-au înghesuit sărind în sus şi în jos.

— Bine, cidru acidulat să fie. Vine imediat!

După ce s-au aşezat cu toţii la bar, Jan a întrebat: Ce ai făcut astăzi Michael? Le-a povestit cum i-a fost ziua, dar a omis să menţioneze gândurile sale despre alcool şi doar a menţionat că a mers în pădure ca să scrie. Spre încântarea lui, nimeni nu a întrebat dacă a reuşit să scrie ceva.

— Foarte bine Michael! A spus Roger. Ne bucurăm atât de mult că te simţi destul de confortabil aici încât să scrii, nu-i aşa fetelor?

Acestea au aprobat în timp ce Joy şi-a pus mâna peste a lui.

— Mă bucur foarte mult că te acomodezi Michael. Chiar foarte mult.

Tentaţiile care îl făceau să se simtă ruşinat l-au inundat şi chiar dacă fetele au observat sau nu acest lucru, toate trei au început să râdă. Michael a zâmbit şi a îndrăznit să se uite la Roger ca să vadă ce reacţie are, dar acesta zâmbi cu gura până la urechi. Michael a presupus că acesta a fost martor la efectul pe care îl au fetele asupra unui bărbat, mai ales asupra unui bărbat bătrân şi singuratic.

— Mulţumesc, reuşi el să zică în timp ce îşi golise paharul pentru a distrage atenţia.

* * *

În timpul cinei, trei ore mai târziu, Michael s-a simțit ca un impostor pentru că nu a scris nimic dar a dat de înțeles că a făcut-o. Îşi aprecia prea mult gazdele ca să le mintă sau să le păcălească, aşa că după cina cu pui, cartofi şi legume fripte care au fost gătite de fete cu ajutorul unui ceas de gătit, s-a scuzat sub pretextul unui apel de la soția lui şi a mers direct în cameră.

De pe tabletă şi-a încărcat şablonul de carte pe laptopul din cameră şi a început să se holbeze prin geamul deschis la pădure în speranța că îi va veni inspirația. Un nor gri albăstrui se mişca odată cu vântul pentru a descoperi luna. Nici nu a realizat că luna e pe cer.

— Nah! Nu vei mai scrie vreodată! Chiar crezi că i-ai prostit pe extratereştri că ai scris ceva? Sunt mult mai isteți decât tine! Ştiu totul despre tine; te citesc ca pe o carte, o carte pentru copii! Stai să vezi când îşi dă seama Roger că nu îți poți opri gândurile trupeşti pe care le ai despre haremul lui! Ți se vor da papucii cât ai zice peşte. Nu ştiu de ce te mai complici....nu ai să reuşeşti! De ce nu îți înscenezi moartea? Eu aşa aş face dacă aş fi fost în locul tău.

Michael privea conturul copacilor în timp ce Ralph îl abuza şi se juca cu insecuritățile lui. Un bursuc a ieşit din pădure pe gazon, iar Michael a zărit o lumină în spatele acestuia.

Cu lacrimi în ochi a scris: Casa extratereştrilor ca titlu pentru noua sa carte. Apoi se dădu jos de pe scaun şi ridică interfonul casei.

— Roger, sunt oameni care aleargă după bursuci în spatele casei?

— Merci, dar nu-ți fă griji Michael. Câinii sunt deja pe drum. Noapte bună.

În timp ce punea telefonul în furcă putea să le vadă pe Sheba, Karma şi Koli cum alergau către vânători. Alergau ca fulgerul iar blana lor era lipită de corp. Acesta se înveseli pentru că bursucul îşi făcuse noi prieteni, dar îi îngheţase şi sângele când observă cum lumina vânătorilor se retrăgea rapid în pădure.

Probabil că semănau mai mult cu câinii lui Annwn.

7 PLANUL ESTE ÎN DESFĂŞURARE

A doua zi, micul dejun a fost vivace ca de obicei. Michael nu avea nici cea mai vagă idee de unde gazdele au atât de multă energie sau cum ar putea să se liniştească şi să mai şi doarmă noaptea. Când era treaz el era destul de vioi, dar nu cum erau ei. A ascultat în timp ce ei vorbeau de evenimentele de rutină, după care Jan l-a întrebat ce ar vrea să mănânce.

— Vai, m-ați făcut să mă simt atât de confortabil încât sunt capabil să îmi iau singur de mâncare. Nu e nevoie să stați după mine. Îmi fac o omletă în câteva minute; spuse el vesel în timp ce îşi turna cafea în cană. Dar nici bine nu a terminat de umplut cana că în fața lui apăruseră felii de pâine cu unt şi o omletă. Nu era de mirare că ei ştiau cât de mult îi place omleta, dar viteza cu care au întins-o pe masă era impresionantă.

— Mulțumesc Jan. Ce rapid!

— E în regulă. Mereu avem omletă şi pâine prăjită dacă nu cobori la masă prea târziu. E una din mâncărurile noastre preferate. Vrei fasole sau sos la ea?

— Fasole, te rog. Mă răsfățați.

— Bucură-te Michael! Spuse Roger. Vrem să fii fericit la noi acasă. Apropo... Uneori, sâmbătă seara avem musafiri, mai ales că nu trebuie să ne trezim devreme duminica.

— Bine, vreți să stau în camera mea sau ați vrea să plec? Aş putea merge la cel mai apropiat bar.

— Nu, nu te repezi! Ai înțeles total greşit. Nu vrem să ieşi în oraş, noi de fapt te invităm şi pe tine.

— Nu ştiu. Adică, sunt fericit cu voi patru, adică, cum să nu fiu? Aţi fost atât de buni cu mine, dar să fac cunoştinţă cu străini... Nu ştiu. Uite în ce hal sunt.

— Ce? A întrebat Jenny.

S-a uitat la ea ca şi cum ar fi fost un copil.

— Mă simt ca un boschetar... Bine, atât eu cât şi hainele mele sunt curate, dar nu sunt hainele pe care o persoană le-ar purta ca sa socializeze în această ţară, nu? Purta un tricou vechi în carouri cu mâneci scurte, pantaloni negri scurţi până la genunchi şi sandale.

— E o ţinută respectabilă în Thailanda sau în Costa del Sol, dar nu este o ţinută adecvată pentru a cunoaşte prietenii prietenilor într-un conac din Marea Britanie.

— Mie mi se pare că deja ai identificat problema Michael. I-a răspuns Roger. Nici noi şi nici prietenii noştri nu suntem snobi.

— Nu, sigur că nu... Nu vă critic pe voi sau pe prietenii voştri pe care nu i-am cunoscut niciodată....sau, nu vreau să critic pe nimeni... Presupun că e vorba de mândria mea. Ştiu cum să mă comport, ştiu cum să mă îmbrac şi ştiu cum să mănânc... Doar mă simt neîngrijit... Îmi e ruşine. Nu de voi, dar îmi e frică să cunosc...oameni noi.

— Oameni pe care nu îi ştii?

— Da... Nu vreau să vă expun sau să mă expun.

— Ai puțină încredere, spuse Roger. Vrei să mergi la cumpărături cu una dintre fete?

— Merg eu, spuse Joy în timp ce puse mâna pe umărul lui. Celelalte două fete s-au oferit şi ele.

— Uite, le poți lua pe toate trei cu tine. Vor veni să te ia la prânz. Problemă rezolvată.

— Nu, nu, nu. Nu vreau să cheltuiesc din banii pe care îi strâng ca să o aduc pe Dew aici. Voi sta în camera mea, dacă e în regulă.

— Cum doreşti Michael, cum doreşti. Bine fetelor, hai să plecă. E timpul pentru muncă!

Roger s-a ridicat, a dat mâna cu Michael, s-a întors şi a plecat. Fetele l-au sărutat pe obraz şi au plecat chicotind.

După ce a făcut ordine, s-a întors în camera sa ca să se apuce de carte, să facă un duş şi să îşi sune soția.

După duş, s-a întins pe pat şi se simțea foarte prost când se gândea la modul în care a decurs conversația. Avea

încredere în gazdele sale, normal că avea, iar aceştia au avut foarte multe şanse de a-l demoraliza dacă chiar asta ar fi vrut să facă. Era normal să se presupună că la ce inimă bună aveau ei, probabil aveau şi prieteni în acelaşi gând. „Ce se aseamănă se adună” îşi spuse el.

Până să o sune pe Dew, Michael deja s-a decis să cunoască musafirii, dacă încă mai era valabilă invitația, dar cu anumite condiții.

— Dew, ce mă bucur să te văd! A spus el. Arăți bine. Ce faci?

— Nu prea sunt schimbări telak. Luna viitoare vor avea loc alegerile pentru noul primar, dar prietenul nostru Khao va participa. După cum ştii, nimeni nu l-a învins ani la rând, iar de data asta nimeni nu i se opune.

— Asta va crea un pic de entuziasm prin sat, nu?

— Da. Khao va organiza o petrecere în cinstea victoriei; ei bine, ştii tu. Apropo... Mama mi-a spus că am fost invitați la o nuntă ce va avea loc mâine. Nu prea cunosc mirii, dar sunt o familie dintr-un alt sat.

— Te vei duce?

— Da, cu mama, telak.

— Draga mea, nu mă deranjează. Ar trebui să ştii asta până acum. Vreau doar să fii fericită...mai ales în aceste perioade grele. Mergi şi distrează-te.

— Asta îmi aduce şi mie aminte de un lucru. Oamenii cu care stau şi-au invitat câțiva prieteni acasă şi vor să fiu şi eu acolo.

— Nu poți merge aşa, telak...

— La asta m-am gândit şi eu. Hainele mele nu sunt potrivite, aşa-i?

— Hainele tale sunt perfecte pentru Thailanda sau Spania. Nu vorbesc despre hainele tale. Trebuie să te bărbiereşti şi să te tunzi. Eşti un bărbat chipeş atunci când ai grijă de capul tău, dar nu o faci niciodată. Îți place să arăți ca un câine pletos. Nu merge la o petrecere aşa, te rog!

— Nu e o petrecere. Sunt doar câțiva prieteni care vin la un pahar...

— E şi mai rău! Înseamnă că vor avea mai mult timp să te studieze! Telak, te rog! Ia şi te tunde dacă mergi la petrecere...te rog fă-o pentru mine.

— Bine draga mea! A recunoscut el. Dintre toate problemele la care s-a gândit, părul era ultima sa grijă chiar dacă soția lui îl bătea la cap mereu cu acest aspect.

— Dacă voi merge, promit că voi rezolva asta.

Au trecut două luni de când el şi soția lui au trebuit să plece din Spania din cauza lipsei de bani, dar Marea Britanie nu a acceptat-o pe Dew, chiar dacă le-a recunoscut certificatul de căsătorie. Dar pentru că nu avea destui bani ca să o susțină pe ea, Michael a fost trimis în Anglia, iar ea s-a întors în Thailanda. Au luptat cu înverşunare contra deportării, dar autoritățile britanice s-au ținut tare. Ei bine, peste 95% din oamenii pe care i-a cunoscut, nu au crezut că astfel de lucruri se pot întâmpla, dar el şi soția lui erau dovada vie a regimului dur din Marea Britanie. Trebuia să ai cât de cât o avere ca să te căsătoreşti cu o străină, iar Brexitul nu a făcut decât să agraveze situația.

— Deci, ce vei face? A întrebat Ralph după ce Michael a terminat apelul.

— Simplu, mă duc să caut un frizer. Mă duc să trag un pui de somn întâi, dar sigur găsesc unul prin apropiere.

— Nici măcar nu ştii unde te afli.

— Sunt în Barry! Poate nu ştiu locația exactă unde mă aflu, dar Barry nu e atât de mare... Tot ce trebuie să fac este să merg afară şi să îmi urmez nasul.

— Cum poți să îți urmezi nasul pe uşă afară, amețitule? Eşti pe o navă stelară. Dacă ieşi afară, vei exploda! Cu ce fel de

material am eu de-a face! De ce nu mi-au oferit un subiect inteligent? E karma atât de rea? Am fost eu atât de rău?

— Trezirea Boyo, te-ai blocat...o iei pe arătură.

— Nu te cred....pleacă. Din cauza ta nu pot eu să scriu. Te rog frumos să mă laşi să îmi trăiesc viața...

— Cum doreşti fraiere. Ne vedem mai târziu.

Michael a făcut un duş, şi-a schimbat hainele şi a coborât pe alee, a trecut pe lângă templu ca să ajungă la porți. Cu toate acestea, cu cât se apropia mai tare de porți cu atât mai mult avea impresia că nu a încuiat conacul aşa că s-a întors şi a văzut uşile descuiate. Era uşurat că şi-a ascultat instinctul şi s-a întors deoarece se simțea responsabil de casă atunci când rămânea singur.

S-a pornit din nou spre porți în timp ce se întreba oare unde or fi fost câinii. Din nou, în timp ce se apropia de acestea, avea o presimțire. Dar nu era pregătit să se oprească. Ajungând la porți, a căutat o metodă de a le deschide. Se aştepta să vadă un zăvor, chiar dacă ştia că porțile sunt automate. Le văzuse în ziua în care a ajuns aici. Trebuia să existe o suprascriere, un buton în interiorul proprietății, dar nu l-a găsit. S-a gândit că este încuiat acolo.

— Ticălos prostuț şi bătrân! Ți-am spus eu că ai fost răpit! Ți-am spus eu!

— Nu sunt încuiat intenționat, doar că nu ştiu cum să ies! E doar un sistem de supraveghere. Sunt sigur că dacă merg destul de mult în stânga sau în dreapta voi găsi o ieşire.

— Mă îndoiesc. Dar, te-ai chinuit tu atât de mult doar ca să ajungi la un frizer. Nu prea cred...eşti un leneş. Cel mai bun lucru pe care poți să îl faci este să te întorci în casă, să bei nişte cidru şi să te enervezi.

— Dar nu vreau! Vreau să arăt bine pentru diseară.

— Las-o baltă amice. Eşti un câine bătrân şi sălbatic. Acceptă-ți soarta.

— Nu, nu cred aşa ceva... Roger şi fetele sunt nişte oameni extraordinari!

— Dacă spui tu...nu mă crezi niciodată, aşa-i?

Michael a zdruncinat porțile în semn de disperare după care s-a întors în casă. Cum sugestia era deja plantată în minte, a luat o sticlă de cidru din bucătărie şi s-a dus în camera lui în timp ce se simțea demoralizat complet.

Nu s-a deranjat să îşi mai toarne în pahar. Doar a băut din berea de un litru până când necazul a dispărut. S-a întins pe pat în timp ce Morpheus i-a atenuat durerea.

* * *

Michael a fost trezit de chicotelile fetelor care se apropiau de camera de lângă el. S-a uitat la ceas – era cinci şi un sfert. Cu mintea limpede ştia că acesta este un moment dificil, dar până a ajuns el de la pat la uşă fetele deja intraseră în cameră, iar el nu avea încrederea necesară ca să bată la uşă, aşa că a fugit pe scări în speranța că îl va găsi pe Roger la bar.

Nu era cu băutura în mână, dar mângâia câinii.

— Roger, ce mă bucur că am dat de tine înainte de a te duce în cameră. Putem vorbi?

— Ce e cu acest „putem” Michael? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu chiar. Dar i-am spus soției mele că vor veni nişte prieteni de-ai tăi aici şi mi-a spus că sunt neîngrijit. Aşa că am încercat să ies să mă duc la frizer.

— Înțeleg. Asta e tot? Cel mai apropiat este... Vai, nu sunt sigur, dar la câțiva kilometri distanță. Joy poate să te tundă dacă vrei, sau oricare dintre fete. Nu e o problemă. Când ai vrea?

A fost luat prin surprindere, dar totuşi se aştepta la acest răspuns din partea lui Roger. Era o senzație ciudată.

— Ahm, soția mea a spus că...şi sunt complet de acord cu ea...a spus că aspectul meu este nepotrivit pentru a cunoaşte invitații tăi. Nu vreau să o spun pe şleau, dar mi-am făcut de cap şi trebuie să remediez situația...altfel, soția mea nu mă va lăsa niciodată să trece peste asta; a spus el încercând să găsească explicații.

— Oare Joy nu se supără? Adică, şi ea trebuie să se pregătească pentru invitați. Nu vreau să o încurc.

— Nu vorbi prostii! I-ar face plăcere să te ajute. Oricăreia dintre fete. Pune-le pe toate trei în ochiul minții şi gândeşte-te: cât de mult efort trebuie să facă ele ca să arate extraordinar?

Michael s-a gândit câteva minute, dar nu-i trecea nimic prin cap. A dat din umeri în semn că nu se putea gândi la nimic.

— Aşa... Stai puțin... Roger a sunat-o pe Joy pe mobil şi i-a explicat situația într-un mod subtil.

— Coboară imediat. Uite, trebuie să plec în camera mea acum... Voi lăsa câinii afară. Spune-i lui Joy ce îți doreşti şi te va aranja ea. Nu-ți mai fă griji pentru că nu încurci pe nimeni. Vrem să ajutăm...noi doar vrem să ne ajutăm prietenul.

— Atunci te las şi sper să ne vedem mai târziu.

— Da, sigur. Îți mulțumesc Roger... Mulțumesc mult...a şoptit el în timp ce Roger se îndepărta.

— Deci, vrei să îți faci ceva la păr nu? A întrebat Joy în timp ce plutea spre el într-o rochie scurtă şi un tricou diafan care îi dezvăluia abdomenul. Ochii lui Michael erau lipiți de buricul ei, dar în acelaşi timp a încercat să o privească în ochi. Zâmbetul ei reflecta tortura lui.

— Bine dragule, ai vreo preferință? A întrebat ea în timp ce îl pieptăna cu degetele. De la ea, Michael simțea electricitatea în valuri de energie şi îi era foarte greu să se gândească. Membrul lui inferior începuse să reacționeze la stimularea de pe cap şi față.

Se simțea moleşit...ca o amețeală de la droguri...buricul ei l-a vrăjit, iar conştientizarea sexuală a apărut.

— Am încredere în ce vei face Joy, a bolborosit el. Voi fi de acord cu ce crezi tu că mi se potriveşte.

— Bine, îți mulțumesc pentru încredere Michael. Începem.

Auzea tăieturile şi simțea foarfeca din când în când, dar cel mai atent era la atingerea ei...lucru care îl distrăgea în totalitate. Închidea ochii în timp ce părul îi cădea; mereu făcea aşa, dar fiecare atingere cu mâna, genunchiul sau corpul ei îi dădea fiori pe şira spinării. Ca şi cum ar fi fost electrocutat. Sentimentul era plăcut, dar ce l-a făcut să fie şi mai bine a fost faptul că şi ea se bucura de micile contacte

fizice. A lăsat-o să îşi facă treaba...în timp ce el se cufunda în această situație delicată.

Mult prea repede pentru Michael, Joy deja terminase şi i-a atras atenția.

— Ce părere ai? A întrebat ea în timp ce îi ținea oglinda?

A deschis ochii şi abia că a recunoscut bărbatul pe care îl privea.

— Cum ai reuşit să faci asta? A întrebat el plin de uimire. Arăt cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr.

— Nu-i mare scofală, a spus ea. Stilul potrivit şi puțină cremă regeneratoare. Tu nu prea ai grijă de tine la fel cum o fac majoritatea bărbaților.

— Da, dar...părul meu arată mai bine. Dar cum ai scăpat de majoritatea ridurilor de pe fața mea?

— Cum am spus, un pic de cremă regeneratoare...o poți cumpăra de la magazin.

Michael se holba în ochii ei albăstrui şi a simțit dorința de a o strânge în brațe. A luptat din greu ca să reziste în timp ce Joy îl privea.

— Deci, îți place?

— Să îmi placă? A explodat el. Nu m-am mai simțit atât de bine de nu îmi amintesc când. Nu ştiu ce mi-ai făcut, dar sunt impresionat; a spus el în timp ce ea mătura părul tăiat.

— Când ajung prietenii voştri?

Joy a zâmbit, s-a aplecat ca să îi sărute fruntea după care i-a spus: „Prințule fermecător, te vei duce la bal." Apoi a plecat lăsându-l nu mai înțelept, ci mai degrabă învălmăşit şi singur.

Confuz după această experiență, Michael a mai stat pe scaun câteva minute, după care s-a dus în cameră.

Când s-a uitat în oglindă din nou, nu numai că părea cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr, dar se şi simțea aşa.

După ce a ajuns în cameră nu s-a putut abține să nu se admire în oglindă, deşi nu era un om orgolios de fel. Chiar opusul, mereu s-a considerat simplu, dar acum avea impresia că seamănă cu Peter Bowles când a jucat în rolul milionarului din filmul „To the Manor Born".

Michael tot nu ştia detalii despre ce urma să se întâmple seara, aşa că s-a îmbrăcat cu cele mai bune haine pe care le avea ca la şapte treizeci să coboare în sufragerie. Joy era deja acolo într-unul din fotoliile uriaşe.

— Singurică? Nu îți stă în fire. Mereu sunteți toate trei...inseparabile.

— Da, aşa este, dar sunt aici ca să primesc invitații în numele tuturor. Iar fetele au alte treburi de făcut. Eu am cea mai uşoară treabă. Hai la bar să ne punem ceva de băut. Apropo, eşti foarte elegant.

— Mulțumesc Joy şi tu arăți splendid. Îmi place rochia ta, adăugă el. Ea s-a ridicat şi a făcut o piruetă pentru el. Rochia era fără bretele, lungă, mulată pe corp şi cu o crăpătură pe coapsa stângă. Părul ei lung şi blond era desprins pe umeri, iar prins între sân şi clavicula stângă purta o broşă de aur în formă de trabuc, cu un safir de mărimea unghiei, un diamant şi un smarald. Avea papuci simpli albi cu un cordon albastru în jurul tălpii, la o jumătate de centimetru de sol. Efectul era de o eleganță simplistă. Parcă mai mult plutea decât mergea în fața lui în timp ce el îi privea posteriorul.

— Poți să îmi spui ceva despre oamenii care vor veni diseară Joy? A întrebat el după ce s-au aşezat.

— Pot, dar nu-ți voi spune. Cred că trebuie să tragi singur concluzii din modul în care noi îi tratăm şi din modul în care se comportă ei. Ştiu ce crezi despre ei acum, dar trebuie să te convingi singur. Cum se spune... Vorbeşte pe măsură ce descoperi, aşa era vorba..

— În regulă Joy. Destul de corect. Doar sunt un pic agitat. Asta-i tot. Noroc! A spus el luând o gură sănătoasă din bere.

— E de înțeles, dar chiar nu este nevoie. Sunt sigură că ei te vor liniști curând; a spus ea în timp ce l-a mângâiat scurt. Michael stătea cu spatele la uși, dar și-a dat seama că a venit cineva deoarece fața ei s-a luminat în momentul în care ea privise peste umărul lui.

— Bună, nu vă întrerupem, nu? A recunoscut vocea lui Jenny și s-a întors zâmbind. Era cu Jan. Amândouă erau îmbrăcate exact la fel cu Joy. Jenny și-a pus mâna în jurul lui și s-a așezat, în timp ce Jan s-a așezat în cealaltă parte. Era ca și cum mama și-a îmbrăcat tripleții la fel. Chiar și broșele erau identice. Apoi a observat că pietrele prețioase erau într-o ordine diferită pentru fiecare fată.

După zece minute, Roger a apărut cu musafirii. Doamnele erau blonde înalte, care semănau cu cele trei doamne cu care Michael stătea, dar probabil erau mai în vârstă. Erau blonde și purtau rochii similare, dar una era albastru pal, iar cealaltă verde pal. Purtau cercei cu diamante, dar nu broșe.

Cei trei bărbați purtau sandale, pantaloni scurți și cămăși în carouri. Michael s-a ridicat în picioare pentru a i se face cunoștință cu invitații. A doua lui observație a fost că cei trei bărbați ar putea fi rude.

Fetele s-au îngrămădit entuziasmate și au pupat și îmbrățișat invitații în timp ce Michael a rămas în spate, așteptându-și rândul. Câteva minute mai târziu, Roger l-a luat de umăr și l-a condus către prietenii săi.

— Aş dori să vi-l prezint pe prietenul nostru Michael. Stă cu noi. Michael, ei sunt Marduk şi Anahita, şi Zaid şi Aasera. Suntem prieteni de foarte mult timp. Pentru câteva secunde se gândi la acel „foarte mult timp” şi se gândi că fetele pe atunci erau bebeluşi, dar a şters imediat aceste gânduri deoarece a fost prins în magia serii.

Au existat câteva rânduri de „mă bucur să te cunosc” timp în care Marduk a menționat să i se spună „Duke, precum Duke Ellington”, Anahita a cerut să i se spună „doar Anda”, iar Aasera şi-a scurtat numele în „Sera”. Pe Michael nu îl deranja dacă i se spunea „Mike”, dar nu a încurajat niciodată acest lucru, şi nimeni nu a sugerat să îi spună aşa.

Joy şi Jenny au oferit băuturi doamnelor care stăteau într-un cerc lângă fereastra care nu era departe de geam, iar bărbații care stăteau la bar au fost serviți de Roger. Michael avea mai mult timp la dispoziție să analizeze aceşti străini, dar încă avea impresia că aceştia erau verişori. Roger mereu l-a lăsat să creadă că se trage dintr-un sătuc din afara oraşului Barry, dar Michael nu l-a văzut niciodată nici pe el şi nici pe aceşti musafiri.

Cu toate acestea, nu s-a simțit îndreptățit să pună astfel de întrebări personale într-un timp atât de scurt. Dar se bucura că toată lumea consuma alcool, aşa că a presupus că dacă poate ține pasul, va afla mai multe lucruri odată ce seara se transformă în noapte.

Cineva a deschis una dintre ferestrele franceze, iar femeile au mers pe terasa din spate. Michael s-a gândit că acestea semănau cu stelele strălucitoare din depărtare, deşi era conştient că Roger i-ar fi influenţat gândirea în acest mod.

În timp ce privea femeile de afară, încerca să țină pasul cu bărbații care vorbeau lângă el, dar frumusețea era mai presus de acele conversații. Când şi-a dat seama că ar putea să pară nepoliticos, şi-a forțat atenția. Abia atunci şi-a dat seama că nu putea să înțeleagă limba în care vorbeau bărbații.

A experimentat multe limbi străine, dar aceasta era complet diferită; „extraterestră” se gândea el că ar spune Ralph.

Roger a observat că el începe să conştientizeze ce se întâmplă şi i-a spus:

— Îmi pare rău Michael, dar uneori folosim această limbă când suntem împreună. E nepoliticos, dar e doar un vechi obicei.

— Nu e nici o problemă! Sunt interesat de limbile străine. Care este originea acesteia? Întrebă el.

— Este o limbă veche de aproape cinci mii de ani, care a fost utilizată în Mesopotamia, în special în zona graniței dintre Iran şi Irak. Este o limbă moartă...asemănătoare cu latina, dar ne place să o ținem în viață când suntem în familie.

— Mi se pare minunat. Deci, sunteți rude?

Cei trei bărbați s-au uitat unii la alții, dar Roger a răspuns în numele lor.

— Ai putea spune că familiile noastre au locuit acolo în acele vremuri, dar, la câți ani au trecut, ne-am separat. Unii au mers în Mexic, Peru şi Bolivia; alții în India, Thailanda, China...aici în Wales, sau chiar în Marea Britanie...în nordul Americii... Nu cred că există vreun loc pe planeta asta unde să nu avem ceva relații. Nu suntem atât de apropiați pe cât ne-ar plăcea nouă, dar, ştii tu, aşa e cu familiile, nu? Ştim cine suntem, ştim cum să luăm legătura dacă este nevoie şi ne susținem unii pe alții. Doar că suntem atât de mulți. E greu, înțelegi?

— Îmi pot imagina... O familie veche de cinci mii de ani cu rude care încă țin legătura şi încă vorbesc în vechea lor limbă? Mi se pare ceva unic.

— Nu ştiu ce să zic, dar e ceva cu care ne mândrim...

— Într-o bună zi, va trebui să îmi povesteşti mai multe. Cum se numeşte limba voastră?

— Nu cred că există un nume istoric oficial pentru ea. Noi îi spunem nimiruese.

— Unii oameni o aseamănă cu dialectul akkadian; a adăugat Marduk, dar noi considerăm că e fix invers...

— Ştim că e invers! A exclamat Zaid. Ce ştiu aşa numiții istorici moderni? Sunt ca nişte copii legați la ochi care caută ouă de paşte.

— Zaid are opinii ferme legate de această chestiune, nu-i aşa? A spus Roger liniştitor către Michael şi Zaid, bătându-l pe acesta pe umeri.

— Am citit teorii despre a douăsprezecea planetă Nibiru, dar numele e doar o coincidență, presupun, nu? Zise Michael. Au ceva de-a face cu poporul enki, cred...

— Noi suntem enki! A spus Zaid, dar s-a oprit la privirea tăioasă a lui Marduk.

— Astfel cum insinuează Zaid, există multă confuzie când vine vorba de adevărurile oamenilor moderni, dar istoria noastră este amestecată în acele poveşti, deşi unii le numesc mitologii sau folclor...spuse Marduk.

— Scăpați de ea prin a o numi mitologie şi folclor...imbecililor! A spus Zaid după care nu a mai scos nici un cuvânt.

— Uau! Michael a dat din cap şi a încetat să mai vorbească ca aceştia să îşi continue conversația de unde au fost

întrerupți, mai ales că şi-a dat seama că aceasta s-a transformat într-un subiect controversat.

În apărarea lui, aceştia au continuat să vorbească în engleză.

Chiar dacă curiozitatea lui a fost stârnită, a mimat un mic interes în timp ce aceştia vorbeau despre rudele pe care nu le-au mai văzut de mult timp, despre vremurile vechi. Cu toate acestea, atenția lui a revenit la doamnele de afară.

— Roger ne-a spus că şi tu eşti din zonă; a spus Marduk luându-l un pic prin surprindere.

— Da, ei bine... Sunt din Barry, dar nu ştiu exact unde ne aflăm aici. Cei patru bărbați au început să râdă.

— Coasta e în partea aia; a spus Roger în timp ce arăta pe fereastra casei; cam la şase kilometri în linie dreaptă.

— Deci suntem aproape de Llancarfan? A întrebat el.

— Da, cam aşa.

— Bine. Măcar acum am o idee unde mă aflu.

— Eu ştiu exact unde te afli. Spuse Marduk cu un zâmbet. Pe mâini bune. Acolo te afli. Roger e un sfânt.

Zaid a aprobat plin de entuziasm, dar Roger a închis ochii şi şi-a scuturat capul.

— Nu te contrazic! A răspuns Michael. M-a ajutat extraordinar de mult.

— Aşa este el, a spus Zaid.

— Bine, bine. Haideți să schimbăm subiectul, a intervenit Roger. Cred că e timpul să luăm cina. Spunând asta, s-a ridicat şi a mers pe terasă la doamne ca să le informeze, în timp ce bărbații au rămas să îşi termine băutura.

Câteva ore mai târziu, în timp ce stătea întins în pat pentru că îi era prea lene să facă duş, Michael şi-a amintit că a avut o seară minunată, cu o masă cu şase sau şapte feluri de mâncare, o companie excelentă şi multă băutură. De fapt i se învârtea camera, nu numai din cauza numărului copios de pahare consumate, dar şi din cauza cunoştințelor pe care le-a acumulat din conversațiile pe care le-a avut. Se bucura că aceştia au rămas peste noapte şi că îi va revedea dimineață...sau mai bine zis, dimineața târziu.

*8 CASA ROTUND**Ă***

Michael s-a trezit la ora lui obişnuită, între şapte şi opt, dar i-a luat mai mult timp să se ridice din pat deoarece se simțea cam amețit. Era mahmur. Nu foarte tare, dar se putea observa. Micul dejun a fost pregătit să înceapă la opt jumătate, nouă, dar el nu ştia care erau planurile pentru această zi, chiar dacă i s-a promis un tur al casei rotunde. Totuşi, nu era sigur dacă va merge acolo sau nu.

Din cauza nesiguranței, a vrut să o sune pe Dew înainte de a ieşi din cameră. S-a târât din pat ca să deschidă fereastra, după care s-a băgat direct în duş. A dat duşul la maxim şi a reglat temperatura la rece.

I-a luat mult timp să scape de amețeală, dar, după ce s-a îmbrăcat, s-a aşezat la calculator în fața ferestrei pentru a-şi suna soția.

— Bună draga mea! Te-ai distrat la petrecere?

— Aşa şi aşa. Tu?

— Da, a fost mai bine decât mă aşteptam Dar a fost mai degrabă o cină decât o petrecere. Majoritatea timpului am stat la masă şi am vorbit, am mâncat şi am băut vin.

— Foarte frumos dragul meu. Îți plac astfel de petreceri. Îți era dor de ele în Thailanda, nu?

— Da, mai ales vorbitul, dar în Thailanda te aveam pe tine, iar aici nu.

— Mulțumesc telak, este foarte drăguț din partea ta. Îmi este foarte dor de tine. Cum merge cu noua carte?

— Sincer, mă simt ca un escroc. Am scris doar titlul... M-am gândit la acțiune...dar nu cât ar fi trebuit. Nu cred că voi face prea multe astăzi din moment ce musafirii vor pleca abia diseară. Cred. Am uitat dacă am întrebat eu sau mi-au spus ei.

— Nu te-ai îmbătat ca să ne faci de râs, nu?

Îşi amintea cum a dansat cu Joy, Jenny şi cu o invitată, Anahita, dar nu îşi dorea să menționeze acest lucru, pentru că mereu îşi găsea scuze pentru a nu dansa în sat.

— Nu, nu cred; a răspuns el. Toată lumea a băut, dar am mâncat mult, iar eu m-am băgat la somn pe la miezul nopții. După ce vorbim, voi coborî la micul dejun.

— Bine telak, dar mă îngrijorează gândul că bei prea mult.

— Da ştiu, dar aş prefera să nu îți faci griji. Nu e nevoie. Vom merge să vizităm casa rotundă astăzi. Cred...cel puțin acesta era planul ieri. Ai văzut pozele pe care ți le-am trimis, nu?

— Da, este o casă antică foarte frumoasă. Ei bine telak, trebuie să o ajut pe mama cu spălatul. Artrita ei îşi spune cuvântul.

— Bine, distracție plăcută la petrecerea de diseară şi salutări mamei tale. Poate voi avea timp să te sun din nou mai târziu. Stai, că trebuie să mergi la petrecere. În fine, vorbim curând. Pa, pa telak, pup, pup!

— Pa dragul meu, pup, pup. A răspuns ea după care a ieşit.

Michael s-a aranjat în oglindă după care a coborât la micul dejun.

Ştia că este ultimul venit chiar înainte să intre în bucătărie deoarece auzea râsete. Uşa era întredeschisă aşa că a ezitat înainte de a intra. Nu era sigur care este protocolul, ce se aşteaptă de la el. A inspirat adânc, şi cu un zâmbet pe față a intrat.

— Bună dimineața! A spus el cu voce tare. Ce seară frumoasă a mai fost. Cum sunteți? Eu unul am nevoie de o cafea! Şi-a pus singur cafea de la filtru, s-a aşezat lângă Joy, a luat o gură din cană şi s-a întins după o felie de pâine în timp ce zâmbea la toată lumea.

— Nu vreau să vă întrerup...nu trebuie neapărat să vorbiți în engleză doar pentru că sunt şi eu aici. Nu sunt chiar atât de sociabil la micul dejun! A minți el.

Fiind un fel de lingvist, Michael a ascultat conversațiile vivace atât în mod deschis, cât şi pe ascuns, dar nici măcar nu putea să audă pauzele dintre cuvinte, lucru care, pentru el însemna un progres făcut cu o nouă limbă. Uneori, Joy, sau una dintre fete vorbea cu el despre banalități, dar el nu era sigur dacă fetele încercau să îi distragă atenția sau să îi țină de urât. Le-a acordat prezumția de nevinovăție din moment ce limbajul folosit la masă era complet impenetrabil pentru el. Singurele cuvinte pe care le înțelegea erau numele celor de la masă.

— Roger mi-a spus că eşti scriitor şi că ai putut fi un linguist profesionist. A spus Marduk din senin. Michael a reacționat imediat la schimbul de limbă, astfel dându-se de gol că asculta cu atenția conversațiile.

— Reuşeşti să înțelegi ce vorbim?

— Nu, nu. Nici măcar un cuvânt. Doar numele voastre. Nu ştiu nici o limbă arabă sau africană. Cumva a voastră se trage din ele?

Înainte de a răspunde, Marduk s-a uitat la soția lui şi apoi la Roger.

— Într-un fel da, dar aş spune că această limbă este mai veche, deci e posibil ca ele să fi preluat de la noi, sau au incorporat o parte din cuvintele noastre în limba lor. Cumva la fel cum limbile europene au preluat din latină, greacă, celtică şi indo-germană.

Michael era pe un teren familiar acum aşa că a putut să fie de acord cu încredere.

— Înțeleg. Mi se pare fascinant cum familia voastră a reuşit să mențină această limbă antică. Cinci mii de ani spuneai?

— Da, aproximativ...cam de atunci sunt primele înregistrări. Prin urmare, s-ar putea să fie şi mai veche.

— Lingviştii din jurul lumii nu au vrut să vă studieze limba?

— Probabil ar fi vrut, dacă ar fi ştiut de ea; a spus Zaid rânjind.

— Vezi tu, de obicei, noi nu folosim această limbă de față cu străinii, sau dacă ne scapă, o asemănăm cu jargonul nostru privat. Cu toate acestea, Roger şi doamnele au spus că putem avea încredere în tine şi, după ce te-am cunoscut, suntem de acord.

— Uau! Mă simt onorat.

— Nu ştiu ce să zic, dar pot să te asigur că eşti printre puținii oameni. Roger a zis că eşti interesat de casa rotundă.

— Da, foarte mult. Obişnuiam să fiu un practician francmason, iar construcția casei îmi aduce aminte de Templul din Londra.

— Da, suntem familiari cu această referință. Roger, plimbarea în jurul clădirii rămâne valabilă?

— Da. Mă gândeam că putem merge după prânz. Putem merge la piscină câteva ore, luăm prânzul acolo şi apoi, cânt suntem gata, mergem la casa rotundă. E toată lumea de acord? Nimeni nu a obiectat, dar lumea a aprobat zâmbind.

— Am stabilit. A concluzionat el.

— Iubesc acel loc; mereu l-am iubit. Pentru mine reprezintă o nostalgie specifică. Soția lui a pus mâna pe umăr, iar el i-a acoperit-o cu mâna lui în timp ce îşi zâmbeau călduros.

— Eşti un înotător bun? A întrebat Joy din senin în timp ce l-a prins pe Michael de bicepşi.

— Da, în tinerețe eram, dar acum mi-am cam ieşit din mână. Dar tot îmi place să stau în apă. Pe uscat mereu m-am simțit greoi, dar în apă mă simt chiar sprinten. O revenire la strămoşii amfibieni, presupun! A spus în timp ce se uita şi zâmbea, dar râsetele pe care aştepta să le vadă au venit cam greu. Spera că nu a insultat pe nimeni, dar nu ştia cum să se scoată din această situație. Într-un final a zis:

— E mica mea glumiță.

— Michael, nu ai mâncat omletă. Vrei să îți aduc?

— Nu mulțumesc Jan. Nu mai e mult până la prânz aşa că mă voi întoarce în cameră pentru o oră, după care ne vedem la piscină. Nu îmi era chiar atât de foame când am coborât, dar una dintre regulile de după petrecerile la care mergeam în cluburi era să revii a doua zi să-ți arăți fața. Şi m-am obişnuit aşa.

— Am înțeles, a răspuns Aasera. Ca să arăți cine eşti tu? E un fel de chestie macho?

— Probabil, este foarte posibil...dar erau şi unele femei care făceau acest lucru. Ea părea să fie încă confuză în timp ce Michael s-a ridicat, a spus „ne vedem curând" şi a plecat.

Când era în cameră îşi dorea să fi acceptat oferta lui Jan de omletă. Ar fi vrut să facă asta, dar se simțea ciudat...ca şi cum ar fi spus ceva greşit...ca şi cum ar fi cerut carne de porc la o petrecere arăbească. Şi-a potolit foamea cu un măr, o portocală şi o banană pe care le-a luat din bolul de fructe de pe dulapul cu sertare. Apoi, pentru prima dată şi-a pus întrebarea, oare cine umple bolurile, cine i-a curățat camera şi cine i-a schimbat aşternuturile şi prosoapele pentru că abia acuma a observat. Înainte şi-a mai pus întrebări şi despre cine găteşte, dar îşi imagina cum microundele, cuptoarele şi slow cooker-ul ar putea ajuta mult cu asta, deoarece a folosit şi el astfel de dispozitive când era singur şi înainte de a se muta în Thailanda.

S-a întins în pat sub pretextul că se va gândi la carte, dar ştia că va adormi curând şi chiar aşa a şi făcut.

* * *

Când a coborât, două ore mai târziu, purta aceleaşi haine ca la micul dejun şi nu avea nici un costum de baie, deşi avea un prosop pe care îl cumpărase din Spania înainte ca el şi Dew să plece. Cel puţin era recunoscător că nu trebuia să ia un prosop din cameră.

Din nou, el a fost ultimul ajuns. Cei trei bărbaţi stăteau în jurul unei mese în pantaloni scurţi şi ochelari de soare, iar doamnele stăteau întinse pe şezlonguri în costume de baie albe dintr-o singură piesă, arătând ca şi cum ar fi dormit. Prima reacţie a lui Michael a fost să se aşeze, sau în acest caz să se întindă lângă doamne, aşa cum ar fi făcut în Thailanda, dar ştia, sau cel puţin credea că ştie că protocolul era ca el să stea cu bărbaţii, măcar la început.

— Bună ziua domnilor, ce după-amiază frumoasă, nu-i aşa? Cum e apa?

— Nu am intrat încă! A răspuns Marduk. Era scuza lui, aşa că şi-a aruncat prosopul pe un scaun gol şi a sărit în piscină. Era minunată. Când a ieşit la suprafaţă a văzut pe toată lumea care îl privea, iar unii chiar aplaudau. Nu s-a mai simţit atât de bine de ani de zile: nu trebuia să vorbească cu nimeni şi aproape că era lipsit de greutate. A început să înoate ca un câine pe lângă marginea piscinei şi a ignorat pe toată lumea.

După aproximativ o oră, Roger l-a strigat.

— Michael, a venit prânzul. Ieşi afară şi hai să mănânci ceva. Cred că îți e foame.

Fără vreo tragere de inimă, a urcat pe cea mai apropiată scară unde Joy îl aştepta cu prosopul.

— Înoți atât de uşor. Mi-a plăcut mult să te privesc. Mi-aş fi dorit să fi fost atât de grațioasă în apă. Se uita la tânăra frumoasă care îl conducea la o masă înaltă care avea mâncare rece şi nu îşi putea imagina ca ea, sau oricare dintre fete nu ar putea fi grațioase în orice ar face.

Mâncarea a fost uşoară – în principiu sandvişuri mici, aperitive mici şi pateuri cu somon, caviar, scoici şi creveți, dar şi pui cu felii foarte subțiri de porc precum prosciutto sau jambon spaniol. Erau şi pateuri dulci cu fructe proaspete, umplute cu budincă rece şi prăjiturile mici. A presupus că au fost aduse de un serviciu de catering, pentru că nu a văzut pe nimeni să pregătească ceva şi nu ar fi putut exista o explicație logică. De băut avea de ales între suc de fructe, bere, cidru rece şi Sangria.

Au aşteptat o oră să se liniştească mâncare, doamnele şi-au pus rochiile şi au pornit plini de entuziasm, către casa rotundă. S-au apropiat de clădire din partea din spate. Ferestrele erau baricadate, lucru care îi dădea un aspect vandalizat şi trist. Roger a deschis uşa principală care era cu fața la alee. Cu toții erau tăcuți ca şi cum ar fi fost uimiți. Michael se aşteptase ca locul să fie întunecat, din cauza

baricadării, dar nu se gândise că tavanul era alcătuit aproape în întregime din panouri uriaşe de sticlă, care erau fie foarte murdare, fie foarte abil vopsite la exterior.

Cantitatea de lumină era suficientă pentru a vedea, dar existau totuşi zone întunecate în spatele arcurilor şi stâlpilor de piatră care susţineau structura acoperişului. A fost realizată aproape în întregime din piatră, cu excepţia tavanului din sticlă şi a uşilor din lemn. În centrul încăperii, la aproximativ patru metri de peretele exterior, se afla un cerc de douăsprezece sicrie de piatră cu efigii ale cavalerilor întinşi în repaus sculptate deasupra lor. Picioarele lor erau îndreptate spre o placă centrală de piatră ridicată, pe care ar fi putut să o aşeze un adult. Domul de deasupra acelui cerc admitea lumina, iar peretele exterior se afla la un metru în spatele a douăzeci şi patru de arcade în interiorul cărora se aflau banchete din piatră. Întreaga structură părea să aibă un diametru de aproximativ şaizeci de metri şi douăzeci de metri înălţime.

— E impresionantă, Roger! Cred că eşti tare mândru de ea.

— Da, presupun că suntem, dar nu ne putem asuma laurii cum că noi am construit-o. Noi doar am cumpărat-o. Îndemânarea şi gloria construirii sale nu este dobândită de noi. Dar înţeleg la ce te referi...asta spun oamenii. Doar că nu am înţeles niciodată de ce. Ştii ce zic? Un milionar cumpără un iaht impresionat, iar oamenii îl/o felicită, dar ei nu au proiectat sau construit iahtul. Ei doar au semnat un cec. Oricine poate face asta dacă are bani suficienţi.

— Dar priceperea lui era să facă destui bani pentru a-şi permite să cumpere iahtul.

— Da, probabil, iar în acest caz, felicită-l pentru că e un om de afaceri priceput, dar nu pentru că a cumpărat o barcă.

— În fine, cum am spus, nu am fost de mult aici, iar locul nu este pe vreo listă oficială, deci nu există documente pe care să ne uităm, dar pun întrebări discrete despre clădire. Puteți explora. Cei patru vizitatori nu au stat prea mult pe loc pentru că deja erau în colțuri şi atingeau toate cele.

— Eu sunt impresionat. Ştiu că multe proprietăți antice au capele private pe terenul lor, dar asta e altceva, nu-i aşa? Aceasta este cu siguranță mai mare decât biserica locală din sat... Dacă pui câteva zeci de strane, ahm... Se uită în jur, în timp ce Roger îl privea întrebător.

— Ei bine, poate că nu aveți nevoie de strane... aveți douăzeci şi patru de bănci de piatră de vreo opt metri fiecare şi pe fiecare se vor aşeza, să zicem, zece persoane, deci cam două mii patruzeci de enoriaşi. Probabil că era un sat plin pe vremea când acesta a fost construită.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus el. De ce nu te uiți mai bine în jur? Michael nu a aşteptat să i se mai zică încă o dată.

Lucrările în piatră erau simple. Singurele sculpturi erau mai sus, pe plăcuțele din vârful celor douăsprezece coloane care

se ridicau din apropierea capetelor criptelor cavalerilor. Erau sculptate capete, dar în ciuda faptului că erau mai aproape de sursa de lumină, erau încă la umbră şi nu erau uşor de distins. Cu toate acestea, era ceva ciudat la ei. Unele reprezentau bărbaţi, iar altele femei. Majoritatea bărbaților aveau barbă, aşa că feţele lor erau ascunse, dar femeile erau mai uşor de desluşit. Erau oameni, dar încă arătau puţin „diferit”. Michael voia să întrebe despre sculpturi, dar pe cine? Îşi dorea ca vechea lui tabletă să aibă o cameră.

Ceilalţi au început să vorbească în limba lor, dar tonul lor părea vesel. Făceau glume despre lucrurile şi locurile din casa rotundă, dar când Michael se uita unde arătau ei, nu vedea nimic amuzant.

— Ştii ceva despre aceste cripte? L-a întrebat pe Roger.

— Adică, sunt cadavre în ele?

— Habar n-am Michael. Nu aş putea ridica acele capace. Cred că au cel puţin un sfert de tonă.

Michael a dat din cap şi şi-a dorit să nu fi pus această întrebare, pentru că acela era răspunsul la care se aştepta.

Peste o oră, Michael şi-a dat seama că lumea începea să se plictisească şi că ar vrea să plece. Atmosfera era mult mai incitantă decât ceea ce era de văzut. Se simţea veche, dar

mai mult decât atât, uluitoare. Extraordinară. Cu siguranță exista o poveste despre asta, iar el era hotărât să o afle.

Îi amintea de Biserica Rotunda, Holborn, Londra. O vizitase o dată, cu mulți ani în urmă, cu un grup de masoni, când făceau un pelerinaj la Marea Loja din Great Queen Street. Biserica rotundă şi pronaosul din Holborn fuseseră construite de cavalerii templieri la sfârşitul secolului al XII-lea ca bază în Marea Britanie şi ca depozit pentru aurul pe care l-au păzit în afacerea lor bancară. Noii cavaleri erau inițiați în ordin acolo prin ceremonii extrem de secrete şi au existat locuințe pentru ca unii să trăiască acolo şi să cazeze cavalerii ambulanți.

Gândindu-se înapoi la casa rotundă, el îşi imagina că arcadele ar putea oferi cu uşurință cazare temporară pentru aproape două duzini de cavaleri, care ar putea alcătui un contingent de soldați călători care transportau obiecte şi metale prețioase prin țară şi chiar mai departe. Se ştia că regele John a depus bani la ei. Totuşi, capetele de pe stâlpi îl deranjau. Unii dintre bărbați arătau ca şi cum ar fi fost torturați sau ar fi fost înainte de a muri, în timp ce femeile păreau toate calme şi paşnice.

S-au întors la piscină, dar Michael a fost singurul care a intrat în apă. Voia să se gândească la cartea lui şi la ceea ce tocmai văzuse. Era în natura lui să încerce să încorporeze experiențe ciudate în poveşti şi să se regăsească în această casă, în casa rotundă şi cu aceşti oameni. Aceasta a fost una dintre cele mai neobişnuite experiențe pe care le-a avut vreodată, deşi a fost absolut minunată. Trebuia să nu creadă că era cel mai bun lucru care i s-a întâmplat

vreodată, pentru că acel loc era rezervat pentru momentul în care şi-a cunoscut soția.

Se bucura de libertatea pe care o simțise mereu în apă de când a descoperit-o când era copil, când l-a observat pe Roger făcându-i cu mâna de sus.

A ieşit din apă şi l-a urmat pe Roger la masa lui. Sosise momentul pe care îl evitase. Se aşează, picurând apă prin scaun, nu că asta ar conta. Jenny puse în fața lui o bere rece şi un pahar.

— Vom pleca curând, a spus Zaid. Dar Roger ne-a povestit despre ideea ta de reîntinerire a societății britanice.

Michael l-a privit nedumerit pe Roger.

— Visul tău despre locuințe în formă de potcoavă....

— Da! Nu m-am mai gândit la el de atunci.

— Păi, credem că ar trebui să te gândeşti, a spus Marduk. Am tot vorbit despre asta şi credem că astfel de locuințe ar putea avea un efect pozitiv asupra societății britanice, mai ales pe plan local şi ar putea reprezenta o schimbare majoră în două generații. Sunt sigur că această idee poate fi adaptată pentru a se potrivi tuturor, dar pentru zonele oraşelor cu densitate ridicată ar putea dura mai mult.

— Spune-mi Michael, prin vise îți vine inspirația?

— Ei bine, vine şi pleacă Duke, dar în general da. Dar nu ştiu cum funcționează asta la alți oameni.

— Majoritatea oamenilor spun că nici nu visează, aşa că cu siguranță tu primeşti mai multă inspirație din vise decât ei; a spus Zaid rânjind.

— Aşa e, a aprobat Marduk. Ce am vrea noi ca tu să faci este să dezvolți această idee cât de mult posibil. Să pui ceva pe hârtie. Un desen clar şi câteva propuneri scrise. Chestii de astea. Chiar şi un cost orientativ dacă poți.

— Nu ştiu ce să zic. Nu sunt arhitect şi nu am mai fost în țară de cincisprezece ani, aşa că un preț nu pot să estimez, deşi...frații mei lucrează în domeniul construcțiilor. Nu mai suntem apropiați, dar poate reuşesc să fac ceva. Bine, mă voi ocupa. Voi vedea ce pot face.

— Aşa te vreau! Joy este o raportoare pentru aviz şi se pricepe de minune. Te poate ajuta.

— În regulă! Ideea de a lucra îndeaproape cu Joy era prea seducătoare pentru a fi refuzată.

— Nu ştii niciodată ce poate ieşi, dar familia noastră e mereu interesată de noi proiecte inspiraționale. În acest caz,

las asta pe mâinile tale Michael. Trebuie să ne pregătim de plecare, dar poate ne vedem înainte.

Michael îi privea cum plecau şi şi-a dat seama că a rămas singur cu berea lui. A calculat el că avea cel puțin douăzeci de minute înainte ca ei să plece, aşa că şi-a terminat berea, a mai luat una din găleata cu gheață, şi-a pus câteva sandvişuri pe farfurie şi s-a aşeza pe prosop pentru a-şi usca pantalonii. După ce a trecut timpul, şi-a pus tricoul pe el şi s-a dus înăuntru la bar.

Încerca să audă sunete de la mişcări sau conversații, dar nu auzea nimic. Casa nu a părut niciodată atât de goală. Neştiind ce să mai facă, şi-a mai deschis o bere şi a continuat să aştepte. Când a ajuns la jumătatea ei, Joy a apărut în uşă îmbrăcată cu blugi tăiați şi un tricou legat la abdomen.

— Iar stai singur aici? Nu e bine. Vin şi eu. Şi-a pus un pahar de Sangria şi s-a aşezat.

— De fapt, îi aştept pe musafiri să coboare ca să le urez drum bun, a spus el.

— Îmi pare rău Michael. Dar ei deja au plecat în urmă cu cincisprezece minute. I-a părut rău că i-a ratat.

— Dar stau aici de cel puțin jumătate de oră. Nu i-am auzit nici să vorbească şi nici pe hol

— Serios? Ce păcat. Oricum, nu-ți fă griji. Suntem informali pe aici şi sunt sigură că te vei întâlni cu ei din nou. Au fost impresionați de tine.

— Serios? Mă simt ca şi cum nu ştiu nimic despre ei.

— Da, le-au plăcut de tine mult. Cu toții au spus asta...Şi am înțeles că le-a plăcut ideea ta de locuințe comunitare. Ți-au cerut o prezentare formală, nu-i aşa?

— Da. A fost din senin.

— Da, păi sunt veşti bune. Ei nu fac niciodată promisiuni false şi nu fac lucruri cu uşurință, deci, înseamnă că e o oportunitate foarte bună pentru tine.

— Voiam să întreb când ar vrea să îi ofer propunerile mele.

— Nu-ți fă griji nici pentru asta. Roagă-l pe Roger să-l întrebe. Ei vorbesc aproape zilnic. Sfatul meu este ca mai bine să faci o treabă bună, decât una pe grabă.

Michael a dat din cap.

— Mulțumesc, voi ține cont de asta.

— Apropo Michael, nu avem de ce să gătim diseară. A mai rămas atât de multă mâncare de la bufet încât o vom mânca diseară.

— Da, e în regulă. Hai să te ajut cu ce ai de adus de afară.

— Nu-ți fă griji. Este deja gata. Sunt pe masa din bucătărie. Poți să te serveşti când ți se face poftă. Nu ştiu ce face fiecare în seara asta. Duminica este o zi liberă. Este ziua noastră de „fă ce pofteşti”. Ai planuri?

Aceste fete i s-au părut mereu hipnotice – ochii lor, comportamentul lor, frumusețea şi vocile lor l-au hipnotizat. Era ca şi cum cădea în ele, se împiedica de personalitățile lor, se prăbuşea în străfundul lor...era înghițit de ele. Şi femeile care au fost în vizită au avut acelaşi efect asupra lui. Putea rezista bărbaților, chiar dacă le simțea puterea gravitațională.

9 PROIECTUL

Pentru moment, cartea lui Michael a fost pusă pe tuşă. Nu e ca şi cum ar fi făcut vreun progres de când a scris titlul. S-a hotărât ca eforturile lui să fie direcționate către „Proiect”, astfel încât după ce a luat micul dejun şi a făcut curat după el, s-a dus înapoi în cameră să îşi sune soția şi apoi pe unul dintre frați; cel cu care a vorbit în vis.

— Bună Matthew, ce faci?

— Bine, mulțumesc. Tu ce faci Michael?

— Îmi e dor de Dew, dar încă nu am murit. Familia ta e bine?

— Da, mulțumesc.

— Şi munca?

— Aşa şi aşa, ar putea fi şi mai bine.

— Da, ştiu că industria construcțiilor încă este în stagnare. Ai zece minute să vorbim?

— Da, presupun că da. Trebuie să evaluez tarifele unei lucrări.

— Ei bine, ce vreau să îți spun are legătură cu munca ta, aşa că ar putea fi benefic pentru tine.

— Ce este?

— Am o idee pentru o grupare de case. I-a plăcut unui investitor pe care l-am cunoscut şi m-a rugat să îi fac o

propunere scrisă. Pot să o scriu, dar nu mai ştiu să desenez şi să evaluez tarifele.

— Îmi ceri să fac multă muncă.

— Da, înțeleg, dar nu trebuie făcută toată chiar acum şi cred că ție îți va fi destul de uşor să evaluezi prețul...iar dacă vor fi şi altele de făcut, ei bine, tu deja ai fi făcut o mare parte din muncă.

— Presupun că da... Deci, ce vrei să fac acum?

— Am o prietenă despre care mi se spune că ştie să deseneze. Să văd ce reuşeşte să facă ea, voi scrie o descriere şi apoi ne putem vedea. Momentan am vrut să aflu dacă eşti interesat.

— Înțeleg. Ei bine, mereu caut noi lucrări.

— Perfect. Păi, o lăsăm aşa deocamdată şi revin când am ceva pe hârtie ca să îți pot arăta.

— Bine. Salut-o pe Dew din partea mea. Pa Michael!

— Pa Matthew! a spus el, dar Matthew deja închisese.

Mereu se simțea trist când vorbea cu frații lui. Nu putea înțelege cum au ajuns atât de distanțați față de cât de

apropiați erau în copilărie...chiar şi acum doisprezece ani când au venit la nunta lui cu Dew. Ceva s-a întâmplat, dar nu ştia ce. Bine, el s-a certat cu mama lor vitregă, când frații lui erau mai mici şi încă erau apropiați de ea, dar Michael nu înțelegea de ce nu au putut păstra prietenia lor. Nu i-a pus niciodată să aleagă, deşi probabil mama lor vitregă a făcut asta; cel puțin aceasta era o părere sugerată de mai multe persoane.

În orice caz, situația actuală îl întrista; mai mult decât atât, de când mama lor adevărată l-a rugat să promită că nu va permite niciodată familiei să se destrame aşa cum s-a întâmplat cu familia tatălui.

A dezamăgito şi, uneori, s-a gândit că el a declanşat toată situația pentru că s-a mutat în străinătate.

Măcar Matthew încă vorbea cu el; Mark vorbea foarte rar, iar cu Luke nu a mai schimbat o vorbă de vreo şase ani.

A decis că cel mai bun lucru este să înceapă cu descrierea lucrării ca să o poată prezenta lui Joy când se întoarce de la muncă. Şi-a pus tableta în servietă, a mers la bucătărie ca să îşi ia ceva din mâncarea de ieri, a acoperit-o cu folie alimentară, şi-a luat un cidru din frigider şi a ieşit afară pe terasă. Mai întâi, şi-a scos suportul şi tableta, după care şi-a pus mâncarea pe barele transversale la umbra de sub masă, după care şi-a deschis o sticlă de cidru. După ce a luat o înghițitură, l-a pus sub masă la umbră şi a luat tableta.

„PROIECTUL POTCOAVĂ” a scris el pe prima linie din mijlocul paginii, după care, mai jos a centrat „Propunere de construire de case pentru secolul al douăzeci şi unulea” şi mai jos, „de Michael Jones”.

Apoi s-a oprit. Ştia să citească schiţele şi specificaţiile, dar nu le-a creat niciodată. Nu ştia cu ce trebuia să înceapă....cu schiţele sau cu specificaţiile? În acest caz, s-a decis că ar trebui să facă o schiţă pe caietul lui B5 pentru a-şi transfera gândurile, aşa că a mai luat o gură de cidru şi a trecut la creion şi hârtie.

După cincizeci de minute ştia că a realizat cel mai bun desen. Perspectiva nu era perfectă, iar dimensiunea era greşită, dar era suficient de bună pentru ca Joy să o poată urmări, dacă el ar fi stat alături de ea ca să-i explice erorile pe care le făcuse. De fapt, era nerăbdător să colaboreze cu cineva din nou, mai ales cu o persoană ca Joy. Era amiază, aşa că şi-a deschis prânzul şi a mai băut nişte cidru. Câinii veneau să-l vadă din când în când, aşa cum o făceau de obicei când era afară, iar el le dădea gustări din farfuria lui, ştiind că mai sunt multe înăuntru şi bănuind că probabil că le erau destinate lor. Se distra extraordinar la umbra casei, cu apa din piscină care menţinea temperatura rece.

Stătea cu spatele la casă, iar piscina în partea stângă de la nivelul de sub el. Pajiştea şi pădurea de lângă piscină constituiau o inspiraţie pentru el. Se simţea ca un rege, dar nu avea nici măcar o pereche de pantofi – avea doar sandalele pe care le adusese din Thailanda în ianuarie, cu douăzeci şi nouă de luni înainte.

Privind în urmă la ultimele cinci luni, nu-şi putea aminti exact ce s-a întâmplat, timpul trecuse atât de repede, iar apoi el şi minunata lui soție au fost nevoiți să meargă în direcții diferite din lipsă de fonduri. Îi era dor de ea la fiecare oră din fiecare zi, dar au fost şi momente acum când îşi continua viața şi părea că o dădea uitării. În acele momente, se simțea ca şi cum o trăda, deşi spera că şi ea are distrageri plăcute. După câteva minute s-a întors la muncă, încercând să nu se rătăcească în gânduri.

Când a terminat prima schiță a propunerii, s-a întins sub masă să mai bea din cidru, dar rămăseseră doar două degete de lichid dulce şi cald. L-a băut cu greu în timp ce se gândea „nu risipi, nu dori”. În spatele lui a auzit voci. Erau gazdele lui care se întorceau de la muncă. S-a ridicat în timp şi-a luat cu el farfuria şi sticla goală ca să le ducă înapoi.

— Bună! Ați avut o zi bună? Întrebă el.

Fetele îi zâmbeau în timp ce Roger a răspuns:

— Noi avem o zi bună întotdeauna Michael, ne luăm cu noi voia bună. Fericirea este doar o atitudine, deşi îmi dau seama că este o lecție greu de învățat în multe circumstanțe.

— Ziua ta cum a fost? Întrebă Jenny care îşi întinsese mâinile ca să îi ia farfuria şi sticla. I-a permis să le ia, dar s-a simțit vinovat.

— Da, şi eu am avut o zi bună. Am luat prânzul pe terasă şi am început să lucrez la proiect. Dacă aştepți puțin îți arăt. Şi-a luat lucrurile de pe terasă şi le-a întins pe bar unde începuseră să se adune. Roger a deschis o sticlă de Cava rece în timp ce Jan a luat cinci pahare de pe raft.

— Noroc! Au spus ei în timp ce se uitau la schițele lui Michael.

— Ştiu că nu sunt nişte desene extraordinare, dar nu a fost niciodată punctul meu forte, dar mi-a zis cineva că tu poți desena Joy, aşa că m-am gândit că cu asta îți poți face o idee.

— Da, sigur. Duke mi-a zis ceva. Nu e nicio problemă. Când ai vrea să începem?

— Ei bine, eu stau degeaba toată ziua în timp ce tu munceşti. Mă mulez după tine. Aceasta este propunerea în scris. Mă pricep mai bine la scris decât la desenat, dar va trebui să finisez şi propunerea. Şi-a deschis documentul după care a împins tableta în mijlocul barului de unde Roger a tras-o mai aproape. Părea că şi fetele îi citeau cuvintele. Michael nu zicea nimic în timp ce Roger dădea paginile.

— Da, e foarte bine! A spus el în timp ce se întorsese la începutul documentului. Fetele au fost de acord, dar Jenny, care stătea lângă el i-a pus mâna pe umăr.

— Putem lucra cu ce ai reuşit să faci până acum, fără probleme, iar când vei fi mulţumit cu textul, putem să punem totul în calculator şi să printăm. Michael i-a zâmbit.

— Ce incitant! A spus el către toată lumea. Nu am mai făcut parte dintr-o echipă de cincisprezece ani, şi chiar şi atunci, echipa era formată din fraţii mei şi tatăl meu.

— Este sezonul sărbătorilor, aşa că suntem un pic mai liberi. Ce zici dacă termini treaba la birou şi te apuci de proiect, Joy?

— Bine. Pot să termin treaba la birou în două zile, deci putem începe joi, Michael? Ce părere ai?

— Sigur că da. Sunt uimit... Cred că toată chestia asta...tot proiectul....e ca un basm.

Cu toţii îi zâmbeau în timp ce Roger a spus:

— Fii sigur Michael că nu este o fantezie. Dacă ideea stă în picioare, o vom pune în aplicare. Dacă nu merge aici, o punem în aplicare în altă parte. Cine mai bea un pahar? Nici bine nu a terminat de pus vinul în pahare, că Jan deja apăruse cu două platouri de amuse-bouches

— Ceva gustări înainte de cină? A spus ea.

Michael abia aştepta să îi dea veştile bune soției lui, dar nu era sigur de reacția ei. Era mult mai sceptică şi mai pesimistă decât el şi îl mustrase deseori atunci când prietenii şi familia îl dezamăgiseră sau îi provocaseră nelinişte de-a lungul anilor. El ştia că avea dreptate, că mulți oameni fac promisiuni pe care nu le pot ține, dar o altă parte a înțelepciunii ei, care era un proverb antic thailandez, l-a rănit cu adevărat:

„Frații mai mici îi ucid pe cei mai mari, nu invers”.

La început, nu-i plăcuse să recunoască că avea sens pentru el, dar în cele din urmă se lăsase păgubaş. Proverbul făcea aluzie la moştenire, iar într-o țară precum Thailanda, unde milioane de familii erau fermieri, oamenii cunoşteau prea bine adevărul. Cu toate acestea, ea insistase că moştenirea era doar o parte a explicației, deşi nu i-a explicat niciodată cealaltă parte. Era o parte din calea ei; poate că i-ar fi spus într-o zi, la momentul potrivit.

Întins pe pat, aşteptând prima dimineață, ca să poată vorbi cu Dew la micul dejun, l-a blocat în mod repetat pe Ralph, care încerca să-i spună ceva. Cu toate acestea, era într-o dispoziție grozavă, simțindu-se mai bine decât se simțise de foarte mult timp şi nu dorea ca remarcile deprimante ale lui Ralph să-i strice starea. Reuşise să-l blocheze de zile întregi. De data aceasta, a decis să urmărească câteva episoade antice din „Armata tatălui” pe YouTube pentru a-şi menține spiritul şi a forma o barieră în calea Alter Egoului său deprimant.

* * *

Michael şi-a permis să fie delăsător de când fusese separat cu forța de iubita lui soție; asta era clar, dar standardul lui de muncă era un lucru diferit.

Întotdeauna încercase să atingă cel mai înalt standard de muncă în romanele sale şi a abordat documentarea proiectului său cu acelaşi grad de profesionalism. A folosit cele două zile pe care le avea până când Joy va fi gata să-şi scrie şi să-şi refacă ideile.

Trăia pentru succesul Proiectului acum, pentru că asta i-ar putea oferi suficienți bani pentru a putea respecta legea de a avea grijă de soția sa.

Când a venit ziua ca Michael să lucreze cu Joy, el şi-a pieptănat emoționat părul în oglinda de la toaletă înainte de a coborî în sufragerie pentru a începe lucrul. Era foarte atrăgătoare, dar nu era doar atât. Da, îi plăcea, dar ştia că nu va merge niciodată pe această cale. Nu numai pentru că îşi iubea soția, ci şi pentru că dacă ar fi făcut greşeala de a-şi pierde prietenia, ar fi regretat şi, eventual, chiar ar fi pus în pericol Proiectul şi perspectiva de a-şi revedea vreodată soția. Era în interesul tuturor să-şi păstreze relația aşa cum era la momentul de față.

— Doamne! Nu cumva ai tu o părere prea bună despre tine? Spuse Ralph. Eşti un moşneag! Ce şanse crezi că ai tu cu o gagică ca ea? Ar putea avea pe oricine, iar tu ai fi noros dacă

ai găsi o bunicuță pentru o noapte. Mă faci să rând, pe bune acuma!

Se simțea jignit, dar ştia că Ralph are dreptate. Nu avea niciun răspuns.

— Ştiu că ai încercat să mă faci să tac. Ți-am mai spus. Nu poți ascunde nimic de mine. Şi chiar dacă mă poți bloca pentru o vreme, ştii foarte bine că va trebui să mă asculți. Ştii asta, nu? Michael a încercat să îl ignore.

— Răspunde-mi!

— Da, ştiu. Dacă ştii tot ce gândesc, de ce trebui să vorbesc cu tine?

— Pentru că îmi place când te zvârcoleşti. De aia. Şi pentru că te pot face să recunoşti. Deci, recunoşti că ai fost răpit şi că locuieşti cu extratereştri?

— Nu.

— Cum vrei tu. Dar vei ajunge la aceiaşi concluzie ca şi mine.

— Trebuie să plec. Încep lucrul la nouă...

— Du-te, fugi la frumoasa ta ființă extraterestră şi ajut-o să construiască măcelării pentru oameni ca să ofere de mâncare tribului ei.

— Cum adică? Te-ai dus prea departe. Nu mai ascult porcăriile tale. S-a ridicat şi a ieşit din cameră, dar Ralph a venit după el.

— Fugi, fugi. Dar ne vedem mai târziu...

Michael a dat buzna în sufragerie făcând mult mai mult zgomot decât ar fi vrut, dar şi-a revenit în spatele uşilor închise, chiar dacă ştia prea bine că nu există limite pentru călăul său.

Joy deja îşi aranjase masa de lucru şi îl aştepta la bar în timp ce savura o cafea.

— Abia aştept să lucrăm împreună Michael. Vrei o cafea înainte să începem?

El voia să arate că este sprinten şi independent....că încă era tânăr, dar ea era mai rapidă decât el.

— Mulțumesc! A spus el acceptând ajutorul ei.

— Am citit documentația...ai vreo ultimă versiune?

— Da... Am lucrat puțin aseară, dar schimbările sunt neglijabile.

— Nu contează. Le ai pe stick?

— Da. Zise el în timp ce îi întindea stick-ul şi îi evita privirea.

— Bine, mă întorc imediat.

— Te descurci foarte bine acum, dar, mai devreme sau mai târziu, îți vei da de gol sentimentele față de frumoasa extraterestră. Sunt la fel de sigur cum oul este ou.

Când s-a întors, i-a dat o copie lui şi una a păstrat-o pentru ea. Le-au citit, după care Michael a recunoscut:

— Uite Joy, nu ştiu ce experiență ai tu cu asta, dar eu nu am deloc. Îți aduci aminte că toate astea îşi au originea într-un vis?

— Da, nu-ți fă griji. Am studiat desenul tehnic la universitate. Nu ştim mărimile exacte, nu-i aşa? Deci, cred că cea mai bună abordare este să facem schița la scară şi apoi îl putem da lui Roger, împreună cu documentația, iar el le va trimite lui Duke. Iar dacă îi va plăcea, va putea cumpăra pământul, va da schița unui arhitect care reevaluează dimensiunile şi care va face un desen şi o estimare a cantităților, iar inginerii de cantități pot face un

preț. Ceva de genul ăsta. La momentul actual, datoria noastră este să facem o schiță decentă pe care ei să se poată uita. Eşti pregătit să începem?

— Nerăbdător chiar!

— Şi eu!

Joy a lucrat rapid pe o foaie A1 şi, deşi îşi ridica privirea pentru a-i zâmbi din când în când lui Michael, nu i-a cerut niciodată părerea. La început, i s-a părut dezamăgitor, dar a învățat singur să o vadă ca pe o dovadă că îi dăduse deja toate informațiile de care avea nevoie pentru a finaliza sarcina. Totuşi, asta l-a făcut de prisos. Nu-l deranja prea tare, dar nu-i dădea altceva de făcut decât să o privească, ceea ce nu-i părea oneros, dar sperase la mai multă interacțiune, mai multă colaborare. A fost dezamăgit să realizeze că asta nu avea să se întâmple.

— Ți-am zis eu! A auzit vocea din spatele lui. Şi-ar fi dorit ca barul să fi fost deschis. Era plictisit, inutil, un ministru fără portofoliu.

A fost o uşurare pentru el când ceilalți s-au întors de la serviciu şi a putut să bea ceva. S-au adunat în jurul mesei de desen şi au admirat munca lui Joy, zâmbindu-i şi lui din când în când, dar el se simțea ieşit din tipar şi s-a bucurat când Roger l-a invitat să stea la bar şi să li se alăture la o bere. Avea impresia că era cel mai bun lucru care i se întâmplase toată ziua.

* * *

A privit-o pe Joy cum a lucrat la desen timp de trei zile, timp în care ea nu a pus nici măcar o întrebare relevantă, dar când s-a făcut sâmbătă, el şi-a pus ceva de băut la amiază.

— Poți să începi Michael, vin şi eu imediat pentru că aproape am terminat. Urmărise progresul schiței şi nu exista niciun semn de îndoială în mintea lui cum că ar fi ieşit altceva, în ciuda faptului că ea părea să lucreze cu o viteză incredibilă... nu că ar fi văzut vreodată vreun alt inginer tehnic la lucru.

Când au sosit ceilalți în acea seară, atât schița, cât şi textul erau gata. Le-au avut pregătite pentru a le prezenta şi au avut o şansă de a face acest lucru. Michael le-a citit propunerea şi Joy a subliniat secțiunile relevante din desenul ei.

— Impresionant.

— Bravo! A spus Roger în timp ce Jan şi Jenny aplaudau. Dacă puteți să rulați toate documentele într-unul ca să le punem într-un tub şi să le trag la xerox dimineață, ar fi super. De câte copii vom avea nevoie?

— Să zicem, două mărimi mari pentru Duke, o copie pentru noi...şi vreo şase schițe mici pentru cine o fi...a spus Jenny imediat. Roger a aprobat.

— Bine, pare în regulă. Îi voi da lui Duke copiile mari luni, ceea ce înseamnă că din acest moment până luni suntem singuri. Ce vreți să facem diseară?

— O noapte liniştită acasă...cu vin, filme şi ronțăieli! A sugerat Joy. Celelalte două fete s-au uitat la ea pentru câteva minute.

— O noapte spațială...cu filme şi privit la stele! A spus Jenny.

— De acord! A spus Jan. Dar după cină, bineînțeles.

Michael nu s-a băgat deoarece şi-a zis că nu e treaba lui să se bage în această discuție din moment ce restul deja agreaseră ce vor face.

— Ai nevoie de ajutor cu cina? A întrebat el chiar dacă ştia deja răspunsul.

— Nu. A spus Jenny. Mulțumesc, dar totul este sub control.

După încă un pahar, grupul s-a răsfirat în camere.

* * *

Michael a coborât la şapte patruzeci şi cinci pentru cina de la ora opt, dar a fost ultimul care a ajuns. Masa era deja pusă, mirosea a carne gătită, iar cei patru stăteau în capătul mesei râzând şi savurând un lichid cu gheață şi lămâie.

— Bună seara! Care este cocktailul din această seară?

— Nu scapi aşa uşor. Ştii regulile jocului. Jan i-a întins un pahar cu licoarea lor. Michael a luat o gură.

Vai! Ar fi fost prima lui reacție, dar s-a abținut.

— E spirt pur...fie tequila, fie mazcal cu bitter pentru a-i da nuanța de roz...zahăr? E dulce-amărui, dar nu ştiu cum se numeşte.

— Bravo! A spus Roger în timp ce fetele făceau galerie. E varianta noastră de whisky de modă veche cu mezcal. Deci, îți place?

— Da. E o băutură „uşoară”... gustoasă. Şi cina miroase foarte bine. Miel?

— Da, eşti pe val în seara asta! A spus Jenny cu un zâmbet larg. Când s-a întins peste masă pentru a-i săruta obrazul,

el a observat pentru prima dată că tricoul ei alb abia îi acoperea fundul şi că asta era tot ce purta ea în afară de broşa de aur. Când s-a uitat la celelalte două fete, şi-a putut imagina cu uşurință că erau îmbrăcate la fel, dar în tricouri albastre şi verzi. Roger purta un fel de tunică militară de un verde pal.

El a presupus că ar putea avea ceva de-a face cu „Noaptea spațială”.

— Arătați ca un echipaj dintr-un film cu spațiu! Se aventură el cu prudență. Fetele au aplaudat din nou.

— Da, uneori ne costumăm...mai ales pentru „Noaptea spațială”. A spus Roger puțin timid. E distractiv. Haideți să mâncăm. Sunt lihnit. Mâncarea era pe masă înainte ca Michael să se gândească măcar să se ofere să ajute, iar în timp ce Roger tăia pulpa de miel, fetele îi dădeau farfurii cu legume calde.

Jan a împărțit ultimul ulcior din whisky-ul de modă veche, apoi a pus pe masă o sticlă de vin roşu deschisă.

— Pot face eu onorurile?

— Te rog. A zis Jan. Michael a turnat toată sticla în cele cinci pahare mari.

După cină, au mers în sufragerie în timp ce Roger s-a dus să mai aducă vin, Jan a apăsat un buton pe telecomandă pentru a deschide un ecran mare pe unul dintre pereți. S-au aşezat în fotolii şi pe canapea cât timp au aşteptat să înceapă filmul. Star Treck: Primul contact. Lui Michael nu i-a venit să creadă. Nici nu a îndrăznit să se uite la Roger, dar s-a uitat la fetele de pe canapea în timp ce se auzeau teme muzicală. Ele erau vrăjite.

— Uau! Start Trek! Exclamă el. Pe acesta încă nu l-am văzut. Deşi, nu am mai văzut vreun film asemănător de cincisprezece ani. Îmi place. Când nu i-a răspuns nimeni, şi-a dar seama că nu trebuia să vorbească.

Câteva minute mai târziu, Jenny a răspuns:

— Nouă ne plac toate filmele Start Trek. Sunt sigură că sunt mai realiste decât îşi imaginează oamenii. Şi nu s-a mai scos un cuvânt. Până la finalul filmului, deşi cineva îi tot umplea paharul.

— A fost excelent! A spus Jenny. Lupta este ca să bucure băieții, dar restul e destul de realist, trebuie să recunosc...

— Da... Gene Roddenberry fie a fost un geniu, fie a fost răpit, fie un extraterestru. Cum altfel ar fi putut să nimerească totul atât de bine? A întrebat Joy. Lui Michael nu-i venea să creadă ce aude, dar s-a lăsat dus de val şi nu a spus nimic.

— Muzica lui Alexander Courage şi Jerry Goldsmith este inspirațională. A adăugat Jan. O iubesc.

— Sunteți gata să privim stelele înainte de următorul film? A întrebat Roger. Saturn, Altair, Arcturus, Capella, Uranus, Daneb şi Vega ar putea fi vizibile în seara asta. Mă duc să aduc echipamentul. A deschis un dulap pe care Michael nu-l observase niciodată înainte şi a scos o măsuță cu un telescop ataşat. Mai erau trei perechi de binocluri pe raftul de jos al măsuței. Au ieşit pe terasă şi au privit spre cer. Era o noapte destul de senină, aşa că au avut noroc. Roger a deschis o hartă stelară din iulie şi s-au apucat să caute punctele de vedere ale cerului nopții.

— Aştept cu nerăbdare Pleiadele – stelele căzătoare din august, a spus Joy întinzându-i lui Michael ochelarii ei de câmp, apoi i-a pus o mână pe umăr, s-a aplecat şi a arătat spre cer.

— Uită-te în direcția aceea. Am crezut că am văzut un precursor... Tu?

Michael nu putea vedea, deşi credea că erau destul de pricepuți în a găsi corpurile cereşti, mai ales dacă ar fi fost hobby-ul lor. Treizeci de minute mai târziu, s-au întors înăuntru şi urmăreau un alt film Star Trek, dar Michael a ratat ultima parte a acestuia şi a trebuit să fie trezit pentru a merge la culcare.

10 MARELE TUR

Michael cobora la micul dejun mahmur, din nou. Pe de o parte, se plictisise de această stare, dar pe altă parte era extraordinar să aibă posibilitatea să petreacă din nou din moment ce nu a avut bani să o facă de ani buni. Era sigur că era mahmur pentru că nu mai era obişnuit cu băutura. Mereu a fost un băutor, lucru care în ochii lui însemna un băutor sociabil. Nu a băut niciodată singur în casa lui, dar în ultima vreme nici nu şi-a permis.

Totuşi, se simțea vinovat pentru că ducea o viață luxoasă, în timp ce Dew credea că lucrează la reuniunea lor. Se consola cu faptul că făcea acest lucru, doar că nu în modul în care o făcuse până acum.

— Sigur că asta faci, fix aşa...ai văzut cum zboară porcul? Dacă ar fi după tine, Dew nu ar mai ajunge aici niciodată. Haide, recunoaşte! Nu ar mai veni, aşa-i?

— Probabil că nu, nu...şi-a plecat el capul ruşinat. Sunt un soț jalnic, nu-i aşa?

— Nu trebuia să te însori cu ea. Erai conştient că într-o bună zi vă veți confrunta cu o astfel de situație, dar tu tot ai vrut să te însori, i-ai dat speranțe, chiar dacă ai ştiut mereu că nu vei putea să te ții de cuvânt. Eu ți-am spus asta atunci, dar oare mă asculți tu pe mine? Cu siguranță nu!

— Dar ştii că nu am nici cea mai mică şansă să o aduc aici de unul singur. Sunt în cel mai bun mediu aici ca să pot rezolva lucrurile. Sunt sigur că poți vedea asta.

— Da, dar ce este şi mai evident este faptul că nu ar fi trebuit să-ți pui soția într-o astfel de situație de la bun început, pentru că ştiai că aici veți ajunge. Nu ar fi trebuit să îi dai speranțe false lui Dew despre faptul că vei avea grijă de ea pentru că, hai să fim sinceri...nu ai reuşit nimic în viață de unul singur cu excepția supraviețuirii...şi ăsta-i purul adevăr, corect?

S-a aşezat pe scări cu capul în mâni şi a început să plângă.

— Ce slab de înger mai eşti şi tu! Nu te mai smiorcăi şi mergi la micul dejun!

Michael s-a calmat cu un exercițiu de respirație yoga numit „Pranayama”. O putea face atunci când Ralph nu era prin preajmă... problema era că Ralph era acolo din ce în ce mai des şi o problemă şi mai mare decât asta era că îi dădea dreptate.

A făcut o ultimă repetare a exercițiului de respirație, s-a ridicat, s-a pregătit şi a continuat spre bucătărie.

— Bună dimineața. Ce seară frumoasă a mai fost. Îmi cer scuze că am adormit, dar, ştiți voi... Sunt bătrân...

— Probabil. Dar din ce am înțeles ai avut şi un an greu. E normal să ai nevoie să-ți recuperezi atât energia fizică, cât şi cea spirituală. Duminicile sunt rareori obositoare; a spus Jan. Ce ai vrea să faci astăzi Michael?

— Nu ştiu. Am vorbit să mergem în pădure să stăm lângă stejar, dar pare cam înnorat. S-ar putea să plouă. Ce părere aveți?

— Da, este foarte posibil. A aprobat Roger. Ai vrea să faci altceva?

— Ei bine, mereu mi-am pus întrebări despre această casă. Poate cineva să îmi facă un tur al locurilor pe care nu le-am văzut din casă?

— Da, putem face asta. După prânz? Nu vom putea intra în toate încăperile din cauza stadiului precar în care sunt, dar le poți vedea pe majoritatea.

— Ar fi minunat. Tatăl meu era interesat de arhitectură....era constructor, deci presupun că de la el mi se trage. Vă pot ajuta cu ceva înainte de prânz?

— Nu, ne descurcăm; a răspuns Roger. Fă-ți tu treburile tale. Vom fi şi noi prin zonă.

— În regulă. Voi face curat după micul dejun şi apoi probabil mă voi duce să înot. Mai vine cineva cu mine?

— Probabil...suntem iubitori de soare, dar nu suntem înotători, a răspuns Jenny. Am putea sta sub soare toată ziua, dar nu şi în apă.

— Vă pot învăța să înotați dacă asta e problema.

— Nu, nu asta e problema. Ştim să înotăm, doar că nu ne place apa adâncă. Sau cel puțin, asta e scuza mea. Jenny s-a uitat în jur la prietenii ei şi fiecare şi-a exprimat acordul într-un fel sau altul. Michael voia să-i liniştească că nu avea de ce să se sperie, sau să se ofere să-i ajute să-şi depăşească anxietatea, dar simțea că nu era locul lui, aşa că doar a zâmbit în timp ce se întindea după pâinea prăjită.

* * *

A coborât la piscină cu un prosop şi tableta cu intenția să se gândească puțin la cartea lui în timp ce înota şi apoi să-şi noteze câteva cuvinte. Nu era sigur dacă să fie mulțumit sau nu când a văzut că nu era nimeni altcineva acolo. Era puțin înnorat, dar temperatura era încă bună-suficient de caldă pentru a înota, dar nu suficient de strălucitoare pentru a simți razele soarelui. Şi-a pus câteva lucruri pe un şezlong şi s-a scufundat. Apa era caldă şi lipsa luminii directe a soarelui însemna că nu era orbitoare. Când înota într-un sens, studia pădurea şi se întreba ce se întâmplă acolo noaptea, iar când înota în celălalt sens, inspecta casa, întrebându-se ce i-ar fi dezvăluit ceilalți mai târziu.

Piatra era întunecată şi impresionantă. Deasupra holului era un pătrat central proeminent. În dreapta acestuia se afla sufrageria şi apartamentele lui Roger care se terminau într-un alt turn pătrat cu frontoane. În stânga turnului holului se aflau camerele fetelor şi ale lui, şi alte câteva, dar acea parte a clădirii era terminată de un turn rotund cu un acoperiş conic. Erau o mulțime de ferestre de sticlă de modă veche, cu montanți groşi de piatră şi chei de boltă ornamentale. Nu putea distinge sculpturile de pe majoritatea ferestrelor, dar cele de jos din fața lui erau sculpturi cu fețe – fețe de bărbați şi femei. Un lucru pe care l-a observat a fost că toate fețele erau ale unor tineri în vârstă de douăzeci şi treizeci de ani.

Din păcate, a lucrat foarte puțin la cartea sa şi a fost conştient de asta. Când nu a mai putut să o amâne, a ieşit, s-a uscat şi şi-a luat tableta. De această dată, tactica lui a fost să scrie orice îi venea în minte, doar pentru a scrie ceva „pe hârtie”. Mai târziu fie ar fi editat totul, fie ar fi şters. Trebuia să revină la obiceiul său de a scrie regulat – în fiecare zi...cel puțin patru sau cinci ore pe zi, dar îi era foarte greu. Exact ca motorul unei maşini care a fost lăsată în garaj foarte mult timp. Mintea lui era greu de pornit. Uleiul şi vaselina care îi porneau gândurile s-a transformat în mâzgă. A început să scrie.

John mergea pe plaja lui preferată cu labradorul său Becky. S-a oprit, s-a aplecat şi i-a dat drumul. Era întuneric şi nimeni prin preajmă, aşa că nu ar fi contat. În fine, avea nevoie de timp pentru a trece peste cearta pe care tocmai o purtase cu soția lui şi nu voia să se încurce cu câinele în lesă care ar fi tras de el. Nu putea să îşi amintească de la ce au pornit...

Chiar s-ar fi certat din cauză că el a băut laptele direct din sticlă şi apoi a pus-o înapoi în frigider? Sigur că nu.

Era un început. Nu era sigur unde va ajunge cu această poveste sau unde îl vor purta personajele, dar măcar „a scris ceva”. Ceva calumea pentru prima dată pe anul acesta.

Ceva era în neregulă la căsnicia lor, sau soția sa Susan avea ceva. Cumva nu îl mai iubea? Sau a găsit pe altcineva? Erau căsătoriți de zece ani şi amândoi erau obişnuiți să fie independenți în trecut. Probabil ea se simțea captivă, sau poate că era greu de trăit cu el.

Dintr-o dată, două raze se îndreptau spre el, strălucirea lor rănindu-i ochii, orbindu-l la toate, în afară de lumină. Nu era sigur ce să facă. Maşina se îndrepta direct spre el cu viteză, dar şoferul trebuie să-l fi văzut. De ce nu şi-a schimbat direcția? A estimat că a avut cel mult un minut să sară în lateral. Între timp, a început să-şi fluture brațele în sus şi în jos.

Nu scrisese mare lucru, fusese ca rolele pe pietriş, dar avea ceva, iar povestea putea merge oriunde de unde era. Acele trei mii zece cuvinte au fost o piatră de hotar şi era mândru de el însuşi. Doar că nu era mulțumit că i-a luat aproape opt luni să înceapă.

A fost uşurat în momentul în care Joy i s-a alăturat.

— Prânzul va fi gata în douăzeci de minute. Cum merge treaba?

— Bine, mulțumesc. Am început o nouă carte, dar nu mă întreba despre ce este pentru că încă nu ştiu.

— Bine, dar mi se pare ciudat ca cineva să înceapă o poveste dacă nu ştie despre ce va fi vorba.

— De obicei eu ştiu începutul, finalul şi câteva puncte culminate, dar tind să las restul în mâna destinului. Dar ai dreptate, este un mod neobişnuit de a scrie, chiar şi pentru mine. Doar că nu am mai scris ceva de opt luni şi aş vrea să reîncep...indiferent de cum va merge. Trebuie să revin la vechile obiceiuri curând, pentru că altfel mă tem că nu o voi mai face vreodată.

— Înțeleg. Hai să mergem la ceilalți; a spus ea luându-l de mână până la bucătărie. El a observat că mâna ei era foarte fină şi caldă. Atingerea pielii ei l-a făcut să se simtă din nou tânăr. Masa era deja pusă, cocktailurile pregătite, iar Jenny tocmai ce scosese cinci pahare de whisky.

— Ce avem diseară? A întrebat în timp ce o ținea pe Joy de mână şi începea să îşi dea seama de ce face, dar se pare că pe Joy nu o deranja.

— De mâncare? Rața la cuptor şi orez thailandez. Pentru un cocktail, ştii regulile. Stai puțin. Roger a turnat un lichid

maroniu deschis în fiecare pahar, după care le-a împins către fiecare.

— Ei bine, Michael?

— Păi hai să ghicească altcineva de data asta; a spus el cu reticență în timp ce îi dăduse drumul la mână lui Joy.

— Noi jucăm acest joc de ani de zile. Ele ştiu toate combinațiile. Eşti singurul cu care mă mai pot distra.

— În regulă; a spus el în timp ce luă o gură din băutura cu gheață. Mult tanin...care îmi aminteşte de ceai, dar nu ştiu exact de care, iar alcoolul este cel mai probabil vodcă. Nu mai simt şi alte arome. Ceai şi vodcă!

— Ei bine, eşti pe aproape, dar mă doare când ştiu că tu crezi că eu aş putea să îți dau să bei un ceai vechi cu un shot de vodcă, gheață şi frunză de busuioc. Se numeşte „Vodcă cu trei ceaiuri”, iar acestea sunt proaspăt preparate Panyang Congou negru, Longjing verde şi Wuji Huang Guan Yin Ooolong.

— Este minunat şi nu am vrut să critic ospitalitatea sau abilitățile tale, Roger.

— Stai liniştit Michael, ştiu asta. Jan, te ajut cu supa?

— Nu, nu. Stai acolo. Un minut; a răspuns ea în timp ce punea supa într-un ulcior.

Conversația din timpul cinei de duminică, servită la prânz, a luat o formă generală a unei prelegeri de fundal din partea lui Roger despre istoria casei.

— Aşa cum am spus mai devreme, nu ştim deloc foarte multe despre proprietate... şi aproape nimic despre casa rotundă, dar ştim ceva despre această clădire, a început el întinzându-şi brațele larg şi privind spre tavan.

— Probabil a fost construită ca înlocuitor pentru o ruină normandă mult mai veche de către un lord Golightly la începutul secolului al XII-lea – ar fi putut fi finalizată în aproximativ 1205, dar cu siguranță în stilul Baziliquei Saint-Denis, la nord de Paris. Fragmentele din clădirea originală au fost schimbate pe măsură ce stilurile s-au schimbat – ca în perioada Renaşterii, dar a existat o încercare de restaurare la goticul original, pe la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Veți observa arcurile mitralate, tavanele boltite, contraforturile, ferestrele mari şi turlele tipice stilului. Casa este înregistrată ca şi clădire de interes istoric, dar, din câte ne putem da seama, CADW a omis să plaseze casa rotundă pe Lista statutară a clădirilor de interes arhitectural sau istoric. Oamenii încearcă să îşi dea seama cum de a fost ratată?

Toată lumea a chicotit, la care Michael a întrebat:

— Cum ar fi putut să rateze aşa ceva? Sigur au trecut pe lângă ea atât la intrate, cât şi la ieşire.

— Probabil. Cu toate acestea nu este pe lista documentelor de clasificare; a răspuns Roger.

— Ceea ce spui tu ar situa-o în perioada Cavalerilor Templieri...

— Da. Aşa este. Primul Mare Maestru şi fondator al ordinului, Hughes de Payens, a sosit în Marea Britanie în căutarea sprijinului pentru cruciadele din 1128. Şi-au construit sediul la Castelul Baynard din Essex, dar s-au mutat la Noul Templu din Londra în 1184. Ambele clădiri erau rotunde, modelate pe templele lor din Ierusalim. Cam asta e tot ce pot să vă spun în acest moment, dar când vom termina aici, ne vom plimba. Poate îmi voi aminti şi alte lucruri.

După ce au curățat totul, Roger a început turul la uşa din față, care era din stejar greu, mitrată şi cu ținte. Nu era originală, dar era din secolul al XIX-lea. Camera din dreapta fusese o bibliotecă, dar cea mai mare parte a tencuielii de pe pereți şi tavan fusese dărâmată cu ani în urmă, într-o încercare reuşită de a elimina proprietatea de putregaiul uscat. Resturile fuseseră strânse în saci şi erau încă în grădină când au cumpărat proprietatea. Roger a trimis-o într-o zonă desemnată de CADW, serviciul istoric de mediu al guvernului galez, pentru o verificare şi o inspecție amănunțită. Erau puține lucruri interesante de văzut, cu

excepția grinzilor etajului de deasupra cărora se presupunea că sunt originale.

— Următoarea cameră este o cameră mică, accesibilă de aici şi din camera alăturată, dar are şi propria sa zonă etanşă. Credem că a fost o toaletă. Inițial, probabil că avea doar o găleată, dar aveau şi un closet pus în secolul al XIX-lea. Acesta a fost adăugat la „standarde moderne” înainte de al Doilea Război Mondial. După cum observi, nu a mai fost schimbat de atunci.

Apoi, dincolo de aceasta este o cameră mare, care ar fi putut fi un fel de foaier, deoarece primeşte lumina soarelui pentru cea mai mare parte a zilei şi se întinde pe lățimea casei. Ai putea să stai aici cu broderia ta sau cu o carte, poate, şi să vezi ce se întâmplă la poarta ta, unde oricum ai avea santinelele, şi în spate, unde un băiat sau o fată ar putea duce animalele la păscut.

— Este păcat că a mai rămas atât de puțin din posterul original, nu-i aşa?

— Da, ei bine, acoperirea inițială a pereților din secolul al XIII-lea era probabil formată din covoare, draperii şi tapiserii fixate direct pe piatră, din moment ce aceasta era influențată de templieri. Aceştia erau mai degrabă austeri şi evitau luxul. Chitul de var sau tencuiala amestecată cu păr de cal a venit probabil mult mai târziu după căderea lor din grație vineri, 13 1307. Probabil chiar şi cu o sută de ani după, sau chiar mai mult. Nu ştim exact.

— Deci, de fapt e vorba de autenticitate? A întrebat Michael.

— Da, aşa credem...cu excepția ferestrelor duble. Chicoteau cu toții în timp ce admirau priveliştile panoramice prin ferestrele arcuite.

— E impresionant, Roger. Parcă istoria este o întreagă atmosferă aici.

Nu există mobilier în fața casei, dar unii dintre noi folosim uneori camerele, cele care sunt în siguranță, dacă chiar ne dorim puțină linişte. Eşti binevenit să faci acelaşi lucru. Îți poți trage un scaun chiar şi aici dacă vrei. Eu personal fie stau pe o fereastră, fie pe podea, dar aşa sunt eu.

— De obicei facem yoga aici iarna, nu-i aşa fetelor? A spus Jan în timp ce fetele au aprobat.

— Sunt mai multe camere decât oameni, aşa că poți fi mereu singur, dacă vrei sau dacă ai nevoie de un loc mai mare decât camera ta în care să te extinzi; a spus Jan pe un ton misterios. Michael doar dădu din cap, întrebându-se dacă ştia despre ce vorbea ea.

— Aşadar, dacă sunteți cu toții gata, putem trece prin această uşă din spatele camerei care ne conduce printr-o zonă de depozitare generală, iar apoi în zona de depozitare a alimentelor, acum dotată cu frigidere şi congelatoare şi iată-ne în bucătărie. Unde putem bea un pahar de vin pentru a

ne însufleți. După zece minute, plecară din nou prin hol spre uşa din față şi apoi spre dreapta.

— În regulă. Această cameră era probabil adevărata sufragerie, unde femeile din casă, copiii lor şi asistenta sau guvernanta copiilor lor puteau să-şi petreacă ziua. Această cameră ar fi răsunat probabil de râsetele copiilor şi ar fi fost un loc fericit, deşi nu ştim cât timp ar fi petrecut bărbații mai în vârstă aici.

Istoricii nu spun multe, dar cred că a fost mai mult decât atât. Cine ştie? Apoi, dincolo de aceasta, un loc de învățare... mai ales pentru copii, dar poate nu numai pentru ei. Valorile educaționale s-au schimbat odată cu trecerea timpului. Ceea ce s-a întâmplat aici în secolul al XIII-lea nu ar fi fost ceea ce s-a întâmplat în secolul al XIX-lea sau chiar în ultimul. Un lucru este însă sigur, copiii gălăgioşi ar fi fost ținuți cât mai departe de adulții serioşi, aşa că sunt în această aripă, iar camera liniştită este în cealaltă parte. În rest, camerele sunt aproape identice, chiar şi până la intimitatea dintre camere. Din nou, fără tencuială, dar asta în zonele pe care nu le ocupăm în mod regulat. În spatele casei, în spatele acestor camere, se află Sala Mare, sau Sala de bal, sau ceea ce numim acum sufrageria, iar la capătul îndepărtat se află zona noastră de depozitare pentru bar. L-am verificat şi, chiar şi vara, se păstrează temperatura perfectă pentru bere şi vin. Să continuăm la etaj.

— Bine, aici suntem în vârful scărilor din spatele casei. Tot ce este în stânga este locul în care locuiesc şi este interzis în orice moment, cu excepția cazului în care sunteți invitați. În dreapta, mai întâi avem camera fetelor, care este de

asemenea interzisă dacă nu sunteți invitați, i-a spus el cu o sclipire în ochi lui Michael care i-a transmis că doar glumeşte. Apoi camera ta Michael, aceleaşi reguli de intimitate ți se aplică şi ție, cu excepția necesităților de curățenie, etc...sau dacă vrei să îți faci curat singur o poți face.

— Nu, nu, sunt mulțumit cu situația actuală.

— Bine, a râs el. Mă gândeam eu. În fine, prima cameră este cea mai mare, apoi a doua şi apoi toate celelalte sunt la fel. În total sunt zece. Roger a deschis o uşă ca să îi lase să vadă înăuntru. Părea că muncitorii tocmai terminaseră ziua, dar nu auzise niciodată pe nimeni.

— Cu cât ajungem mai departe pe coridor, cu atât camerele sunt mai dărăpănate. Apoi ajungem la capăt, mergem spre dreapta şi în fața casei spre scară, şi acelaşi traseu se aplică şi de unde stați voi. Acestea sunt într-o stare îngrozitoare şi chiar periculoase, dar cele trei de lângă casa scării sunt terminate. Apoi, traversăm palierul în zona de deasupra camerelor de pepinieră şi acelaşi lucru fiind valabil. Primele trei sunt terminate, celelalte sunt dărăpănate. Mai sunt două zone, trei de fapt. Subsolul, care este interzis pentru că este periculos; turnul rotund, pentru că face parte din apartamentele mele, şi turnul pătrat. Turnul Pătrat este într-o stare proastă, dar permite accesul la ceea ce numim „metereze”. Cu toate acestea, în realitate, ele sunt doar un perete crenelat în jurul unui acoperiş plat. Totuşi, priveliştea este cea mai bună din casă. Nu te voi duce acolo sus în această după-amiază, dar cineva o va face într-o zi, sau poți merge singur. Scările sunt în spatele uşii de la

capătul îndepărtat al coridorului dincolo de camera ta. Michael a dat din cap. Iluminarea nu este bună, aşa că merită să luaţi o lanternă sau o lumânare. Bine, mă duc la o bere, cine mai e de acord?

Toată lumea era, aşa că s-au dus în sufragerie şi s-au aşezat la bar.

— Ei bine Michael, ce crezi despre umila noastră locuinţă? A spus el în timp ce desfăcea sticlele de Lowenbrau rece.

— Nu spun asta multor oameni, dar cred că pot avea completă încredere în tine, în voi toţi. M-am simţit ca acasă din prima zi în care m-am trezit în camera mea, iar astăzi, când îmi arătai locurile, puteam simţi atmosfera diferitelor încăperi exact aşa cum o povesteai... Ştiu că mulţi oameni ar spune că a fost o sugestie...că tu mi-ai influenţat gândirea; dar nu este adevărat. Dacă intri într-un bar care are o atmosferă proastă, nu contează de cât de multe ori îţi spune prietenul tău că este locul lui preferat, tu tot nu te simţi confortabil acolo. Iubesc acest loc şi vă iubesc pe voi toţi. Uite că am spus-o. Sunteţi cei mai drăguţi, buni şi generoşi oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

— Şi noi te iubim Michael, toţi te iubim! A răspuns Jenny punându-şi mâna peste a lui. Pentru un moment, gândurile despre culturi religioase i-au trecut prin minte, dar nu s-a complicat prea tare.

— Pot să te întreb ceva Roger?

— Sigur că da. Ce este? Fetele l-au privit cu nerăbdare, iar el s-a uitat la ele într-o manieră conspirațională.

— Ai vorbit de mai multe ori despre muncitori, dar nu am văzut şi nu am auzit pe nimeni altcineva în afară de voi. La fel şi cu camera mea... Îmi dau seama că a fost curățată, dar nu am văzut pe nimeni să o curețe. La fel şi cu mâncarea... Adică, cine o găteşte?

— Ți-ai dat seama, nu-i aşa? Ei bine, hai că îți spunem secretul nostru. Nu suntem vrăjitori. Majoritatea constructorilor au copii, iar în momentul de față nu merg la şcoală, aşa că le-am sugerat muncitorilor să îşi ia liber pe perioada vacanței de vară, adică şase săptămâni. Şi oricum nu i-am vrut aici când vremea e atât de frumoasă. Toată lumea e fericită. Se vor întoarce prin septembrie. Legat de curățenie, cele două localnice sunt discrete. Iar mesele? Le facem noi folosind cronometre şi slow cooker. E destul de uşor atunci când sunt patru adulți care ştiu cum să se organizeze. Mai ai şi alte întrebări?

— Nu, nu. A răspuns el simțindu-se ruşinat. Nu mulțumesc. Sunt foarte fericit aici...mai fericit decât aş putea spera să fiu fără Dew. Joy i-a atins mâna din nou.

— Totul se va rezolva Michael, vei vedea. E nevoie doar de timp.

— Mulțumesc. Sunteți atât de buni; a spus el cu nasul curgând. Deci, nu vă supărați dacă mă uit prin zonă?

— Sigur că nu Michael. Eşti liber să hoinăreşti peste tot pe unde ți-am arătat astăzi, cu excepția camerelor care sunt încuiate. În unele dormitoare podelele de la etaj sunt putrede şi periculoase. Nici lumină nu există în toate încăperile, fapt ce înrăutățeşte situația. Dar cu excepția acelor restricții, poți merge unde vrei... Recomand o vizită la metereze.

După sandvişuri făcute din resturile de la prânz şi câteva sticle de vin, s-au uitat la televizor câteva ore, apoi Roger şi fetele s-au dus în camerele lor, lăsându-l pe Michael să termine vinul, înainte să urce şi el să vorbească cu soția lui.

11 AVERTISMENTUL LUI RALPH

Michael era imobilizat, lucru ce îi amintea de starea pe care o avea pe scaunul dentistului unde îşi ținea ochii închişi.

— Doctorul va ajunge imediat să vă opereze; a spus Ralph. Eu ți-am spus să pleci cât de repede poți, dar oare mă asculți tu pe mine? Nu! Ei bine, acum îți vei primi pedeapsa şi nu pot spune că nu o meriți. Probabil să îți ridice scăfârlia ca să afle cum cineva cu un creier atât de mic poate să funcționeze. Dacă putem spune că funcționezi normal...

Michael începea să transpire.. Camera dădea senzația unui spațiu mare, dar el şi scaunul erau singurele obiecte

iluminate, iar vocea lui Ralph era singurul sunet pe care îl putea auzi. Începea să intre în panică. Frica îl făcu să se prindă de cotiere de parcă acestea ar fi singurele lucruri care îl împiedicau să cadă de pe o stâncă.

În tăcerea sinistră, a devenit brusc conştient de râsul femeilor, dar dacă erau în cameră – sau în afara acesteia, nu-şi putea da seama. „Oare veneau după el şi râdeau?" se întrebă el. Le făcea să pară nemiloase, dacă erau, dar nu avea de unde să ştie. Transpirația îi curgea pe față şi i se scurgea de pe păr. S-a forțat să deschidă din nou ochii şi s-a trezit întins pe pat încurcat în cearşaf.

— Ralph, m-ai mințit. Nu voi mai avea niciodată încredere deplină în tine...

— Oricum nu ai avut niciodată, dar eu tot ți-am spus că eu sunt tu...suntem unul...şi probabil suntem răpiți. Nu ştii sigur că nu suntem.

Michael şi-a pus capotul, s-a pieptănat şi a dar buzna jos. A intrat direct în bucătărie, a zis „Neața", şi-a pus o cana de cafea şi s-a aşezat.

— E totul în regulă Michael? A întrebat Roger. Pari cam şifonat.

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare. Mi-am ieşit puțin din ritm. Mi s-a părut că aud vocile fetelor în fața camerei, dar nu era nimeni acolo când m-am uitat.

— Da, eram acolo. Eram în drum spre micul dejun, şi ni s-a părut că ne-ai strigat. Am ascultat la uşă câteva secunde, dar nu ai mai zis nimic, aşa că am crezut că ne-am înşelat şi am plecat. Sperăm că nu te-am deranjat; spuse Joy îngrijorată.

— Nu, nu m-aţi deranjat! Chiar deloc, vai, nu. Soţia mea pretinde că uneori vorbesc în somn. Probabil asta aţi auzit. Mă bucur că vă pasă atât de mult încât să verificaţi dacă sunt bine. E un sentiment călduros.

— Sigur că ne pasă prostuţele! Faci parte din familie! Spuse Jenny.

— Hai să te iau în braţe. Îmbrăţişare de grup fetelor! A spus ea în timp ce toate trei l-au luat în braţe. Roger îi privea zâmbind.

— Voi lua cu mine propunerea ta Michael.

— Da, ştiu. E o zi mare. Ar putea fi începutul unei noi etape din viaţa mea.

— Sunt sigur că va fi o minunăţie Michael, şi dacă e aşa, nu vei avea probleme în a o aduce pe soţia ta să ni se alăture.

— E un vis Roger. Voi mi-aţi reînnoit speranţele. Jan i-a împins o farfurie cu omletă pe pâine prăjită şi i-a mulţumit cu un zâmbet larg, dar timid.

— Haideți doamnelor, ne cheamă datoria! A spus Roger. În timp ce aştepta ca ele să meargă primele, s-a întins lângă el şi a luat sulul de carton care conținea propunerea lor de proiect. O ridică pentru ca Michael să vadă, îi făcu cu mâna şi le urmă pe femei afară.

Era din nou singur, dar rareori îl deranjase asta, în afară de chestiunea asta a soției lui.

El nu credea într-o ființă numită Dumnezeu, dar credea într-o Universalitate, pe care o numea uneori Natură, în funcție de persoana cu care vorbea. De asemenea, credea în puterea gândirii, pe care ştia că majoritatea occidentalilor o numesc rugăciune. Pentru el, rugăciunea, gândirea sau concentrarea profundă, direcționată şi meditația erau toate descrise în mod diferit de acelaşi lucru.

Simțea nevoia de a se concentra asupra Proiectului pentru a-i oferi o şansă mai bună de succes, aşa că a curățat totul şi s-a întors în camera lui, unde s-a întins pe pat, s-a relaxat în minte şi trup şi şi-a dorit ca Proiectul să fie acceptat de cine trebuia.

Michael a adormit, aşa cum făcea adesea într-o stare meditativă, mai ales când era obosit şi nu dormise bine cu o seară înainte. S-a trezit cu dorința de a scrie, dar a vrut să-şi scoată mai întâi ablațiile din cale, aşa că a făcut un duş rapid şi a coborât în grabă la piscină, cel mai bun loc pe care îl găsise până acum pentru a scrie.

În ultimul moment, când a fost clar că vehiculul nu se putea opri la timp pentru a evita să-l lovească, John s-a aruncat în dreapta lui, dar a fost uimit să vadă că luminile s-au oprit fără să facă niciun sunet. Din poziția înclinată pe nisip, putea vedea că încă mai erau lumini orbitoare care îi întunecau vederea. Cu toate acestea, nu-i venea să creadă că automobilul a virat. Nu avea o formă vizibilă, dar a presupus că ar putea fi un aeroglisor mic, personal. Auzise de acestea, dar nu văzuse niciodată unul. S-ar putea opri cu sixpence oare? Nu ştia.

În timp ce se gândea şi aştepta ca ambarcațiunea să-şi continue drumul, o cupolă din vârf s-a aprins şi a început să se ridice precum cabina unui avion. O ființă scundă şi subțire a călcat în jos prin lumina strălucitoare, l-a atins cu o tijă şi nu a ştiut mai mult.

Când John s-a trezit, stătea pe ceea ce părea a fi un scaun de dentist. Era singurul obiect iluminat în ceea ce părea o cameră cavernoasă, goală şi foarte întunecată. Neînțelegerea şi apoi frica au început să-l cuprindă.

— Nu poți numi asta scriere! Eşti un impostor. Jumătate din ce ai scris a fost inspirat de mine.

— Nu sunt de acord, dar chiar şi dacă ar fi fost adevărat, noi suntem unul...nu aşa ai spus şi tu?

— Bine, dar, nu suntem la fel.

— Slavă Domnului!

— Nu exact la fel, în fine. Eu sunt...sunt jumătatea mai bună. Eu sunt cel sensibil. Eu sunt partea care încearcă să te oprească când te arunci cu capul înainte şi faci gafe.

— Tu eşti pesimistul. Dar mie îmi place să văd partea bună a oamenilor, în timp ce ție nu îți place de nimeni, nici măcar de mine...de tine.

— Nu ai fi fost atât de nefericit dacă m-ai fi ascultat când te-ai mutat în Thailanda şi te-ai însurat cu Dew. Ai făcut asta înainte de a o cunoaşte, şi acum cu ce ai rămas? Fără bani, fără casă, fără soție şi fără linişte psihică. Pe toate le avei în afară de soție. Se dovedeşte punctul meu de vedere?

— Nu. Când sunt cu Dew sunt fericit şi nu îmi pasă de banii sau de casa pe care o aveam. Ea valorează mai mult de atât.

— Da, ei bine, cum spuneam: de aia ai nevoie de mine. Eşti prea impulsiv, prea impetuos. Ai nevoie de mine ca să te fac să gândeşti.

— Gândesc destul! Eşti o pacoste! Acum şterge-o de aici şi lasă-mă în pace.

— Nu se poate frățioare. Suntem legați. Tu trebuie să mă asculți, iar eu trebuie să te privesc cum faci greşeală după

greşeală pentru că nu mă asculți...intră pe o ureche şi iese pe alta.

— Nu poți să-mi dai o pauză? Eşti exact ca tatăl meu! Dacă mi-ar fi spus vreodată un cuvânt de încurajare aş fi murit din cauza şocului. Doamne! Mi-a trecut prin minte un gând oribil... Tatăl meu este alter ego-ul meu...sau eşti conştiința mea?

— Eu sunt tu. Partea sensibilă...

— Unde te duci când nu mă necăjeşti?

— Să mă duc? Cum pot să mă duc undeva fără tine? Eşti cam greu de cap uneori, nu-i aşa? Dacă nu încerc să te pun pe calea cea bună, stau pe fundal şi mă uit cum o dai în strâchini.

— Fără îndoială, notezi totul în triplu exemplar, ca să nu uiți să mă bați la cap după...

— Haide, nu te amărî. O fac pentru binele tău.

— Probabil, dar să nu-mi spui că îți face plăcere să mă pui la pământ! Ce s-a întâmplat? Ți-a mâncat pisica limba?

— Mi-a ajuns, mă duc să scriu!

— Du-te, fugi, dar nu poți scăpa de mine, când îți va intra asta în cap?

Michael a fugit rapid spre piscină, dar nu înainte de a lua un pahar şi un cidru din bucătărie. „Dacă nu îl pot face să tacă, măcar să îl înec!" se gândi el în timp ce îşi turnă un pahar plin de lichid portocaliu şi se aşează confortabil la masă.

— Măcar pot să beau ceva. E mai mult decât ai putea face tu. A spus el cu un rânjet pe buze în timp ce a golit paharul, după care l-a umplut din nou zâmbind.

— E ca şi cum aş vorbi la pereți, chiar pe bune! A spus Ralph. Poate că tu torni şi tot bei, dar avem acelaşi creier, prin urmare, amândoi ne bucurăm de aceleaşi plăceri. Pare ca şi cum ai fi sclavul meu, nu-i aşa?

— Te bag undeva! A spus Michael în timp ce a terminat al doilea pahar. Deja simțea efectul băuturii.

A citit din nou ultimul paragraf pe care l-a scris pentru a se orienta şi a început.

De senin a apărut o persoană în fața lui. Putea fi acolo de mult timp, în umbră, dar nu avea de unde să ştie. Prezența acesteia a fost ca un şoc. Era slab şi nu înalt, mama lui îl învățase să folosească cuvântul „petit" pentru astfel de oameni, pentru că şi ea avea un metru şi jumătate şi micuță, dar ura să fie numită scundă sau mică. Era petit, lipsit de

orice păr şi purta un fel de salopetă din Lycra. Pielea îi era palidă – nordică – la fel ca şi ochii. Zâmbea în timp ce se apropia. John auzi o voce în capul lui.

— Nu-ți fă griji, nu te voi răni. Ştii unde te afli?

— Nu. Într-un fel de hambar sau depozit? A răspuns el. Vocea chicoti în capul lui:

— Nu, nu chiar. Cine crezi că sunt? Foloseşte-ți imaginația.

— Nu ştiu.

— Ba da ştii. Îmi pot da seama.

— Dar cum...de unde eşti?

— Cum e o întrebare simplă. Pentru că sunt în mintea ta, împreună cu tine. Unde, e mai greu de spus. Dar îți vei da seama într-o bună zi, dacă chiar îți doreşti să afli.

— Sunt într-o navă spațială?

— Se poate spune şi aşa. Zboară, şi poate fi folosită pentru a călători prin spațiu, dar în momentul de față nu suntem în spațiu. Încă suntem pe...sau mai exact...plutim deasupra Pământului...cam la 15 km, ca să fiu mai exact.

-Deci, ce vrei de la mine?

— Nimic specific. Adică, sunt oameni cu care ar trebui să vorbim şi mai sunt şi alte cazuri, dar tu erai la locul potrivit, iar eu am avut chef de vorbă.

— Dacă voiai doar să vorbim, de ce m-ai răpit şi de ce sunt legat la mâini şi picioare?

— Pentru siguranța ta. Erai inconştient, iar eu nu am vrut ca tu să cazi de pe scaun şi să te loveşti. Dar acum nu mai e nevoie. John a simțit cum legăturile au dispărut şi şi-a masat încheieturile ca şi cum a fost legat prea strâns, dar de fapt nu a fost.

— Unde este câinele meu.

— E bine. Nu mâncăm câine, a râs el. E în cuşcă, te aşteaptă. Apropo, nu ai fost răpit. Ai fost invitat să stăm de vorbă. Doar că majoritatea oamenilor care nu ne-au mai cunoscut sunt cam înduplecați când vin aici; nu e chiar fezabil pentru mine să stăm pe plajă la un foc de tabără ca să purtăm o conversație.

— Da, presupun că nu e. Deci, despre ce vrei să vorbim?

Încă o parte de text reuşită, se gândi Michael, aşa că a citit-o din nou pentru a verifica cum sună. Turnă un alt pahar şi

sorbi din cidru. Cuvintele nu veneau uşor, dar creativitatea lui se scurgea cu siguranță.

* * *

Când ceilalți au ajuns acasă de la serviciu, Michael era nerăbdător să audă despre Proiect. Băuse doar o sticlă şi scrisese mai mult de două mii de cuvinte, de care era mulțumit, deoarece era mai mult decât scrisese într-o singură zi de secole întregi.

— Cum ți-a fost ziua Michael? A întrebat Roger pe un ton obraznic, ghicind că acesta ar fi vrut să ştie despre Proiect.

Evitând problemele avute cu Ralph a răspuns:

— Ei bine, fiecare zi în această casă plină de ospitalitate este extraordinară. Mi-ați redat o parte din demnitatea mea...m-ați făcut să mă simt ca şi cum aş fi printre prieteni. Cum să nu fi avut o zi bună?

— Mulțumesc, dar te-am întrebat despre cum ți-a fost ziua de astăzi, comparativ cu cea de ieri.

— Da, ştiu. Dar sincer, toate zilele sunt minunate aici. Am stat la piscină, am băut cidru şi am scris....

— Şi?

— Şi m-am tot gândit la Proiect.

Roger a început să râdă.

— Mă gândeam eu. Doar te testam. În fine, am făcut copiile şi am trimis propunerea către Marduk prin curier, deci ar trebui să ajungă la el mâine. Tot ce putem face acum este să aşteptăm...iar tu poți să te mai gândeşti la Proiect în cazul în care mai poate fi îmbunătățit. Nu zic că ar avea nevoie de îmbunătățiri, dar mereu e mai bine dacă cel care propune găseşte îmbunătățiri înaintea clientului.

— Da, sigur. Ai o copie şi pentru mine?

— Sigur că da. Poți lua un sul din hol: fie unul mare, fie unul mic. Mai bei un cidru, sau vrei să bei altceva?

— Nu, nu. E ok şi cidru. Mulțumesc Roger.

* * *

Discuția în acea seară a fost centrată pe Proiect şi cât de mult i-ar lua lui Marduk să ajungă la o concluzie despre viabilitatea acestuia.

-Nu-ți face griji, Michael, l-a încurajat Joy. Ştim cu toții cât de important este acest lucru pentru tine şi asta este important pentru noi. Principala ta preocupare este să-ți aduci soția în Marea Britanie pentru a fi împreună. Ne dorim şi asta, pentru că tu o vrei şi eşti prietenul nostru. Totuşi, ne dorim şi ca Proiectul să aibă succes pentru că ar putea aduce beneficii societății. Sunt cel puțin două lucruri care se întâmplă aici şi toate sunt legate între ele. Am încredere că Marduk împreună cu echipa lui vor face o analiză echitabilă.

— Totul va fi bine. După comportamentul şi expresiile fețelor, ceilalți erau de acord.

După cină, Michael a luat un sul mic şi s-a dus în camera lui. În timp ce stătea la fereastră, se gândea să mai scrie ceva, dar în loc de o muză, Ralph şi-a făcut apariția.

— Deci, scrii despre extratereştri? Asta a fost ideea mea. Începi cumva să îmi dai dreptate?

— Să îți dau dreptate în legătură cu ce?

— Că ai fost răpit, bineînțeles!

— Nu, nu cred aşa ceva, dar scriu despre o răpire extraterestră; dar nu ştiu exact dacă tu mi-ai băgat, scuze, ne-ai băgat asta în cap.

— Sigur că asta am făcut prostuțule. Nimic, dar absolut nimic nu vine din partea ta în această relație. Tu eşti mult prea siropos.

— Poate că mi-ai dat tu ideea de răpiri extraterestre, dar cu siguranță nu eşti tu acela care scrie cartea. Şi nici tu nu eşti cel care o va publica şi vinde!

— Adevărat. Eu sunt omul cu ideile, şi cum am mai zis şi mai devreme, tu eşti sclavul. Fie nu mă asculți, fie ai o memorie foarte proastă. Eu nu am nevoie de bani, mâncare sau faimă, dar tu da. Să nu uiți asta. Cu toate acestea, nu este doar o idee legată de răpirile extraterestre. Tu ai fost răpit. Acest loc nu este real, sau cel puțin nu e ceea ce crezi; iar oamenii pe care i-ai cunoscut s-ar putea să nu fie ființe umane. Nu că ar conta asta prea mult. E posibil ca doar câinii să fie singurele lucruri care sunt reale. Din fericire pentru tine, din moment ce câinii judecă atât de bine după caracter, probabil gazdele noastre nu sunt chiar atât de nasoale, deşi te-au tot amăgit prin omisiuni.

— Cum poți fi atât de sigur de tot ce spui?

— Simt asta. Nu am dovezi, dar sunt destul de sigur.

— Bine şi, ce ar trebui să fac în legătură cu suspiciunile tale? Să îi întreb?

— De ce nu? Dacă nu te gândeşti la o abordare mai bună, încearc-o pe cea directă.

— Cum adică? Deci, după cină, la o cafea sau la un brandy să zic „ah, apropo! Ieri mi-a trecut prin cap ideea că voi s-ar putea să fiți extratereştri şi că m-ați răpit. E adevărat?”

— Cum am zis, dacă acesta este singurul mod în care o poți face, de ce să nu încerci? Există doar două posibile răspunsuri: ori recunosc ori nu recunosc.

— Să recunoaştem, dacă este al doilea răspuns, ei m-ar crede un idiot, dar dacă va fi primul răspuns şi ei se vor înfuria?

— Ce pot să îți facă? Să te închidă? Oricum eşti închis deja. Deci, ce?

— Nu văd să te omoare...tu ce zici?

— Da, adevărat... Dar mă simt ca un neghiob să întreb...

— Doar dacă spun nu. Dar dacă spun da, te vei simți isteț, nu-i aşa?

— Da, presupun că da, nu că asta m-ar ajuta prea mult, nu?

— Nu, probabil că nu. Dar măcar vei şti unde te afli şi vei putea încerca să scapi, dacă apare vreo oportunitate.

— Să fiu sincer, nu sunt sigur că aş vrea să evadez, chiar dacă aş fi captiv. Îmi place aici...iar în câteva luni va fi foarte frig pe plajă.

— Păi şi cum rămâne cu Dew? Credeam că scopul era să fii cu ea.

— Da, încă este, dar dacă sunt extratereştri, poate ar putea apărea în Thailanda, şi ar aduce-o la mine. Sunt sigur că ar prefera să fie aici cu mine decât în acel sat sărac.

— Ce drăguț. Doi porumbei în într-o cuşcă aurită – animăluțe de casă pentru extratereştri.

— Ce mai tâmpenii. Nu trebuie să te mai ascult. Mă faci să vreau să mai beau.

— Atunci ți-ai găsit scuza. Acum poți să mai bei câteva sticle de cidru, să te prefaci că scrii cartea şi să dai vina pe mine că te-am supărat. Aşa funcționează o minte afectată de alcool. Mereu e vina celorlalți, dar niciodată vina ta...eşti un alcoolist nebun.

— Tu doar ia aminte.

Fără alte discuții şi sperând să scape de Ralph, Michael a coborât pe scări în drum spre piscină, dar mai întâi a trecut prin bucătărie să-şi mai ia nişte cidru.

Nu mai rămăsese nici o urmă de respect de sine.

* * *

Până la ora cinei, Michael era deja beat, dar băuse atât de mult la viața lui încât încă reuşea să se țină pe picioare. Cu toate acestea, după câteva aperitive şi alte câteva pahare de vin, se vedea că e beat. A încercat să se trezească cu coniac şi cafea, sperând în zadar că va simți mai mult efectul cafelei decât cel al coniacului. A încercat de vreo trei ori până şi-a dat seama că nu se întâmpla nimic.

Era conştient că dacă nu ajungea curând în camera lui, va pune întrebarea care îl îngrijorase mai devreme şi avea să regrete a doua zi cu mahmureală şi cu un sentiment copleşitor de moarte, dacă şi-ar fi amintit că a făcut-o.

Când îşi ridică privirea din poală, le văzu pe Joy şi pe Jenny turnându-i încă un coniac şi cafea. În acel moment, ştia că soarta lui era pecetluită.

S-a chinuit să urmeze conversația, dar a trebuit să încerce, în cazul în care ceva i-a fost îndreptat. Nu voia să adoarmă şi nici să pară dezinteresat. Fețele celor trei fete zâmbitoare din fața lui au trecut treptat de la şase la trei, cu numerele între ele. Nu a îndrăznit să îl privească pe Roger. Şi-a dorit să fie oriunde, în afară de locul unde se afla, dar şi-a luat oricum paharul de coniac, presupunând că cafeaua ar fi încă prea fierbinte.

Una dintre fete a făcut un toast:

— Pentru noi şi pentru Proiect; şi, pe măsură ce s-a alăturat, Michael a avut impresia că era capabil, că îi era uşor să le zică ce gândeşte. A luat o gură şi şi-a forțat creierul să funcționeze mai bine în stadiul lui de paralizie.

— După cum ştiți, sau cred că ştiți, eu scriu o carte...

— Yupiii! Au aplaudat fetele zâmbind în timp ce Roger li s-a alăturat.

— Da, sperăm că ai spor!

— Nu ştiu ce să zic. Este vorba de răpiri extraterestre, dar nu ştiu de unde mi-a venit această idee. Nu e ceva anormal, dar de obicei îmi vin astfel de idei... A luat o gură de cafea. Cu toate acestea, mi-a venit o idee stupidă...probabil o să mă credeți nebun...şi e chiar ridicol, dar nu mi-am putut scoate gândul ăsta din cap toată ziua. Voi sunteți extratereştri şi ce e şi mai rău este că m-ați răpit. Dacă sunteți extratereştri, nu mă deranjează....sincer... Am călătorit mult. Îmi plac călătorii. Dar nu sunt sigur ce părere am despre răpitori... Sunteți? Iar eu sunt?

12 REVELAŢIILE

Michael s-a trezit împotriva voinţei lui, dar a avut două senzaţii opuse: gura îi era uscată şi era disperat să meargă la toaletă. În timp ce era în baie, se spălă pe dinţi pentru a scăpa de gustul urât din gură, bău două pahare cu apă şi se spălă pe faţă, după care a deschis geamurile şi a intrat din nou sub cearşaf. Evenimentele din noaptea dinainte au început să-i revină în minte, la început încet şi apoi într-un potop.

A gemut când şi-a amintit că a întrebat dacă ei, unii dintre cei mai amabili oameni pe care i-a întâlnit vreodată, erau extratereştri şi, şi mai rău, dacă l-au răpit. Ralph avusese dreptate, totuşi, era mândru de el însuşi pentru că a întrebat, chiar dacă fusese nevoie de destul de mult alcool pentru a-şi aduna curajul să o facă.

Reacţia lor fusese şi mai surprinzătoare. El adresase întrebările către Roger, dar Joy fusese cea care răspunsese.

— Să fiu sinceră, da, chiar suntem, dar nu te-am răpit. A răspuns ea stând în picioare. Eşti liber să pleci când vrei şi te putem duce unde vrei tu...în orice ţară. Cu toate acestea, e adevărat că nu te-am încurajat să pleci de pe proprietate, pentru că noi credem că putem face o muncă importantă dacă ne ajuţi.

— Îți bați joc de mine, nu? Ar fi fost răspunsul lui sceptic, gura fiindu-i căscată, chiar dacă nu ar mai fi ieşit şi alte cuvinte.

— Nu, chiar deloc. Nu îți voi testa laringele cu numele noastre reale, pentru că suntem aici de atât de mult timp încât ne este mai bine cu numele noastre pământeşti. Cu toate acestea, Roger este ambasadorul cultural al planetei noastre, Jenny este vice-căpitan, Jan ofițerul şef de legătură, iar eu sunt căpitanul acestei misiuni.

— Vorbeşti serios? Visez?

— Da, vorbesc serios, şi nu, nu visezi. Cei trei colegi ai ei se uitau la el, zâmbeau şi aveau expresii ca şi cum le părea rău că l-au păcălit.

— Am atât de multe întrebări, dar nu mă pot gândi la una în acest moment...stupid, nu?

— Nu, nu chiar. A răspuns Jan în timp ce Joy s-a aşezat. Ne-am mai întâlnit cu astfel de fenomene. E mai des întâlnit să rămâi fără cuvinte, decât să pui multe întrebări. După ce va trece şocul, îți vor reveni întrebările.

— De ce eu? Ce misiune? A întrebat în timp ce Joy îi turna cafea şi un pahar mare de coniac. A luat o gură din fiecare din moment ce cafeaua se răcise.

— Se pare că soarta ne-a unit, cum se întâmplă în aceste cazuri. Pur şi simplu. Dar cu toţii suntem empaţi şi am avut o impresie bună despre tine. Mai mult decât atât, dar arătai ca şi cum nu aveai pe nimeni în lumea asta aşa că am presupus că nimeni nu îţi va duce dorul dacă vei sta cu noi o vreme. E evident că lipsa unei persoane care are o familie va fi observată imediat. Nu ştiam exact cât de singur eşti, dar acest aspect a fost în favoarea noastră. Joy a continuat să vorbească:

— Iar în ceea ce priveşte misiunea noastră, suntem aici să ajutăm omenirea, nu să o îngreunăm. De fapt, membrii rasei noastre fac acest lucru de mii de ani.

— Şi înainte de acest echipaj, au existat şi alţii; a adăugat Roger. Poporul nostru se află pe Pământ de sute de mii de ani, aşa că rolul nostru s-a schimbat, s-a adaptat odată cu trecerea timpului, dar misiunea a fost mereu aceiaşi.

Nu-şi putea aminti mai mult. În acel moment sau la scurt timp după aceea, fie se prăbuşise, fie toată lumea se culcase – nu era prea sigur. Ceasul mare, rotund ca la gară, de pe peretele de vizavi de patul lui i-a arătat că tocmai trecuse nouă şi jumătate. A ratat micul dejun şi, prin urmare, probabil că nu va mai putea vorbi cu ei până pe la cinci şi jumătate, aşa că a încercat să adoarmă din nou.

Cu toate acestea, nu a putut să se liniştească; nu a putut să doarmă mai mult de douăzeci de minute. Chiar era adevărat, Ralph avusese dreptate – erau extratereştri şi nu i-au muşcat capul când i-a întrebat despre asta... Şi, Joy,

preferata lui, dintre cele trei fete minunate, era căpitanul misiunii sau asta însemna căpitanul unei nave stelare? Misiunile aveau lideri sau preşedinţi, nu căpitani, iar engleza ei era perfectă... Probabil că se referea la liderul misiunii şi căpitanul navei spaţiale, cu siguranţă. Totuşi, ei... ea părea atât de tânără, toţi, cu excepţia lui Roger, dar chiar şi el era încă extraordinar de frumos, semănând puţin cu John le Mesurier.

Jan avusese dreptate, mintea îi era plină de întrebări; atât de plină, încât Ralph nu reuşise să scoată un cuvânt de când se trezise pentru prima dată.

Cu toate acestea, cea mai mare întrebare a fost, ce ar trebui să facă acum?

Evadarea înainte să se întoarcă părea inutilă, la fel ca şi sunatul la poliţie sau chiar să-i spună soţiei despre asta. Oricum, cine l-ar crede şi de ce trebuia să se plângă? Îl trataseră mai bine în toate privinţele decât chiar şi propria lui familie... şi chiar dacă nu era adevărat că erau acolo pentru a ajuta omenirea, dacă ar fi fost pe Pământ de sute de mii de ani, încă nu l-au distrus.

Totuşi, sentimentul lui era că îi spuseseră adevărul cu o seară înainte şi, din moment ce i-au arătat toată bunătatea şi şi-au satisfăcut fiecare capriciu, deşi încercase să nu fie prea exigent, a decis să aibă încredere în ei. În timp ce a deviat pentru a o mia oară, şi-a amintit de broşele pe care fetele le purtaseră când stătuseră vizitatorii şi se întrebă

dacă erau insigne de rang... apoi se întrebă dacă şi cei patru vizitatori erau extratereştri... Sigur erau, hotărî el.

* * *

Când s-a trezit la patru, a făcut duş, s-a bărbierit şi a scotocit în geantă după o cutie veche şi turtită care avea paracetamol şi a luat două înainte de a coborî în bucătărie, unde şi-a făcut un sandviş cu şuncă şi brânză la uşă şi şi-a turnat ceva pentru mahmureală – un pahar mare de vin roşu dintr-o carafă din frigider. Pe măsură ce mahmureala i s-a topit, a urmărit trecerea minutelor până când binefăcătorii săi se vor întoarce şi, în timp ce făcea asta, a început brusc să se gândească la câini. Erau oare adevărate animale pământeşti sau creaturi de pe propria lor planetă mascate de holograme? Habar nu avea dacă acest lucru era posibil.

Cu toate acestea, a băut vinul după ce şi-a terminat sandvişul, a spălat farfuria şi paharul, apoi a ieşit pe treptele din faţă pentru a-şi aştepta prietenii. La câteva minute după ce s-au aşezat pe treapta de sus, afganii au sărit şi s-au aranjat în jurul lui ca modelele în jurul unei vedete de film. Cu siguranţă arătau şi se simţeau reali, dar şi extratereştrii erau la fel.

Când maşina a oprit în faţa lor, câinii s-au ridicat întinşi şi au dat din coadă entuziasmaţi, înainte de a se grăbi să-i întâmpine. Michael făcu cu mâna, iar ei i-au răspuns dar nu

s-a putut opri să-şi mişte ochii şi apoi să se uite pieziş la grup pentru a vedea dacă putea vedea vreun semn de imagine holografică.

Nu a putut detecta nimic, aşa că a decis că acesta era un lucru bun. S-a ridicat pe măsură ce se apropiau şi a strâns fiecare persoană de mână.

— Cum te simți? A întrebat Joy cu ochii sclipitori.

— Da, îmi cer scuze pentru aseară... Am băut prea mult...nu că asta ar fi o scuză pentru faptul că v-am pus întrebări stupide după care am adormit. Cel puțin presupun că asta am făcut...şi nu îmi amintesc când m-am dus la culcare. Ce mahmureală am mai avut în această dimineață... Am ratat micul dejun! S-au uitat unii la alții.

— Hai să intrăm. Ştim că nu erai...hai să spunem, în apele tale şi înțelegem că va trebui să ne întrebi ce ai făcut. Îți aduci aminte despre ce am vorbit?

— Nu ştiu dacă îmi aduc aminte tot ce am vorbit, şi nu sunt sigur dacă este adevărat... Chiar ați recunoscut că sunteți extratereştri?

— Da. A aprobat Jenny.

— Deci nu a fost doar o glumă? A întrebat el în timp ce se aşează pe scaunul de la bar.

Cei patru stăteau de partea opusă a barului şi dădeau din cap.

— Este adevărat. A răspuns Roger. Vrei o bere?

— Da, cred că am nevoie de una. El a povestit tot ce şi-a amintit dimineață, după care aceştia au confirmat.

— Uau! Şi dublu uau! Şi triplu uau! Nu am crezut niciodată că oamenii din spațiul cosmic sunt bărbați şi femei verzi. Doar că nu am crezut niciodată că voi face cunoştință cu extratereştri. Nici măcar în vise.

— Da, presupun că nu. A răspuns Roger în timp ce împinge spre el o sticlă de Lowenbräu după care a pasat-o fetelor. Toată ziua ne-am întrebat dacă vei pune poliția pe urmele noastre, dar în adâncul sufletelor noastre ştiam cu toții că nu o vei face. Ți-a trecut asta prin minte?

— Nu, nu chiar. Adică, am analizat opțiuni precum evadare, sunatul poliției şi informarea soției mele, dar nu am făcut nimic din toate acestea.

— La asta ne-am gândit şi noi. Nu-i aşa? A întrebat Jan în timp ce restul aprobau.

— Sunt eu chiar atât de previzibil?

— Nu, cum am mai spus şi aseară, suntem empați. Nu înseamnă că eram siguri că nu vei suna pe nimeni, doar că ni s-a părut puțin probabil să o faci având în vedere caracterul tău.

— Înțeleg. Ei bine, mă faceți să mă simt mai puțin pământălău... Noroc! Au ciocnit paharele, iar starea depresivă în care erau înainte de a se aşeza la bar a fost înlocuită de jovialitate,

— Poți să îmi răspunzi la o întrebare nu îmi dă pace? Acei câini superbi sunt reali, adică sunt de pe Pământ, sau nu?

Cu excepția lui Michael, cu toții au pufnit în râs.

— Da, sunt de pe Pământ, câini afgani din Afganistan; a râs Roger. I-am adus cu mine atunci când fetele au venit să mă ia din una din bazele noastre de acolo... E o poveste foarte lungă, dar promit că ți-o voi spune într-o zi, dacă vrei.

— Da, vreau! Sigur că vreau. Dar sunt sigur că nu îmi vei putea povesti la o singură cină.

— Cu siguranță Michael, te poți baza pe asta.

Au mai băut o bere după care s-au dus în camere pentru a se pregăti de cină. Michael era mort de foame, dar aştepta cu nerăbdare discuția chiar mai mult decât mâncarea. Cu toate acestea, a avut timp să o sune pe Dew. Era târziu, dar

ştia că ea prefera să se trezească şi să vorbească cu el decât să stea întinsă în pat, îngrijorându-se de ce nu a sunat.

A fost o convorbire dificilă, pentru că el izbucnea să-i spună ultimele sale noutăți. Cu toate acestea, nu a făcut-o din două motive: în primul rând, se simțea obligat să nu spună nimănui despre extratereştri, nici măcar iubitei lui soții, şi în al doilea rând, nu era sigur cum va accepta ea acest lucru. Nu era îngrijorat că ea ar fi raportat incidentul, dar ar putea foarte bine să o facă să creadă că el o lua razna. Pe lângă asta, ei nu-i plăceau poveştile despre extratereştri şi călătorii în spațiu. Ea îl tachina mereu pentru că urmărea Start Trek şi alte filme ştiințifico-fantastice. Erau noțiuni infantile, nu, infantile pentru ea.

* * *

Cina a început cu testul obişnuit de cocktail al lui Roger. El a întins cocktailuri pre-preparate dintr-o tavă pe care o ținuse la rece în frigider. Conținea cincisprezece pahare din ceea ce păreau a fi băuturi albe tipice în stil Del Boy, cu umbrele, paie, bucăți de ananas şi o cireaşă înghețată.

De asemenea, ca de obicei, au luat cu toții o înghițitură şi apoi s-au uitat la Michael care urma să ghicească.

— Pare a fi Pina Collada cu fructe, dar...a mai luat o gură şi se trase înapoi. E cumva rom Stroh? Fără să aştepte un

răspuns, a mai luat o gură. E mai uşor acum. Piña Collada şi Amaretto în pahar şi rom Stroh în pai?

— Nu-i rău, a zis Roger. Dar e de fapt rom negru, Amaretto, cremă de cocos, suc de ananas, un pic de lapte, vişină în lichior şi un pai îmbibat în rom 151...şi ghici cum se numeşte?

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Dar e puternic.

— Combustibil de rachetă; şi au pufnit cu toţii în râs.

— Trebuia să ghicesc că ar fi fost ceva de genul acesta...Ce mai simţ al umorului. Vă iubesc.

— Şi noi te iubim Michael; a răspuns Joy. Haideţi să mâncăm.

Chiar înainte să înceapă primul lor fel de rulouri de primăvară thailandeze pe un pat de salată verde cu un sos dulce de ardei iute, Michael era nerăbdător să înceapă să pună întrebări, dar era îngrijorat că va deveni o pacoste. Nu pentru că ar putea să-i facă ceva, ci doar pentru că îi plăcea cu adevărat. Ei, pe de altă parte, vorbeau despre lucruri de rutină, cum ar fi munca, tunsul câinilor şi ce aveau să mănânce la cină a doua zi. La prima pauză firească a conversaţiei, Michael şi-a făcut curaj.

— Nu vă supărați că vă întreb, dar de ce extra...oamenilor de pe altă planetă le-ar plăcea mâncarea noastră? Seamănă cu a voastră?

Au râs, după care Roger a răspuns:

— Teoretic, e la fel ca a noastră, dar ingredientele de bază sunt diferite. Pe planeta noastră, hai să îi spunem Kemo, noi, sau mulți alții mănâncă trei feluri de mâncare, care seamănă cu a voastre, aperitiv, fel principal şi desert. Dar nu avem conceptul de rulouri de primăvară, dar avem verdețuri precum salatele voastre. Nu avem rațe, dar avem păsări, nu avem orez, dar avem semințe comestibile de iarbă. Ştii ce zic? Structura meselor e aproape la fel, sau poate fi, dar nu am recunoscut nici un ingredient.

— Mie mi-ar plăcea? Crezi?

— E greu de spus. Mâncarea noastră tinde să fie mai picantă şi uneori mai fierbinte decât mâncare britanicilor, mai mult spre thailandeză: dar nu la fel de aromată ca cea indiană. Oricum, toate au gust diferit, pentru că ingredientele de bază sunt diferite. Unor pământeni le place.

— Cum adică? Ați dus pământeni pe Kemo?

— Da, câțiva. Nu au fost răpiți, dacă la asta te gândeşti. S-a uitat la Michael cu o față serioasă, dar a început să râdă.

Dar ni se aduc rezerve din mâncare noastră în mod regular, aşa că putem să îți facem rost dacă vrei să încerci?

— Aveți aici? Mi-ar plăcea să încerc.

— Nu avem aici. Regula este să nu o lăsăm la vederea oamenilor. Ar ridica prea multe semne de întrebare. O putem mânca doar în bazele noastre. În NAAFI cum s-ar spune.

— Vrei să spui că sunteți mai mulți?

— Da! La ultima numărătoare erau...şi-a închis ochii. A fost prima dată când Michael l-a observat că ezită.

— Da, suntem în prezent şaptezeci şi cinci de mii patru sute patruzeci şi şase, a spus el, deschizând ochii în timp ce vorbea.

— În Anglia acum?

— Nu, nu, pe planetă. Depinde, numărul se poate dubla sau înjumătăți. În funcție de ce se întâmplă.

— Dar unde sunt? Şi cum de nu ştie nimeni despre voi?

— Ei bine, unii dintre noi trăiesc printre voi, alții sunt la bază sau țin evidența altor operațiuni. Nu suntem toți făcuți

să trăim în comunitatea oamenilor. Unii nu pot vorbi limba cum trebuie, dar nu aceasta este cea mai mare problemă. Majoritatea dintre noi putem găsi o singură limbă pe care să o vorbim. Pentru câțiva mâncarea este o problemă, dar nu pentru mulți. Majoritatea se pot obişnui după o vreme.

— Şi ar fi o greşeală să crezi că oamenii nu ştiu de noi. Sunt mii care ştiu. Chiar şi mulți dintre liderii voştri mondiali – de la cei mai importanți la cei mai mici plus o mulțime de oameni din Primele Națiuni din America de Nord şi de Sud, şi multe triburi de pretutindeni, din partea nordică din Țara Galilor, în Marea Britanie, până în partea de sud din Noua Țară a Galilor în Australia. Suntem prieteni ai aborigenilor aproape de când am ajuns prima dată aici. De fapt, omenii din Occident sunt cei care tind să nu creadă că suntem aici, pentru că li se spală creierul de către guvernele lor ca să nu-şi creadă propriii ochi.

Michael a dat din cap şi a aşteptat până când le-a văzut pe fete, ofițerii Flotei care îşi ascundeau zâmbetele cu mâinile, deşi ochii le dădeau de gol.

— Cum adică? Ce e atât de amuzant?

— Ei bine, e mai delicat. Ți-am spus că suntem empați. Ei bine, cu toții suntem, toată rasa noastră...a spus Roger.

— Aşa, şi?

— Ei bine, pe planeta noastră, nu este o problemă....dar aici...oamenii se complică prea mult. Pentru noi este ca un zgomot constant. Ca şi cum ai descrie o adunătură de maimuțe care vorbesc neîncetat.

Cei care lucrează pe teren, să zicem aşa, au învățat cum să nu asculte. Cum să ridice un scut, dar e extenuant. Unii dintre noi nu învață niciodată, sau obosesc repede pentru că păstrează scutul activat.

— Înțeleg. Noi suntem ca un grup de maimuțe vorbărețe pentru voi...

— Nu te supăra Michael. Ambasadorul nu spunea asta despre specia voastră. Voia să spună că ființele umane poartă mai multe dialoguri interne decât noi. Mereu vă certați cu voi înşivă; vă depreciați sau vă puneți întrebări. Noi nu facem asta, sau cel puțin nu la fel de mult ca voi; a explicat Jan.

— E în regulă. Nu m-am supărat. Înțeleg ce vreți să spuneți. Am o bătălie internă cu un tip pe nume Ralph care e mereu în capul meu şi mereu îmi respiră în ceafă. Deci, ce faceți în astfel de situații?

— Şi noi ne punem întrebări, dar în momentul în care am decis asupra planului de acțiune, am terminat discuția până la finalizarea acestuia. Bineînțeles, ar putea interveni un superior dacă el sau ea crede că ceva este în neregulă, dar oricum avem tendința de a lua deciziile în grup, astfel, odată ce ne-am hotărât, suntem de acord cu toții. Apoi rămâne de

pus planul în aplicare şi de ales cine va fi responsabil de supravegherea acestuia.

— Înțeleg cum ar putea funcționa asta în cazul unei afaceri, dar în viața personală?

— Te asigur că şi acolo funcționează aproape la fel. Probabil doar trebuie să suprimați nevoile sinelui mai mult decât sunteți obişnuiți în Occident.

Michael avea o idee bună despre ce vorbeau, mai ales pentru că a locuit atât de mult într-un sat sărac din Thailanda. Văzuse acte uimitoare de abnegație pentru ca alții să beneficieze. Marele Bun, îl numiseră ei.

S-a uitat la ei şi a ştiut că au văzut că înțelesese ce au vrut să spună. Multe religii din întreaga lume ne învățau despre pacea interioară – liniştirea minții hiperactive sau a zgomotelor mentale, aşa cum spusese Roger.

— Stați un pic! Pe unul dintre afganii voştri îl cheamă Kemo, la fel ca planeta voastră!

— Da, cel mare. Nu ne-am putut abține. E micul nostru memento de acasă! A răspuns Jenny zâmbind,

— Vă este dor de planeta voastră?

— La fel ca şi oamenii; unora le este mai dor decât altora, dar dacă preiei o astfel de slujbă, fie te obişnuieşti, fie îţi faci bagajele şi te întorci acasă. Unii trebuie să meargă acasă, dar procedura de selecţie este în vigoare de eoni, aşa că funcţionează destul de bine; a răspuns Joy.

— Aveţi vacanţe? Sau e prea departe? E cumva o întrebare stupidă?

— Nu, nu este stupidă. Noi trăim mult mai mult decât voi. Unii se înscriu pentru două sau trei mii de ani pământeşti şi apoi se întorc acasă de tot, dar alţii preferă să rămână aici şi să se întoarcă acasă la pensie. Iar alţii nu se mai întorc deloc.

— Cât trăiţi voi?

— În general, de zece ori mai mult decât voi.

— Uau! Presupun că aveţi şi voi echivalentul internetului nostru ca să puteţi vorbi cu cei dragi de acasă?

— Da, sigur. Asta ajută. A spus Jenny, cea căreia îi era cel mai dor de casă, se gândi Michael. A văzu-o pe Jenny cum s-a îndreptat spre el şi a zâmbit cu tristeţe. Oare i-a auzit gândul? Iată zâmbetul din nou, dar un pic mai vesel de data aceasta. Da, l-a auzit.

— Am voie să pun întrebarea de o mie de puncte? A întrebat Michael.

— Da, a răspuns Joy. Dar nu îți garantăm un răspuns de un milion de dolari. Oricum, nu încă. Deşi vei afla mai multe despre implicațiile noastre în timp ce ne vom dezvolta împreună. Întreabă.

— Care este misiunea voastră aici şi de ce durează atât de mult să o îndepliniți?

— Îl voi lăsa pe ambasador să răspundă; a zis ea.

— La fel cum am menționat şi aseară, este o misiune continuă de a ajuta omenirea. Aşa a fost mereu de când am ajuns pe această planetă. A fost descoperită în timpul unei cercetări de rutină executate de către forțele noastre expediționare în urmă cu un sfert de milion de ani. În acele zile, planeta era un loc liniştit, dar periculos. În aceleaşi fel în care junglele sau câmpiile sunt paşnice, dar periculoase. Nu exista viața inteligentă. Doar animalele care trăiau în singurul mod în care puteau, după Legea Junglei, sau a Naturii, dacă vrei.

— Fără ființe umane?

— Nu. Oricum, căpitanul navei de aterizare a marcat planeta pentru o altă vizită de rutină data viitoare când cineva se va afla prin zonă, pentru că Pământul era una dintre puținele planete de pe aici cu forme de viață cu sânge

cald. În acele zile, asta însemna o revizitare în aproximativ zece mii de ani pământeni.

Oricum, pentru a scurta povestea, o navă de cercetători trecea destul de aproape cu aproximativ şapte mii de ani mai târziu şi a raportat activitate electromagnetică intensă pe suprafaţa Pământului şi fascicule de energie. Era ceva interesant. Se pare că după şapte mii de ani a apărut cea mai inteligentă viaţă de pe planetă de când am fost ultima dată acolo, maimuţele, produceau acum electricitate. Nu avea sens! Cineva trebuia să fi intervenit. Nava noastră a inspectat suprafaţa pe furiş şi a raportat înapoi planetei noastre, unde Consiliul Suprem a luat decizia de a trimite o flotă de nave spaţiale pentru a investiga în continuare.

— Ce a descoperit nava domnule ambasador?

— Spun-mi Roger, te rog. Le permit fetelor să îmi folosească titlul când suntem singuri, dar nu vreau să devină un obicei. Comandantul primei nave raportase masacrul unui număr imens de animale, curăţarea a mii de milioane de mile pătrate de vegetaţie şi înrobirea rasei maimuţelor, deşi nu mai erau maimuţele pe care le fotografiase prima navă. Aceste maimuţe erau mult mai mari, mai înalte şi mai grele. Mai puternice, dacă vrei. Erau aproape fără păr şi mergeau pe două picioare. Pe scurt, semănau mai mult cu...

Lui Michael i-a picat faţa, dar a reuşit să şoptească

— Cu noi...semănau cu noi.

— Da.

13 RĂZBOIUL

— Da, aparent a fost trist să vezi aşa ceva. Oricum i-a şocat pe strămoşii noştri. Am văzut filmări cu mii de oameni timpurii tratați ca nişte fiare, biciuiți chiar şi forțați să comită cele mai înjositoare acte. S-a întors către fete: trebuie să fi văzut şi voi arhivele, nu?

— Da, a răspuns Jenny. Toți cei care vor să vină pe Pământ trebuie să se uite la acele filme pentru a înțelege cu adevărat motivul pentru care vin aici. Era o linişte de mormânt la finalul video-urilor...toată lumea era în stare de şoc. Două dintre fete s-au uitat în direcția lui, dar aveau capul plecat. Roger studia peretele.

— Este un material motivațional, dar nu are rost să mai vorbim despre el. S-a întâmplat cu aproape un sfert de milion de ani în urmă.

— Ce ne-au pus să facem?

Roger s-a uitat la el, apoi în jos la mâinile sale.

— Orice îți poți imagina că ar putea face un stăpân depravat care are aşteptări de la sclavii lui. Bineînțeles, munca de jos, sclavie sexuală, lupte până la moarte, cruzime, batjocură, tortură, omucideri, de toate.

— Înțeleg, ce fel de muncă?

— În funcție de locul unde se afla sclavul. În partea modernă a Africii de Sud, minau aur şi construiau centrale electrice. De fapt, au construit centrale electrice pe toată planeta. Ei, Chua, aveau nevoie de aur pentru propria planetă şi electricitate, multă electricitate ca să ducă resursele acolo. Bărbații, femeile chiar şi copiii trudeau, dar cei mai drăguți şi chipeşi erau ținuți pentru plăcere şi înmulțire. Vezi tu, modul în care au creat specia voastră a fost prin manipulare genetică şi prin încrucişarea cu sclavii.

Au dat naştere la tot felul de hibrizi. Unii erau foarte frumoşi, dar alții erau gigantici, sau chiar groteşti. Singurul lucru bun care poate fi spus despre Chua, este că încercau să formeze o rasă puternică, obedientă şi frumoasă. Totuşi, pe cealaltă parte, probabil îşi doreau doar oameni frumoşi pentru propria satisfacție şi dorință sexuală.

De asemenea îşi doreau să aveți cel mai mic grad de inteligență astfel încât doar să înțelegeți şi să îndepliniți ordine. Unii hibrizi au fost mult mai inteligenți decât s-a plănuit, aşa că li s-au dat slujbe mai bune. Au fost cumpărați cu privilegii pentru a-i încuraja să-i țină pe restul sub control. Cei care nu se conformau, adică revoluționarii erau ucişi. Frica era în floare.

— Şi...şi...nu îmi pot imagina. Cum am ajuns de acolo, aici?

— Ei bine, după cum îți poți imagina, a fost o călătorie lungă care a început cu un război cataclismic. Mai întâi, am luat legătura cu câteva mii dintre conducătorii voştri. Unele triburi le spun şamani, alții căpetenii, sau lideri, le-am spus că vrem să ajutăm să scape de sub opresiune. Unii ne-au crezut şi ne-au oferit sprijin, dar majoritatea erau prea speriați de Chua ca să se ridice împotriva lor. Oricum, într-o bună zi, semnalul a fost tras, iar forțele noastre au atacat Chua.

A fost un conflict lung şi amarnic, luptat în principal de noi contra lor, dar, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai multe triburi luptau în mişcări subterane – în principiu prin sabotaj şi refuzarea muncii. A durat şase ani până când Chua şi-a luat zborul.

— S-au mai întors vreodată?

— Da, de câteva ori, dar doar să vadă dacă încă suntem aici, cred. Din ce ştiu eu, nu au aterizat niciodată. Ce spui căpitane?

— Nu ambasadorule, sunt destul de sigură că nu au aterizat; a aprobat Joy.

— Războiul a fost devastator, a continuat ea. Bineînțeles, eu doar am văzut filmările arhivelor, dar odată ce forțele noastre erau pe picior de victorie, Chua urmau să piardă tot

ce aveau aici. A venit momentul în care singura lor opțiune a fost să îşi facă băgăjelul şi să plece.

— Da, îmi imaginez.. Uau! Asta ar fi însemnat şi lupte aeriene?

— Da! Nu doar astea, ci şi armele noastre cu energie dirijată şi armele lor nucleare! Războiul s-a purtat la scară largă. Cel mai crâncen război de pe planeta voastră. Ceea ce numiți voi Al doilea război mondial e ca o bătaie cu perne comparativ cu acesta. Atât planeta, cât şi tot ce era pe ea a fost distrus aproape complet.

— Păi şi cum am supraviețuit? Atmosfera nu era radioactivă?

— Era în stare critică. Pe unele părți ale planetei nu s-a putut locui mult timp. Europa şi o mare parte din Orientul Apropiat erau pustii, dar Chua trebuie să fi sperat că vor triumfa chiar la final, pentru că nu au explodat bombe nucleare acolo unde erau cele mai profitabile mine de aur ale lor; adică în Africa de Sud şi America de Sud... şi în Rusia, într-o anumită măsură, şi asta ți-a salvat rasa, deşi a existat o erupție de mutanți de la radiații, dar oamenii tăi s-au ocupat de aceste aspecte. Să fiu sincer, nu era treaba noastră.

— Atunci care era treaba voastră?

— Mi s-a părut că m-am făcut înțeles. Misiunea noastră era să ajutăm omenirea. Odată ce Consiliul Suprem a luat decizia de a „veghea asupra voastră”, a trebuit să vă salvăm de Chua, dar forma exactă pe care ați luat-o nu a făcut parte din misiunea noastră. Voi, pământenii, ați hotărât ce formă este acceptabilă pentru voi şi aşadar, forma pe care acum ați câştigat-o. Mutanții din holocaustul nuclear au fost distruşi... sau cei mai mulți dintre ei au fost.

— Cum adică cei mai mulți dintre ei?

— Nu vreau să intru în detalii, dar ai auzit de Sasquatch şi Yeti? Şi mai sunt şi alții. În fine, v-am ajutat să vă puneți pe picioare şi să învățați cum să aveți grijă unii de alții ca şi oameni liberi.

— Păi, dacă suntem liberi, ce mai căutați aici?

— Pentru că nu sunteți... Ați evoluat foarte mult, dar progresul nu a fost uniform şi, uneori, e ca şi cum faceți doi paşi înainte şi unul înapoi. Ia-l exemplu pe Hitler în Germania, Pol Pot în Cambodgia, iar acum eroziunea drepturilor oamenilor din toată lumea continuă. Treaba noastră nu s-a terminat şi, uneori, pare ca şi cum rasa umană a renunțat. Poate fi foarte deranjant, dar noi facem această treabă de foarte mult timp, iar cei care aleg să vină aici ştiu că va fi o sarcină dificilă pentru care nu prea se vor primi mulțumiri.

— Şi ai spus că sunt atât de mulți oameni care ştiu de existența voastră?

— Da, dar nu toți ştiu la fel de multe ca tine, deşi unii ştiu şi mai multe.

— Ei bine, ei nu vă mulțumesc?

— Unii da, dar alții cred că suntem un obstacol în calea propriilor lor ambiții.

— Presupun că te referi la oamenii puternici. Eu vă mulțumesc că ne vegheați şi ne ajutați, indiferent de ce spun alții.

— Mulțumim, dar noi nu căutăm mulțumire, deşi e frumos să fim apreciați. Noi avem nevoie de rezultate. Acestea ne-ar face să ne simțim ca şi cum chiar facem progrese.

— Dar sunt sigur că oamenii tăi au văzut progresele, nu? Adică, nu mai suntem sclavi, nu?

— Aş vrea ca asta să fi fost adevărat Michael; a spus el cu o expresie plină de amărăciune. Dar adevărul este că în prezent, sunt mai mulți oameni înrobiți decât în orice moment al istoriei – ORICE MOMENT – dar acum voi cauzați acest lucru, şi ne este greu să intervenim. Dacă ați fi fost atacați de acolo; a arătat către ceruri cu mâna; vă vom apăra, dar nu vă putem apăra de voi înşivă.

— Înțeleg. Cred.

— E o treabă mult prea mare. Putem să distrugem câteva zeci de navete spațiale, dar nu putem asasina milioane de oameni avari care intenționează să mintă şi să fure de la alte ființe umane. E o treabă mult prea mare...mă tem că e treaba voastră...iar acesta este unul din aspectele deprimante ale muncii noastre. Noi doar putem să stăm şi să vedem cum oamenii avari şi egoişti ajung în vârful societății, iar persoanele de rând nu fac nimic ca să-i oprească, deoarece, în adâncul sufletului lor vor acelaşi lucru, pentru că îi admiră.

Când ajung la putere le este şi mai uşor. Ei doar trebuie să profite de beneficiile sistemului care i-a urcat în vârf, iar starea existentă se va păstra, iar majoritatea populației se va chinui să trăiască.

— E atât de trist să priveşti din exterior şi să nu poți face mare lucru; a spus Jan.

— E ca şi cum ai privi un bebeluş care aruncă din cuib puii de vrabie. Ce poți să faci? A întrebat Joy întristându-se.

Michael le simțea tristețea şi le înțelegea neputința din cauza magnitudinii problemei.

S-a aşezat o linişte sumbră.

— Haideți să mai bem nişte vin, ce ziceți? Situația a devenit foarte tristă. A spus Michael.

— Ce idee bună! A răspuns Roger turnând vin în pahare, în timp ce Jenny şi Jan s-au ridicat să aducă desertul, cafeaua şi coniacul.

— Înțeleg cum slujba voastră poate fi tristă şi fără satisfacție, dar oamenii voştri ne-au sprijinit foarte mult timp. Iar eu vă mulțumesc pentru asta. Cum vă numiți, adică cum li se spune oamenilor voştri?

— Ne numim Kemoani. E cel mai apropiat cuvânt pe care îl înțeleg pământenii, dar strămoşii ne numeau Anunnaki, care, în limba strămoşilor voştri însemna „cei care au venit din ceruri pe Pământ.” Deşi cred că aşa li se spun tuturor extratereştrilor, dar asta ne-a rămas nouă în minte.

— În calitate de lingvist, mi-ar plăcea să aud cum vă spuneți voi.

— În regulă. O spunem împreună fetelor? Fețele lor s-au luminat „unu, doi, trei...”

Un sunet extraordinar i-a pătruns ființa. L-a auzit atât în interiorul capului, cât şi în exterior. Semăna cu un diapazon şi cu o voce care se încălzeşte. Michael a putut auzi cu siguranță un „K” şi un „O”, dar restul a fost pierdut. Şi-a dat seama imediat că nu avea cum să reproducă acel sunet, dar a ştiut că nu-l va uita niciodată.

— Extraordinar; a zâmbit aplaudând; iar acela a fost doar un cuvânt?

— Da, în vocabularul tău. Fetele şi-au plecat uşor capul în semn de mulțumire.

— Da, de nedescris şi melodic. Ce se întâmplă acum?

— Cum adică?

— Ei bine, ați descris problema, problema noastră, aşa că ce facem în continuare?

— Mă tem că la anumite nivele există „noi şi tu” şi există puține nivele în care există „tu şi noi – noi”. Suntem limitați de numere şi de lipsa de dorință de a face totul pentru voi. Trebuie să vină un moment când veți prelua frâiele, iar acel moment este pe aproape.

— Bine, pot înțelege asta, deci, îmi puteți spune mai multe despre istoria noastră?

— Da. Au mai fost şi alții aici, în afară de noi şi de Chua, dar noi vă vom oferi un mijloc de descurajare pentru ca aceste popoare să nu se amestece în viețile voastre, până când veți fi capabili să aveți grijă de voi înşivă. Cel mai mare pericol cu care vă confruntați în aceste zile sunteți voi înşivă sau, pentru a fi mai precis, cel mai mare pericol sunt cei mai lacomi şi ambițioşi dintre voi, dar, aşa cum am spus mai înainte, acestea sunt doar o reflectare a lăcomiei şi a avariției majorității oamenilor, care este ceva cu care majoritatea oamenilor va trebui să se confrunte înainte ca planeta voastră să poată avansa şi prospera cu adevărat.

Întotdeauna vor exista grămezi de oameni cărora le este mai bine decât altora, dar scopul universal ar trebui să fie avansarea rapidă, deşi este practic imposibil.

— Într-adevăr este un obiectiv măreț, dar sunt pământeni care cred în el.

— Da, sigur. Unii au realizat că aceasta este singura cale adevărată de urmat, pentru că altfel, săracii îi vor invidia mereu pe câțiva bogați şi bogații se vor speria mereu de mulțimea săracă. Cu toate acestea, am predat şi această filozofie ori de câte ori am putut. Toți marii lideri religioşi ai trecutului şi alte mii despre care nu ați auzit niciodată, au fost învățați de noi – Buddha, Confucius, Moise, Hristos, Mahomed... mulți, mulți dintre ei de-a lungul mileniilor. Cu toate acestea, problema a fost de obicei că, după ce conducătorul şi discipolii săi imediați au murit, oamenii bogați au adaptat învățăturile pentru a se potrivi propriilor scopuri, care în general erau să impună un fel de sclavie asupra viitoarelor generații de oameni.

— Dar nu folosiți şi religia pentru a schimba oamenii de pe planetă ca să devină mai puțin materialişti?

— Nu! A exclamat Jan. Există legi invariabile ale universului, iar Karma este una dintre ele. Aceste legi se aplică tuturor ființelor, indiferent de locul lor de proveniență. Chua vor suferi pentru ceea ce v-au făcut... într-adevăr, au suferit şi vor continua să facă asta. La fel, sperăm că am câştigat ceva merit pentru munca pe care am desfăşurat-o aici. Nu sunteți singurii oameni din Univers

care se gândesc la Dumnezeu şi cu siguranţă nu singurii care au fost păcălit de propriii săi lideri. Este cu adevărat o problemă universală. Se întâmplă pur şi simplu să fim într-o poziție în care putem ajuta.

— Este imposibil să presupui ce ar fi devenit specia ta, dacă Chua nu ar fi intervenit şi este la fel de imposibil să ştii dacă destinul acelor maimuțe era să fie mutate şi înrobite, dar cât timp ai putea să stai şi să priveşti sadişti torturând pisici sau bursuci? Aşa a fost şi pentru strămoşii noştri. Liderii noştri au petrecut mult timp îngrijorându-se cu privire la momentul potrivit pentru a vă lăsa să vă continuați viața, dar nu vrem să plecăm prea devreme, pentru că încă nu ați putut face față lui Chua sau vreunuia dintre ceilalți.

— Presupun că ați putea să ne oferiți tehnologia voastră pentru a ne apăra şi apoi să plecați, dacă asta doriți.

Toți îl priveau ca şi cum era un copil neatent. Jan a vorbit.

— Chiar crezi că vom oferi aşa pur şi simplu secretele unei puteri aproape fără limită oamenilor pe care i-ați ales să vă conducă planeta?

— Nu, presupun că nu, a răspuns el timid.

— Nu. Ăsta este ultimul lucru pe care îl putem face; şi chiar mă refer la ultimul lucru. Când veți fi suficient de responsabili încât să le folosiți în singurul scop în care au fost create – apărarea planetei de intruşii războinici – atunci

putem să vă arătăm, să vă instruim în utilizarea lor şi să plecăm fericiţi, ştiind că nimeni, absolut nimeni...de pe această planetă nu le-ar folosi vreodată împotriva oricărui alt locuitor de aici.

— Alţi locuitori aici? Înseamnă că nu suntem singurii locuitori?

— Clar nu. Şi noi suntem aici, a spus; şi sunt şi alţi oameni aici, chiar dacă se mulţumesc să trăiască împreună cu voi aşa cum au făcut-o până acum.

— Vorbiţi despre mutanţi?

— Nu, vorbesc despre oameni pe care voi i-aţi numi extratereştri, dar care au trăit cu voi mai mult decât voi.

— Ei bine, şi ce fac? Unde sunt?

— Nu îţi voi spune unde sunt exact, dar sunt sub pământ şi sub oceane. În ceea ce priveşte ceea ce fac, ei bine, iniţial, unii dintre ei s-au prăbuşit aici, iar alţii au venit ca oameni de ştiinţă şi au rămas blocaţi aici. Sunt fericiţi că fac ceea ce fac. Iar în momentul de faţă, se tem de contactul cu voi – sunteţi prea agresivi pentru natura lor. Gândiţi-vă la ei ca la nişte călugări pustnici. Poate că, într-o zi, unii dintre ei se vor arăta, dar mă îndoiesc că o vor face în viaţa asta. Oricum nu în această viaţă.

— Deci există viață după moarte şi reîncarnare?

— Da, dar acelea sunt alte legi ale universului, dar indivizii au un mare control asupra reîncarnării – când şi unde, etc. Oricum, ne-am abătut de la subiect, aşa-i?

— Presupun că da, doar că, am atât de multe întrebări.

— Da, te înțelegem. Toate la timpul lor. După plecarea Chua, am început să reconstruim societatea. Spun reconstruire, dar din moment ce societatea voastră era formată din sclavi obosiți în lagăre înghesuite...

— Gulaguri, le-ați numi acum, a spus Jan.

— Exact, mulțumesc Jan. Era cuvântul pe care îl căutam. Din moment ce erați toți înghesuiți în gulaguri, „societatea” voastră era destul de brutală. Cei puternici au furat şi au abuzat sau violat pe cei slabi. Nu vă puteam întoarce la aşa ceva, aşa că a trebuit să vă învățăm un mod mai uman de a trăi. Ca maimuțe, ați fost vânători culegători, dar ca oameni inteligenți, v-am învățat să cultivați. În acele zile, am trăit printre voi, aşa că oraşele au crescut în jurul bazelor noastre pentru a ne îndeplini cerințele. În schimb, am „cumpărat” hrană de la fermierii locali şi am asigurat adăpost, sub formă de locuințe. Înregistrările de arhivă arată că această societate multiculturală a funcționat bine în întreaga lume. A fost una dintre Epocile de Aur ale Pământului. Odată cu trecerea timpului, am împărtăşit chiar şi avantajele tehnologiei noastre superioare. Am

construit centrale electrice şi am furnizat electricitate wireless gratuită pe toată planeta. Desigur...

— Îmi cer scuze pentru întrerupere Roger, dar aţi furnizat electricitate wireless gratuită pentru toată planeta?

— Da.

— Cum? Noi nu putem face acest lucru în prezent, dar strămoşii noştri au avut acest lucru.

— Da, dar nu a fost invenția lor.

— Nu, dar au avut parte de ea?

— Da. Cam după o sută de mii de ani după plecare lui Chua. Cam atât a durat să pregătim o societate care ar putea accepta ceea ce facem noi, deşi doar câțiva au învățat conceptele şi au înțeles tehnicile...

— Scuze din nou, câțiva dintre noi au înțeles tehnicile?

— Da. Nu eraţi oameni proşti, ci doar needucați. În fine, această stare de fericire a continuat şi chiar s-a şi îmbunătățit timp de încă o sută de mii de ani...

— Scuze din nou Roger! Ştiu că sunt o pacoste, dar cum aţi generat şi transmis această electricitate? Şi pentru ce era utilizată?

— Bine. Cel mai apropiat lucru de metoda noastră este Bobina Tesla. Apoi am îndreptat această energie în ceea ce voi numiţi piramide şi am transmis-o peste pământ către ceea ce voi numiţi obeliscuri. Erau staţiile noastre de releu. În acest fel, o centrală electrică ar putea alimenta o zonă largă cu energie electrică. Fermierii îl foloseau mai ales pentru iluminat, dar conducătorii lor aveau şi dispozitive de comunicare, laptopuri şi telefoane mobile, pentru a putea ţine legătura cu noi la cea mai apropiată tabără de bază.

Michael a clătinat încet din cap şi a mormăit „Uau” pentru a mia oară în acea noapte, iar ochii îi erau larg deschişi.

— E adevărat Michael.

— Te cred, dar e aproape incredibil...

— Îmi pot imagina. Piramidele aveau un dispozitiv de comutare. Secţiunea superioară, conul, era acoperită cu aur, ceea ce permitea transmiterea energiei pe orizontală, dar prin modificarea suprafeţei învelişului de aur, fasciculul de energie putea fi direcţionat, să zicem, trimis direct în sus, unde un satelit putea să-l direcţioneze acolo unde era nevoie în spaţiul apropiat. Acest fascicul, de altfel, a constituit şi o parte vitală a Strategiei noastre de apărare energetică direcţionată. Am putut vedea atacatori venind şi i-am doborât înainte ca ei să poată lansa vreun atac asupra

capacităților noastre terestre, iar cel mai important lucru a fost că ei ştiau asta şi deci nu au încercat niciodată.

— Ați folosit piramidele noastre? Cele din Egipt?

— Da, similare cu cele din Egipt, dar erau mai multe pe tot globul pentru a forma o rețea electrică şi pentru a menține sistemul nostru de apărare. Cu toate acestea, treptat, unii oameni ai societății au vrut să aibă mai multă putere. S-au format facțiuni locale şi au izbucnit încălcări. Acest lucru i-a supărat cu adevărat pe semenii noştri care erau aici la acea vreme. Au crezut că totul merge atât de bine.

— Îmi pot imagina că a fost o mare dezamăgire pentru ei.

— Da, aşa a fost şi, într-un acces de răbdare, au ordonat ca toate generatoarele să fie oprite. Chiar şi oamenii tăi pe care i-am educat în utilizarea tehnologiei au fost descurajați, aşa că i-am luat cu noi şi ne-am retras în buncărele noastre.

— Cele pe care le folosiți şi în prezent? A întreba Michael.

— Da, ei bine, descendenții acelor pământeni pe care i-am luat încă lucrează cu noi.

În fine, nenorociții care au rămas pe pământ au luat tot ce era valoros de pe echipamente, mai ales aurul, iar, odată cu trecerea secolelor totul a fost dat uitării. Au rămas câteva vestigii ale vechilor amintiri ale utilizării reale a piramidelor,

dar cele noi pe care le-au construit nu s-au potrivit niciodată cu puterea originalelor. A fost un uriaş eşec pentru poporul tău şi încă, până în ziua de azi, o sursă de mare tristeţe şi ruşine pentru noi.

— Ce ruşine? Noi am dat-o în bară, nu voi!

— Poate că da, dar şi noi avem o parte din vină pentru că nu am reuşit să ne dăm seama că încă nu sunteţi pregătiţi pentru un asemenea nivel de tehnologie şi de aceea suntem foarte atenţi să nu facem aceleaşi greşeli.

— Înţeleg. De aceea sunteţi atât de precauţi în a dezvălui oamenilor tehnologia de protejare contra unora ca Chua. Înţeleg. Roger dădu din cap în tăcere şi fetele păreau să studieze masa sau băuturile lor. Evident, era încă o sursă de mare ruşine pentru ei, în ciuda faptului că peste o mie de generaţii de Kemoani trecuseră de atunci.

— Dacă înseamnă ceva, în numele oamenilor noştri, îmi pare foarte rău că v-am dezamăgit.

— Îţi mulţumesc din nou, dar a fost o eroare de judecată din partea noastră. La urma urmei, i-ai da unui copil un pistol sau chiar un cuţit? A venit rândul lui Michael să-şi studieze coniacul într-o contemplaţie tăcută şi să aştepte cu respect până când prietenii lui au fost gata să rupă liniştea.

— Ne cerem scuze pentru acel moment de introspecţie, a spus Roger. Fetele îl priveau cu melancolie.

— Încă este dureros pentru noi. E ca şi cum îți priveşti copilul care varsă oala cu apă fiartă pe el pentru că ai uitat să o întorci cu mânerul spre interior; a explicat Jan.

— Da, exact aşa, a spus Roger. Prin urmare, ne-am retras şi ne-am schimbat strategia. Am continuat să pregătim bărbați şi femei cu inteligență şi uneori i-am plasat pe pământenii care veniseră cu noi înapoi printre voi, unde au devenit lideri de cult şi uneori chiar lideri spirituali. Iisus a fost o astfel de persoană, motiv pentru care a crescut mitul că Maria era o mamă fecioară. Iisus nu era sângele ei, dar ea şi Iosif au fost de acord să ajute cauza...

— Deci înseamnă că nu era Fiului lui Dumnezeu?

— Ba da. În acelaşi fel în care suntem cu toții Fii şi Fiicele lui Dumnezeu. Există doar un singur Dumnezeu indiferent de cum vrei să îl defineşti El, Ea, iar noi toți ne tragem din el, indiferent de partea din Univers în care te-ai născut.

— Cu toate acestea, majoritatea învățăturilor Sale au fost corupte, la fel ca cele dinaintea Lui, aşa cum am spus mai devreme. Aceasta este încă o problemă pentru voi, dar oamenii încep să se trezească la ideea că niciun Dumnezeu şi niciunul dintre Copiii Săi Învățători nu ar fi răspândit Cuvântul aşa cum este predat, aşa că Lacomii au dezvoltat alte tactici prin care să mențină puterea.

Ei distrag atenția oamenilor cu banalități precum sportul şi celebritățile. Uită-te la ştiri. E plin de ce fac Kardashians şi care echipă de fotbal iese câştigătoare, în timp ce milioane

de oameni mor de foame. Pornesc războaie împotriva facțiunilor pe care le-au înființat cândva pentru a-şi folosi vechile armamente, astfel încât să aibă o scuză să producă mai multe. Şi totuşi, nu ar fi fost o problemă dacă nu ar fi creat una. Aceşti oameni lacomi sunt problema cu care se confruntă poporul tău. Facem tot posibilul pentru a vă ajuta, dar trebuie să fiți înțelepți şi să faceți mult mai multe. Oamenii bogați dau vina pe oamenii săraci pentru necazurile lumii voastre când este evident că aceşti oameni nu au puterea de a instiga problemele. Cu toate acestea, mă tem, ne temem că va fi mai mult la fel pentru noi şi pentru voi. Veți continua să fiți păcăliți şi induşi în eroare, iar noi vom continua să stăm lângă copiii noştri adoptați, în timp ce lacomii râd de voi.

— Este o stare tristă, chiar foarte tristă.

— Da, pot vedea în privirea ta. Este al naibii de deprimant. Nu te-aş fi învinuit dacă v-ați fi făcut bagajele cu o sută de mii de ani în urmă şi ne-ați fi lăsat în seama Sorții noastre. Trebuie să ai răbdarea lui Iov. A fost şi el unul dintre discipolii voştri?

Roger se uită la fete şi Jan dădu din cap.

— Da; a răspuns Jan care părea să îşi amintească ceva.

— Îmi pare rău. Dar mă simt extenuat. Vă supărați dacă mai beau o gură de coniac şi mergem la culcare? A întrebat Michael.

Nimeni nu s-a supărat, aşa că au băut un păhărel înainte de culcare şi au urcat în camere.

A fost cea mai relevatoare şi incitantă noapte din viața lui Michael, aşa că i-a luat mult timp să adoarmă.

14 MISIUNEA

Michael s-a trezit din nou mahmur, dar a considerat că era un preț mic de plătit pentru cunoştințele pe care le dobândise. Era conştient de faptul că nu era nici prima, nici singura persoană de pe Pământ care ştia ceea ce ştia, dar ştia şi că nu puteau fi mulți care ştiau. Roger spusese că mulți lideri mondiali îi cunoşteau. Asta l-a pus într-o categorie de elită şi s-a pedepsit imediat pentru că a fost egoist. Era contrar sistemului său de credințe să fie aşa, dar era totuşi om. S-a târât în baie şi apoi a coborât la micul dejun înainte ca ceilalți să plece.

— Bună dimineața! A spus el, apoi şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat. Aseară a fost cea mai interesantă noapte.

— Ne-am dat seama că erai tare entuziasmat de lucrurile pe care ți le povesteam; a spus Joy. A fost o plăcere să te facem atât de bucuros. A zâmbit timid, după care Michael a răspuns.

— De fiecare dată când mă gândesc la ceva din ce mi-ați povestit, apar mai multe întrebări, dar... Îmi dau seama că acesta nu este un moment bun pentru a cere răspunsuri, aşa că voi aştepta până diseară dacă sunteți şi voi de acord.

— Sigur. Cel mai bine. În plus vei avea timp să îți pui şi tu gândurile în ordine. Probabil seara trecută a fost o surpriză pentru tine, sau chiar un şoc.

— Cu siguranță o mare surpriză, dar una plăcută.

După ce au plecat, Michael s-a întors în camera lui, s-a aranjat puțin şi şi-a sunat soția, dar nu i-a spus nimic despre gazdele lui. Apoi s-a dus la piscină, a înotat puțin şi a mai scris.

* * *

Până la sosirea celorlalți, Michael era mândru de el însuşi deoarece scrisese trei mii de cuvinte şi nu băuse nimic. Ce era şi mai satisfăcător era faptul că nu i-a fost poftă de alcool...nu până în momentul în care şi-a văzut prietenii care se aşezau la bar. S-a grăbit să li se alăture.

— Ați avut o zi bună? Întrebă el în timp ce se aşează la bar.

— Cum am mai spus şi înainte, mereu avem o zi bună; o zi proastă nu există în filozofia noastră, dar mulţumim pentru întrebare; a răspuns Roger.

— Dar tu?

— Da sunt bine, mulţumesc. Mi-am sunat soţia, am înotat, am scris într-o zi cât nu am scris într-un an, fapt ce îmi demonstrează că e posibil să mă simt bine aici.

— Ce frumos Michael! Ce drăguţ...nu-i aşa Roger? A întrebat Joy.

— Da, satisfăcător. Mereu am vrut să te simţi ca acasă aici. Bere?

Michael a dat din cap, dându-şi seama cât de mult îşi dorea una.

— Da, te rog. Abia se putea abţine, dar voia să îi lase să se relaxeze, aşa că era hotărât să aştepte până la biscuiţii şi brânza din timpul cinei.

* * *

Platoul cu brânzeturi a fost aşezat pe masă, oamenii îşi terminau vinul din pahare în timp ce cafeaua şi whisky-ul erau turnate. Michael s-a pregătit să continue de unde au rămas cu o seară înainte.

— Misiunea voastră mă interesează foarte mult. Îmi poți spune mai multe? Întreabă el.

— Da, sigur. Ei bine, după Marele Război, luptele au continuat câteva decenii sau mai mult, dar au fost doar mici afaceri locale între cei pe care i-am pregătit şi cei care încă mai doreau să păstreze puterea pe care vechiul regim le-a lăsat-o moştenire. Suntem destul de siguri că niciun Chua real nu a fost implicat fizic, motiv pentru care nu am luat parte activă la luptă. Ar fi fost nedrept, iar susținătorii noştri şi-au depăşit cu mult adversarii oricum. A fost bine pentru noi, pentru că am învățat să ne deconectăm de viața de zi cu zi a pământenilor şi să ne concentrăm asupra unei strategii pe termen mai lung, una, de altfel, la care aderăm şi astăzi.

— Pentru a continua, trebuie să vă reamintesc că, după împerecherea cu localnicii şi experimentarea cu ADN-ul lor, unele loturi de oameni semănau mai mult cu Chua decât altele. Erau mai cruzi, mai vicleni, mai inteligenți şi era probabil să fie şi mai duplicitari. Acestor oameni li s-a încredințat activitățile cheie a Chua de a interfera cu localnicii şi erau ei contra celor care se răsculau – revoluționari, ca să zic aşa. Unele dintre aceste linii de sânge au persistat prin viclenia lor consanguină şi s-au ridicat treptat în vârful societăților în care trăiau. Ei au format societăți secrete, au păstrat legătura, au complotat şi şi-au coordonat eforturile pentru binele familiilor lor, căci,

într-adevăr, nu erau decât o singură familie, răspândită în toată lumea şi de diferite culori şi staturi, erau la fel pentru că aveau extra gene Chua. Familia şi planul lor de a recâştiga dominaţia mondială au fost tot ceea ce, într-adevăr, este tot ceea ce contează, pentru ei. Vei găsi reprezentanţi ai acestui clan în toate guvernele lumii şi, de asemenea, în toate familiile regale. Au acoperit toate unghiurile. Monarhie sau minister, ei sunt acolo şi foarte aproape de vârf. Aşteaptă să preia conducerea.

— Oamenii ştiu aceste lucruri? Adică, eu nu ştiam, deci, cum putem face ceva în privinţa lor dacă nu ştim ce se petrece?

— Am fost surprinşi de cât de greu îşi dau oamenii seama de ce se întâmplă. Astfel, am antrenat unii oameni şi i-am încurajat pe alţii să vadă Adevărul. Cu toate acestea merge foarte greu. Oamenii nu vor să ştie pentru că asta ar însemna să recunoască cât de lenţi sunt, presupun. Sau poate că nu le vine să creadă că există oameni care nu sunt la fel ca ei în ciuda asemănării fizice.

— În fine, în trecut, oamenii erau siliţi să respecte autoritatea, iar cei care nu o făceau erau bătuţi, iar dacă nu renunţau erau ucişi. Este un amestec de Teoria lui Darwin şi Condiţionarea Pavloviană. Religia şi frica au fost instrumente majore în menţinerea oamenilor subjugaţi şi conformi. Şi acest lucru a fost extrem de eficient timp de milenii întregi, dar datorită interacţiunii noastre constante cu unele grupuri, religia organizată a început să-şi piardă influenţa asupra societăţii, aşa că hibrizii Chua dominanţi au fost nevoiţi să-şi ajusteze tactica. Au format un lucru

inventiv, crud, mascat şi eficient. Au împărţit lumea în ţări cu mulţi ani în urmă, dar acum promovau naţionalismul şi pretindeau că o altă ţară era o ameninţare pentru ei, în timp ce, în realitate, era văr contra văr şi, în ciuda faptului că niciuna dintre familiile acelor veri nu ar fi fost afectate de conflict, milioane de oameni ar fi murit. Uită-te la ceea ce numeşti Primul şi al Doilea război mondial. Familii regale împotriva familiilor regale, toate interdependente şi guverne care conţin hibrizi Chua împotriva hibrizilor Chua. Niciunul dintre ei nu a murit, a fost o farsă să vă ţină sub control şi să redirecţioneze banii de la public către ei.

— Acest lucru însemna că singura muncă pe care o aveau de făcut liderii hibrizii Chua era să pună la cale cum să menţină şi să-şi întărească treptat controlul asupra celorlalţi. Impozitarea a fost eficientă, întrucât oamenii sunt acum complet condiţionaţi să plătească impozit, chiar şi atunci când li se dovedeşte că stăpânii lor evită şi se sustrag de la aceste taxe. Există multe alte pseudo-taxe, cum ar fi primele de asigurare, plăţile ipotecare şi dobânzile. Plăteşti dobândă pentru bani care nu au existat până când nu i-ai împrumutat! Trebuie să le admiri ingeniozitatea şi ei promovează această maşinărie care te sărăceşte în plin cu filme, mass-media şi ştiri, care laudă virtuţile de a fi bogat. Sunteţi bombardaţi de modă şi celebritate şi vă lăsaţi fraieriţi, deşi cel mai apropiat mod în care veţi ajunge să fiţi la modă este să purtaţi făcături. Adevărata clasă muncitoare, adică toţi cei care lucrează, este păcălită în fiecare zi şi, la rândul său, încearcă să-i păcălească pe alţii cu Rolex-urile lor false şi Armani falşi. Ar fi amuzant, dacă nu ar fi fost atât de patetic. Te fac să lucrezi toate orele pe care le dă Dumnezeu, urmărind vise irelevante, ca să nu ai

timp, sau să fii prea obosit, să vezi ce se întâmplă cu adevărat în jurul tău.

— Ne faci să părem destul de proşti şi aroganți.

— Nu asta este intenția mea. O maimuță este proastă dacă nu îşi construieşte o casă din cărămizi şi beton? Sunteți prea încrezători, creduli aş spune eu, dar aşa ați fost programați. Gândeşte-te bine, dacă ai crea o rasă de sclavi, nu ai vrea ca aceştia să fie rebeli, nu-i aşa? Ai fost făcut astfel, aşa cum unele biciclete au zece trepte, iar altele nu au nici una. Asta nu este vina bicicletei. Obiectivul elitei este să vă distragă atenția, prin urmare, datoria noastră este de a vă reorienta atenția de la ceea ce poartă familia Kardashian, de exemplu, şi care echipă sportivă este în topul ligii, spre Adevărurile Eterne, ca cele pe care le-am menționat mai înainte. Aşa-numitele filozofii ale noii ere fac parte din munca noastră, dar hibrizii Chua sunt inteligenți şi au reacționat rapid. Ne-au estompat cu succes mesajele cu cortine de fum complet false puse de oameni de ştiință şi politicieni foarte credibili, care sunt cu toții finanțați destul de bine.

— Atunci nu-i plăteşti pe oamenii tăi pentru a contracara argumentele lor?

— Nu am făcut asta niciodată datorită doctrinei noastre de a nu interveni, astfel cum am menționat mai devreme, dar începem să mergem pe acea cale, dar cu foarte mare grijă. Unii ar putea spune că suntem mult prea grijulii, iar acesta este unul dintre motivele vizitei mele actuale pe Pământ. Va

avea loc o Adunare Generală Extraordinară a Delegaților Pământului şi Kemoan în câteva săptămâni, când cu toții vom aduna suficiente dovezi pentru a susține diferitele noastre puncte de vedere.

Michael a avut o presimțire a ceea ce urma să se zică sau ce avea să rămână nespus. Era sigur că avea să joace un rol în următoarea dezbatere, chiar dacă era un rol necuvântător.

— Deci, susții unele dintre aceste canale care vorbesc despre Anunnaki şi piramide de pe YouTube etc. nu?

— Da, dar până acum în cel mai superficial mod financiar. Deşi acest lucru s-ar putea schimba.

— Aşa cum am spus, Anunnaki înseamnă „Cei care au coborât din Cer pe Pământ”. Ei bine, asta acoperă o mulțime de popoare, dintre care majoritatea erau doar observatori neutri, cum ar fi zoologii, sau antropologii; apoi au fost cei care au vrut să vă înrobească şi cei care au vrut să vă elibereze, dar singurul vostru cuvânt Anunnaki ne adună pe toți într-un singur grup. Acest lucru este evident greşit.

— Da, îmi dau seama... deci, cine erau cei de pe tăblițele sumeriene? Am văzut o mulțime de videoclipuri pe YouTube despre ei.

— Erau Chua. Aveau nevoie de înregistrări ale tranzacțiilor țăranilor şi aşa i-au învățat să scrie. A fost unul dintre puținele lucruri bune pe care le-au făcut pentru voi, dar, în

cele din urmă, l-au făcut doar pentru a sărăci şi mai mult oamenii. Ca o sabie cu două tăişuri. Mai mult pentru îmbunătăţirea omenirii, aşa cum se întâmplă, deşi nu a fost intenţionat. O consecinţă a învăţării să scrie a fost extinderea inteligenţei, din cauza cerinţelor de a învăţa să scrie şi apoi de a organiza tăbliţele astfel încât să poată fi recuperate. Ca şi în cazul unui computer, datele sunt inutile dacă nu pot fi recuperate. S-a ajuns la gândire organizată, dar numai pentru câţiva oameni. Astrologia şi astronomia au avut efecte similare, dar au fost folosite pentru a induce oamenii în eroare uneori.

— Scuză-mă, Roger, pot să pun o întrebare? Mai devreme ai spus că piramidele au constituit o parte importantă a sistemului de energie, sunt aici incluse şi piramidele egiptene?

— Da şi nu. Sună derutant, dar îţi voi explica motivul. Reţeaua electrică mondială pe care Chua o înfiinţaseră pentru propriile lor scopuri a fost aproape complet distrusă în timpul Marelui Război. S-ar putea, nu, au mai rămas câteva piramide, împrăştiate în întreaga lume, dar nu mai erau funcţionale. Pur şi simplu nu mai erau conectate la nimic. Bobinele Tesla fuseseră sabotate, iar numeroasele explozii nucleare distruseseră pilonii... eh, obeliscurile. Nu numai atât, dar supratensiunile au distrus dispozitivele electronice care aveau nevoie de energie. Fuseseră prăjite şi aruncate cu mult, mult timp în urmă. Toate cele mai importante piramide şi alte instalaţii au fost vizate de forţele noastre şi distruse... pulverizate. Acestea fiind spuse, există câteva dintre acele clădiri antice împrăştiate în întreaga lume, dar ele se comportă ca nişte baterii consumate şi aruncate într-un sertar. Consumate este cuvântul greşit,

pentru că nu au o încărcătură, dar... aici se complică lucrurile, totuşi, îți voi spune strictul necesar. Sursa de energie de sub piramidă a creat o încărcătură, care a fost direcționată către bobina Tesla, unde a fost amplificată şi trimisă înapoi la piramidă pentru a fi distribuită către obeliscuri şi de acolo mai departe.

Mai pe scurt, am restabilit o rețea limitată de piramide pentru uzul nostru. De asemenea, ne-a ajutat să păstrăm legătura cu oamenii noştri care ajutau masele – la fel cum făcuseră Chua, deşi intențiile noastre erau onorabile. Unele dintre acestea au fost sabotate de simpatizanții Chua, iar când am luat decizia de a rămâne în plan secund le-am oprit pe cele rămase. Cu toate acestea, au fost acei pământeni care aveau nevoie de acea putere şi, iartă-mi jocul de cuvinte, şi-au construit propriile piramide.

— Şi au funcționat?

— Da, dar nu foarte bine. Ei ştiau doar lucrurile de bază, iar aceste construcții încă emană energie, dar sunt mai degrabă de decor decât funcționale. Pur şi simplu le lipseşte finețea altor centrale electrice care funcționează în acest cadran al galaxiei voastre.

— Deci, nu sunt doar de ochii lumii?

— Nu, iar asta e şi ideea. Celebrele piramide pe care le vedeți în prezent sunt facsimile, deşi funcționează. Ca şi bateriile de la Bagdad... produc o încărcătură, dar nu

suficientă pentru a face ceva. Sunt vestigii ale unei tehnologii neînțelese.

— Iar voi ați refuzat să le reparați?

— Exact.

— Deci, există vreun mod în care eu vă pot ajuta pe voi, ca voi să ne ajutați pe noi?

— Nu sunt încă sigur, Michael, dar doar faptul că am reuşit să te cunoaştem ne-a ajutat să înțelegem mai bine rasa voastră şi ar putea fi posibil să ajuți şi tu mult mai mult, dar va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Ei bine, aşa cum mă simt acum, dacă pot face ceva, te rog să-mi spui şi o voi face.

— Mulțumesc, a spus Roger, iar fețele fetelor au reflectat sentimentul. Deşi, nu e chiar atât de simplu. Hibrizii Chua au avut mult timp să se organizeze şi ai putea spune că noi, tu şi noi înşine, am întârziat să reacționăm. Un alt lucru pe care nu îl ştii este că, într-un an, Hibrizii Alpha Chua au mii de spioni inactivi care vor provoca haos atunci când sunt declanşați cu semnalul potrivit. Acesta este motivul pentru care părinții a mii de atacatori cu bombe şi atacatori sinucigaşi au spus că nu ar fi ghicit niciodată şi nu ar fi avut nicio bănuială anterioară despre copiii lor care ar fi capabili de asemenea atrocități.

Michael se uită în fața lui. Multe lucruri aveau sens acum, deşi nu avea dovezi concrete. Auzise Adevărul şi ştia asta.

Nu avea nevoie de dovezi, totul suna adevărat şi voia să ajute.

— Cum se pot deosebi Hibrizii Alpha Chua HAC, Roger?

— Din păcate nu îți vei putea da seama. La un moment dat, ei aveau capete alungite, precum Chua, dar au încetat să mai facă asta cu secole în urmă şi oricum nu au făcut-o niciodată în Europa. Numai o scanare ADN îi poate recunoaşte, dar chiar şi atunci, unii HAC nu sunt la fel de răi ca ceilalți. Totuşi, acesta este motivul pentru care majoritatea HAC au proprii lor medici, care sunt şi ei la rândul lor HAC. Nu poți să te încrezi în nimic din ce spun sau fac.

— Înseamnă că am avea nevoie de un fel de dispozitive portabile de scanare ADN. Există aşa ceva?

— La momentul actual nu, sau cel puțin nu în lumea voastră.

— Deci, există vreun mod în care eu vă pot ajuta pe voi, sau pe noi?

— În acest moment nu pot spune da, dar cred că va veni un moment în care ne vei putea ajuta. Totuşi, decizia nu este

luată doar de mine. Toți cei 700,000 de acasă şi de aici vor vota.

— Da, înțeleg şi îmi imaginez că Proiectul are legătură cu asta, nu?

— Într-un fel. Dar Proiectul nu înseamnă că totul se va sfârşi. Îmi pare rău, dar momentan nu îți pot da mai multe detalii. Ideea este că nimeni nu va şti ce se va întâmpla până nu se termină dezbaterea.

Când grupul s-a despărțit mai târziu în acea seară, capul lui Michael se clătina din nou. Îşi dorea cu disperare să dea o mână de ajutor noilor săi prieteni, dar nu ştia cum să le fie de folos. În timp ce stătea întins pe pat, contemplând ideea, nu s-a putut abține să nu se gândească că era în pragul unui lucru important.

* * *

Michael a avut o altă după-amiază fără alcool şi a făcut progrese mari la romanul său. Trecuse foarte mult timp de când nu scrisese trei mii de cuvinte în două zile succesive.

Când a auzit câinii lătrând entuziasmați prin fața casei, la cinci şi jumătate, a ştiut că gazdele lui au sosit, aşa că a închis paragraful pe care îl scrisese şi a intrat în casă.

— O bere Michael? A întrebat Roger. A acceptat imediat. Până la urma urmei, reducea nivelul de alcool, nu renunța de tot la el. După ce s-au salutat cu toții, Roger a bătut în sticlă cu stiloul.

— Am un anunț de făcut, unul foarte vesel, unul care merită şampanie, aşa că, după ce voi termina această bere, voi face onorurile.

Nu i-a luat mult să scoată o sticlă din frigider şi să ia cinci pahare flaut din compartimentul congelatorului.

— Nimeni dintre voi nu ştie care este anunțul, pentru că am primit apelul exact când închideam. Cu toate acestea, Marduk m-a sunat în legătură cu Proiectul. Împreună cu echipa lui s-au gândit mult la asta, au ridicat una sau două întrebări şi au făcut câteva sugestii, dar rezultatul este că au acceptat propunerea lui Michael! spunând asta, Roger a scos dopul şi a turnat şampania, în timp ce fetele se aplecau pe rând să-l sărute pe Michael pe obraz şi să-l felicite.

— Sincere felicitări Michael. O muncă inspirațională. Marduk şi echipa lui m-au rugat să îți transmit acest lucru. Noroc! Bravo prietene! Pentru Michael! Au aplaudat şi au râs în timp ce fetele se bucurau.

— Discurs! A spus Jan după care a fost încurajată de ceilalți.

— Bine, bine! A spus el în timp ce se dădea jos de pe scaunul de la bar.

— Vă mulțumesc mult tuturor pentru încurajările voastre anterioare şi pentru felicitările voastre actuale, dar acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu m-ați fi primit în casa voastră cu atâta generozitate, iar Joy nu mi-ar fi pus ideile în formă 2D. Ce spun eu? Cerul ştie că nici măcar nu erau ideile mele, doar eu am fost cel căruia i-au apărut ca vise într-o noapte şi, din fericire, mi-am amintit de ele. Cu toate acestea, sunt foarte fericit că Proiectul a fost acceptat şi că va fi pus în practică, cel puțin, asta presupun, pentru că asta va însemna că probabil îmi voi putea aduce soția aici şi în sfârşit vom fi reuniți.... A trecut mult timp, mult prea mult timp. Poate că nu chiar atât de mult dacă este măsurat în zile, dar mult prea mult dacă este măsurat în nopți sau bătăi ale inimii; Joy îi apăsă mâna pe bar. Ați fost cu toții foarte amabili şi ați fost o mare mângâiere pentru mine în această perioadă foarte dificilă. Vă mulțumesc foarte mult. Şi-a reluat locul în aplauze şi şi-a completat paharul dintr-o sticlă nouă.

— Bine. Marduk mi-a spus doar strictul necesar în urma deciziei comitetului, aşa că nu ştiu exact ce se va întâmpla, dar sunt sigur că puteți considera că Proiectul va merge mai departe la nivel local, sau cel puțin, nu departe de aici, de îndată ce se poate localiza un teren corespunzător. Asta înseamnă că tu, Michael, vei fi luat ca designer de proiect, sau consilier, sau ceva de genul ăsta şi vei primi un salariu, care îți va permite cu uşurință să obții o viză pentru soția ta. Organizarea nu ar trebui să dureze prea mult. Nu văd de ce ar trebui să aşteptăm achiziția terenului înainte de a te angaja.

— Pot să fac ceva pentru a promova Proiectul? Chiar vreau să fiu cât se poate de util. Vreau să-mi câştig pâinea.

— Mulțumesc, înțeleg asta, Michael, dar aceste lucruri necesită timp, aşa cum sunt sigur că îți aminteşti din perioada petrecută în industria construcțiilor. Stai pe loc şi bucură-te de faptul că majoritatea necazurilor tale, cel puțin cele din viața personală, se vor termina în curând.

— Mulțumesc. Ce zici dacă trimit desenele către inspectori profesionişti, astfel încât acestea să fie gata pentru stabilirea prețurilor de către firmele de construcții? S-ar putea să nu ştim unde vor fi construite proprietățile, dar asta nu afectează cu adevărat costul pe unitate şi, oricum, ajustările pentru locație ar putea fi puse în prealabil?

— Nu văd de ce nu, dar voi verifica asta dimineață. S-ar putea ca ei să aibă proprii lor inspectori profesionişti, nu ştiu. Michael dădu din cap, până la urmă era spectacolul lor.

Michael abia aştepta să-i spună soției sale vestea bună. S-a dus în camera lui de îndată ce a fost destul de politicos să facă asta şi a sunat-o. Plângeau amândoi de bucurie. După apelul telefonic, a mers pe pagina de cerere de viză de pe site-ul Ministerului de Externe şi a inițiat o cerere de viză pentru soția sa. Putea să facă tot ce era necesar din Marea Britanie, cu excepția furnizării dovezii veniturilor şi să stabilească o dată pentru participarea la un interviu pentru Dew în Bangkok. Când Michael s-a culcat, i-a luat mult timp să adoarmă – mintea îi năpădea atâtea idei.

15 ÎNTÂLNIREA

Roger a primit aprobarea pentru a-i permite lui Michael să prezinte desenele unui arhitect, astfel încât să poată fi întocmită o listă de cantități în scopul stabilirii prețurilor. Michael a ales o firmă de arhitectură pe care firma familiei sale a folosit-o când erau în afaceri, Roger a ales una pe care o cunoştea local, iar echipa lui Marduk a folosit compania lor preferată. Indiferent de compania care ar fi câştigat contractul, aceasta urma să asigure supravegherea generală a Proiectului, cu condiția ca Michael să fie în comitetul de conducere ca reprezentant al dezvoltatorilor schemei de locuințe.

Michael a fost preluat ca designer de concept al proiectului cu un salariu anual de 50.000 de lire sterline şi astfel, după ce a completat formularul de cerere de viză al lui Dew şi a vorbit cu ea, a aranjat o întâlnire pentru cererea de viză pentru ea în Trendy House, Bangkok, pentru prima dată disponibilă, care era peste o săptămână. Michael era cel mai fericit om de pe planetă.

* * *

După o săptămână, desenele s-au întors de la arhitect, cu notele de cantități, iar Michael le-a înmânat constructorilor locali, spunându-le să facă un preț pentru lucrare ca şi cum ar fi fost construită la cincizeci de mile de Barry. Unul dintre constructori era fratele său, care, deşi erau certați la vremea respectivă, nu puteau duce la îndeplinire un astfel de contract decât dacă îşi lasă deoparte divergențele şi lucrau împreună.

Michael l-a sunat pe Matthew şi i-a cerut să aranjeze o întâlnire cu ceilalți doi frați cât mai curând posibil.

Matthew a sunat mai târziu în cursul zilei şi a spus că întâlnirea va avea loc în după-amiaza următoare, la ora trei.

* * *

Michael a fost încântat când le-a spus gazdelor despre progresul său în acea seară, la cină. De asemenea, era entuziasmat să-şi revadă toți frații şi să le poată oferi ceva constructiv şi, deşi nu era foarte sigur de ce, era bucuros că va ieşi din casă. Locuia acolo de patru săptămâni şi a doua zi avea să fie singura dată când ieşea de acolo.

Patru motive pentru a fi entuziasmat!

Nu s-a mai simțit astfel de la o zi de naştere îndepărtată din copilărie sau de când a ajuns mai departe decât credea cu o

fată care îi plăcea în adolescență... toate cu multe decenii în urmă.

Era în al nouălea cer.

— Michael, unul dintre noi te va duce cu maşina.

— Nu, nu Roger! Nici să nu aud! Sunt capabil să merg şi singur până acolo.

— Unde locuieşte fratele tău? Sau unde te vezi cu ei?

— Barry, lângă Tesco, la capătul drumului.

— E cam departe de aici, iar autobuzele merg destul de prost...neregulat, ştii? Serios, dacă nu vrei să pierzi ore întregi, ar trebui să accepți ajutorul nostru. Aceasta este o zonă destul de izolată. E greu de găsit şi, ca să fiu sincer, am prefera să rămână aşa.

— Da, înțeleg. A răspuns el puțin dezumflat. Nu m-am gândit la intimitatea voastră. Presupun pentru că nu vă văd ca pe ființe care nu sunt de pe această planetă...

— Extratereştri...

— Da, dar a devenit un cuvânt atât de urât, mai ales că acum ştiu despre, ahm, extratereştri.

— Nu aşa se întâmplă mai mereu cu fricile şi prejudiciile?

— Da, a răspuns el dând din cap. Presupun că da, dar cuvântul acesta este atât de controversat. Ştii ce zic. Înseamnă că „nu sunteţi ca mine”.

— E în regulă. Chiar nu suntem. Nu e nimic în neregulă cu asta, nu? Putem să ne înţelegem. Înseamnă doar că, din punctul nostru de vedere, trebuie să ne alegem prietenii cu mare atenţie. Din fericire suntem echipaţi să facem acest lucru.

— Da, înţeleg. A răspuns Michael în timp ce îşi apăsa fruntea cu degetul arătător pentru a indica abilităţile lor telepatice. Bineînţeles că voi accepta oferta voastră de a mă duce cu maşina – dus şi întors. Vă mulţumesc mult pentru tot ce faceţi pentru mine, şi pentru tot ce aţi făcut.

* * *

Michael şi-a petrecut aproape toată dimineaţa următoare examinând propunerea lui, desenele şi lista cantităţilor. Ştia că fraţii săi erau constructori de top, iar el era cam ruginit. Voia să poată ţine pasul cu ei, mai ales când aveau întrebări.

La două şi treizeci şi cinci de minute, cu fluturi în stomac, a coborât şi îşi aştepta şoferul. Joy a sosit exact la timp, aşa

cum Michael îşi imaginase, având în vedere poziția ei, şi au pornit fără alte prelungiri.

— Ai tot ce îți trebuie? A întrebat ea zâmbind.

— Da, mulțumesc.

— Vrei să iei câteva sticle de vin pentru a sparge gheața? A fost sugestia lui Roger.

— Da, bine. S-ar putea să fie o idee bună. Stai puțin...

— Nu, e în regulă, mă duc să le iau eu. A ieşit fuga din maşină, a urcat pe scări trecând pe lângă câini. El a observat că deşi a încuiat uşa când au ieşit, ea nu a avut nevoie de cheie pentru a intra. Uşa s-a deschis pur şi simplu când ea a pus mâna pe clanță. S-a întors în câteva minute cu două sticle de vin roşu învelite într-o hârtie albă transparentă, ca la florărie.

În timp ce au pornit, Michael i-a mulțumit.

— Eu nu m-aş fi gândit la asta, dar este o idee bună.

— Merlot. E un vin vechi foarte bun. A răspuns ea în timp ce ieşeau pe poartă, care s-a deschis automat în fața maşinii. Porțile îi amintiră de întrebarea lui.

— Cum ai intrat în casă fără cheie? Sunt sigur că am încuiat uşa când am ieşit.

— Sunt sigură că asta ai făcut. Dar noi avem un soft de recunoaştere facială. Camera de la intrare ne recunoaşte faţa şi descuie uşile...şi porţile. Chiar şi maşina este echipată cu dispozitive care ne pot citi amprentele ca să deschidem portierele şi să o pornim.

— Incredibil!

— Nu chiar; a zâmbit ea privindu-l. E o tehnologie pământească inventată cam de vreo doisprezece ani...e mai des folosită de tocilari sau de cei bogaţi.

— Atât de în urmă sunt eu? Nu am auzit de aşa ceva în acel sat thailandez unde am locuit până acum nouă luni. Presupun că s-au schimbat multe lucruri în Occident despre care nu ştiu.

Joy s-a întors ca să îl privească. Toată bucuria şi entuziasmul dispăruseră. Arăta ca un bătrânel trist şi singuratic care se uita în faţă la drum.

— Fruntea sus Michael! Nu e nevoie să te simţi atât de prost. Vei avea parte de o după-amiază superbă cu fraţii tău. Te vei bucura să lucrezi cu ei din nou, nu-i aşa?

— Da. Am emoții cu şedința. În plus, pe partea tehnologică, obişnuiam să fiu cel mai informat din familie şi printre prieteni, dar am rămas în urmă în ultimii cincisprezece ani. Mă simt ca şi cum am fost transportat cu cincisprezece ani în viitor.

— Ei bine, presupun că într-un fel sau altul cam asta ți s-a întâmplat, dar nu-ți fă griji, vei recupera totul odată ce reintri în societate.

— Te uiți la televizor când noi suntem plecați?

— Nu, niciodată. M-am dezobişnuit să fac asta de când m-am mutat în Thailanda. Nu puteam să înțeleg ce vorbeau acolo, iar simțul umorului thailandez este mai de prost gust decât al meu.

— Va trebui să îți aducem ziarul zilnic şi să îți facem un abonament la revistele cu tehnologii. Aceasta este strada nu? Numărul doisprezece? Acolo. Vrei să mergi pe jos cinzeci de metri? Sau vrei să te duc eu cu maşina?

— Poți să mergi cu maşina...fără probleme.

A zâmbit, a oprit maşina după care şi-a pus mâna peste a lui.

— Multă baftă. Nu ai telefon, nu? Uite, ia-l pe al meu – nu-ți fă griji. Este un telefon obişnuit de pe Pământ. Sună-i pe

ceilalți când vrei să vin după tine. Oricând. Şi nu-ți fă griji. Mergi şi distrează-te. Vai, aproape că am uitat... Ai bani la tine? Nu prea? Roger ți-a trimis asta. I-a dat un plic pe care Michael l-a pus direct în buzunar, fără să se uite în el, deşi se simțea cu şi cum avea bani acolo.

— El se gândeşte la toate, nu-i aşa? Sunteți cu toții atât de buni cu mine. Ne vedem mai târziu. El ar fi vrut să o sărute pe obraz pentru suport moral, dar s-a gândit că poate fi un lucru cam deplasat. Cu toate acestea, în timp ce el se întinsese să deschidă portiera, ea l-a sărutat pe obraz şi a zis uşor „nu este deplasat”.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji. Hai du-te.

Aşa a şi făcut.

Matthew a deschis uşa înainte ca Michael să sune şi să îi spună „Bună”. S-a întors şi i-a făcut cu mâna lui Joy, iar ea i-a răspuns la fel.

— Hai intră Mike. Frumoasă maşină. Cine e fata? Cu siguranță nu e iubita ta, nu?

— Mulțumesc; a răspuns el închizând uşa şi urmându-l pe Matthew pe holul mic către sufragerie.

— Nu, nu este iubita mea. E complicat, dar îți voi povesti mai târziu.

— Bine, abia aştept. Suntem aici. Mavis e în oraş, iar Ifor încă e la şcoală, aşa că suntem doar noi patru în casă.

Era o casă nouă, cu o grădină frumoasă în spate şi un mic gazon în faţă. Una dintre sutele de pe moşie, dar casa de vis a multor oameni.

I-a dat vinul lui Matthew, a dat mâna cu toată lumea şi s-a aşezat pe scaunul spre care a arătat Mark. Matthew a luat vinul în bucătărie, după care Mark a întrebat:

— Deci, cum îţi merge? Apropo, ce maşină frumoasa, la fel şi şoferiţa.

— Maşina nu e a mea, iar şoferiţa nu este iubita mea.

— Vrei să bem vin acum Michael, sau preferi o cafea? A întrebat Matthew din bucătărie.

— Vin! A răspuns Mark, după care şi Luke. În sinea lui, Michael era fericit că nu era singurul care ar fi vrut ceva de băut.

— Nu am des liber după-masa aşa că voi profita la maxim acum.

— Asta îmi aduce aminte de şedinţele noastre lunare de la birou. A spus Luke.

— Ce vremuri bune. Ce s-a întâmplat cu noi?

— Patru pahare de vin. Noroc! În cinstea noastră. Cu toții au repetat cuvintele şi au ciocnit paharele. Michael avea un nod în gât şi era sigur că şi ceilalți aveau. Amintirea a ceea ce avuseseră, nu banii, deşi aveau atunci mai mult decât aveau acum, dar o apropiere, o unitate, era prea dureroasă.

— Bine, arată-ne ce ai. A spus Luke.

Michael a pus o copie mare a desenului în mijlocul mesei rotunde din sticlă şi apoi a pus o copie a propunerii şi a cantităților în fața fiecărui frate. Le-a dat douăzeci de minute să citească propunerea şi să scaneze celelalte documente, în timp ce îşi sorbea vinul şi verifica iPhone-ul lui Joy, nu din prostie, ci ca să ştie unde să găsească numerele de telefon potrivite când va veni momentul.

În cele din urmă, şi-a dat seama că aceştia au înțeles ideea Proiectului şi s-a pregătit să răspundă la întrebări.

— E un proiect interesant; a spus Matthew. Michael ştia că acesta se referea la mărime. Era ceva despre care puteau discuta.

— Îmi place şi ideea.

— Da, sunt de acord; a răspuns Luke. Foarte frumos.

— Cum ai reuşit să întocmeşti un astfel de proiect, şi de unde ți-a venit ideea?

— Şi unde se va construi? Şi când? A întrebat Luke

— Ei bine, în primul rând este doar la nivel de idee. Încă nu avem pământul, dar avem partea financiară dacă prețul este corect...

— Care noi? Era o întrebare la care Michael nu voia să răspundă deoarece nu voia să-şi reia relația cu familia lui începând cu o minciună.

— Vă voi spune ce pot pentru că nu ştiu cât de mult s-ar bucura ei ca voi să ştiți cine sunt. În fine, în urmă cu aproximativ o lună, am căzut pe High Street şi un grup de oameni m-au luat cu ei...

— O familie? Întrebă Mark.

— De ce nu ne-ai sunat? A întrebat Matthew.

— Trei femei şi un bărbat. Nu i-am întrebat niciodată dacă sunt rude sau nu. Nu eram în ipostaza de a face asta. Nu am avut telefon...

— Trei puicuțe şi un flăcău? Ce norocos!

— Ai venit cu una dintre fete, nu?

— Da.

— Uau! Deci, stai cu ei? De ce nu te-au dus înapoi acasă, sau la spital?

— Pentru că am stat în afara țării atât de mult timp, încât nu mai aveam asigurare şi nici nu aveam unde sta. Dormeam pe plajă.

— Un frate de-al nostru ducea o viață grea în oraşul nostru natal?

Michael se uită în jos la hârtii. Era ruşinat.

— În fine, ei m-au luat acasă la ei şi tot acolo stau şi acum. Într-o seară, am visat că ne vom întâlni cu toții şi că vă voi face o propunere. A doua zi dimineața le-am povestit visul gazdelor mele – e ciudat, dar ei îşi discută visele la micul dejun aşa cum făceam noi când eram copii – iar bărbatul , Roger, mi-a zis să notez totul sub forma unei propuneri profesionale.

Apoi fata din maşină, Joy, a făcut desenele, Roger le-a dus la nişte prieteni care m-au rugat să le fac un preț...şi asta vom face acum.

— Uau! A exclamat Mark. Şi crezi că au bani?

— Da, sunt sigur că au. În plus, au de când să construiască mai mult unități în formă de potcoavă.

— Cine sunt şi unde locuiesc? Aş vrea să îi cunosc. Cum îi cheamă? A întrebat Matthew?

— Scuze, dar nu vă pot spune aceste aspecte. Nu i-am întrebat niciodată de numele de familie şi nici unde stau, dar e undeva pe strada Debonnebilston. Eu doar îi ştiu ca şi Roger, Joy, Jenny şi Jan. Nu i-am cunoscut niciodată cât am stat în Barry.

— Stai puțin. Nu cumva au ei o agenție imobiliară pe High Street? A întrebat Luke în timp ce îl fixa cu privirea.

Primul instinct a lui Michael la fost să mintă, dar deja le-a spus că a căzut pe High Street, aşa că nu avea de ales. Se simțea ca un idiot. Frații lui erau profesionişti, şi e normal ca ei să cunoască toți profesioniştii din domeniul construcțiilor.

— Da, a răspuns el cu greu.

— Am făcut un acoperiş pentru o proprietate a unui client de-al lor. Păreau foarte de treabă. Simplu de lucrat cu ei şi nu s-au încurcat cu plățile. Totul trebuie să fie ca la carte...fără scurtături...în acte vreau să zic.

Michael a dat din cap, dar cu toții şi-au dat seama ce a vrut Luke să zică. Tatăl lor i-a învățat pe toți cum să fie profesionişti, dar înțelegeau şi conceptul de taxe pentru prieteni.

— Da, păi, un proiect de o astfel de dimensiune trebuie executat cum trebuie; a spus Matthew vorbind în numele tuturor, dar nu şi-a îndreptat vorbele către cineva anume.

— Mai sunt şi alte persoane care fac un preț?

— Sigur că da. Ca la carte, cum ai spus. Eu v-am ales pe voi dacă vreți; Roger va alege pe altcineva, iar colegii lui vor alege pe altcineva. Vor numi şi un lider de proiect, iar arhitectul, după cum ați văzut din schițe, este Arhtur, Bliss & Partners.

— Mă duc să mai aduc nişte vin Matthew în timp ce voi vă uitați din nou pe documente. Mă duc şi până la toaletă dacă se poate.

— Sigur. Ştii unde sunt toate cele. Michael a vrut să le dea puțin timp să vorbească fără el. După cinci minute s-a întors la masă cu o sticlă, după care a umplut paharele.

— Ce părere aveți?

— Arată foarte bine; a răspuns Mark care era aprobat de ceilalți.

— Personal, nu am mai avut o lucrare atât de mare de când am executat proiectul pentru Swordfish Construction, şi nu cred că voi aţi avut vreo una asemănătoare, nu? Au dat din cap.

* * *

— Dar, acestea fiind spuse, sunt sigur că ne vom descurca. Doar că va trebui să ne unim din nou forţele. Nici una dintre companiile noastre nu ar putea să execute acest proiect de una singură. După cum bine ştii Michael, finanţele, munca, gestionarea şi personalul sunt necesităţi, iar noi suntem întreprinderi mici.

— Din ce văd eu, acesta este singurul obstacol. Cu toţii vă doriţi acest proiect şi sunteţi dispuşi să renunţaţi să fiţi şefii propriilor voastre firme mici...şi cine va fi şeful? Nu suntem obişnuiţi să mai avem şefi, şi nici unul dintre noi nu este dispus să primească ordine de la fratele lui.

Michael a prevăzut această problemă. Acesta a fost un obstacol şi în proiectul pentru Swordfish, dar spera că ei sunt mai înţelepţi acum şi că acest proiect nu numai că îl reunea cu soţia lui, dar va uni şi familia din nou. Îi transforma în forţa extraordinară de odinioară. Totuşi, acum nu avea ce să le mai facă. Proiectul va fi executat cu sau fără fraţii lui. Dacă nu se va reuni cu familia lui, măcar o va face cu soţia lui. Mai avea o încercare de a-i încuraja.

— E clar că dacă veți lua acest proiect, nu va trebui să ajungeți acasă seara târziu şi să vă ocupați de acte şi registre. Un birou central va face asta pentru voi – cine ştie? Poate că şi pentru mine, ca în vremurile bune...iar după ce vom construi câteva clădiri din acestea, s-ar putea să se hotărască să construim câte trei în acelaşi timp şi veți putea avea câte un proiect fiecare...sau să aveți câte o echipă de manageri de proiect, să zicem, în diferite regiuni. Cu toții îl priveau cu atenție.

— Vrei să spui că acest proiect ar putea să devină atât de popular?

— Da. Aşa cred. Toată lumea ştie că este nevoie urgentă de mai multe, mult mai multe locuințe... fiecare politician a spus asta încă de la Război, dar nimeni nu face nimic în privința asta pentru că oamenii bogați tind să fie proprietari, iar guvernul este plin de bogătaşi. Cererea mare de locuințe face prețurile chiriilor şi al locuințelor să crească. Doar că nu este în interesul lor să vadă mult mai multe case construite. Cu toate acestea, oamenii pe care îi cunosc nu gândesc aşa. Dacă vor primi mai multe autorizații de construcție, vor face mai multe astfel de unități. Ştiți foarte bine că este mare nevoie de locuințe şi sunt constructori care tânjesc după bani şi muncă. De ce guvernul nu le dă acestor oameni de lucru şi nu creează mai multe case pentru a creşte oferta? Pentru că prietenii lor bogați nu îşi doresc acest lucru. Politicienii sunt aleşi pentru a ajuta oamenii, dar oamenii bogați nealeşi obțin în schimb ceea ce îşi doresc. Voi ați fost în acest joc toată viața voastră. Şi ştiți că ceea ce spun e adevărat. Ei bine, aceasta este şansa noastră, sau şansa voastră, să ne implicăm şi să facem o diferență... şi un salariu bun. Eu sunt deja implicat. Mi-ar

plăcea dacă ați fi şi voi, pentru că sunteți frații mei, cei mai buni constructori şi vă iubesc. Mi-a fost dor să fac parte din echipă... Mi-a fost dor să-mi petrec timpul cu voi.

Ceilalți nu au spus nimic şi nici măcar nu se uitau unii la alții. Michael încălca tradiția familiei devenind emoțional şi luând lucrurile personal. Îi făcea să se simtă prost, dar petrecând atât de mult timp în străinătate cu popoare mai emoționate, învățase să se deschidă, ceea ce ceilalți nu o făcuseră. Le era ruşine cu el şi pentru el.

— Uite, nu mă aşteptam să spuneți „Da" sau „Nu" în această după-amiază. Am vrut doar să vă ofer şansa de a intra în proiect şi am vrut să fiu din nou cu voi toți. Apropo, dacă doar unul sau doi dintre voi vreți să vă implicați, pot să vă găsesc ceva de muncă. Doar să mă anunțați cât de repede puteți.

Cu toții au fost de acord cu această afirmație.

— Cât timp de gândire avem? Întrebă Matthew.

— Nu ştiu, nu mi s-a spus, dar dacă nu vreți, va trebui să caut un alt constructor local. Hai să zicem că aveți trei zile la dispoziție să îmi spuneți dacă veniți cu o ofertă sau nu. Ținem legătura. Cred că mă voi duce la Colcot Arms să beau o bere şi să o sunt pe Joy ca să treacă să mă ia.

— Te duc eu acolo, a spus Matthew.

— Nu, nu. E în regulă. Îmi face bine să merg pe jos. Puteți păstra toate documentele. Poftim încă trei schițe mai mici. Am scris adresa mea de e-mail pe fiecare document. Ținem legătura. Ne vedem curând, sper. Pa!

— Ne vedem. Şi îți mulțumim că te-ai gândit la noi. A spus Matthew. Ceilalți au dat din cap şi şi-au luat rămas bun.

Michael a ieşit din casă un alt om. Era patru şi jumătate şi sute de adolescenți gălăgioşi treceau pe lângă el.

Avea impresia că i s-ar fi ridicat o greutate uriaşă de pe umeri, ca şi cum ar fi fost pe cale să intre într-o nouă etapă a vieții lui. Se simțea împuternicit; acum avea puterea de a ajuta alți oameni şi chiar de a-i lua cu el în noua călătorie pe care urma să o înceapă. Dacă picioarele şi spatele nu l-ar fi durut, s-ar fi dus pe acel drum pe care îl cunoştea atât de bine din zilele lui de şcoală. Voia să alerge şi să facă mult zgomot precum copiii din jurul lui. Fusese cea mai bună zi a lui de luni de zile şi partea care îi dăduse toată această plăcere durase doar o oră şi jumătate.

Cincisprezece minute mai târziu, a intrat în pub-ul Colcot Arms, care se afla în vârful străzii în care obişnuise să locuiască. Era vechi; Se spunea că Oliver Cromwell a dormit acolo în timpul Revoluției cu trei sute cincizeci de ani înainte. Întotdeauna îi plăcuse locul, dar acum părea prea nou, mult prea nou, prea renovat. S-a aşezat în colțul barului, şi-a comandat o bere şi a sunat-o pe Jenny.

— Bună Michael. Cum a fost?

— Foarte bine, mulțumesc. Mult mai bine de când mă aşteptam.

— Eşti pregătit să mergem acasă?

— Nu aş fi spus-o chiar aşa, dar da, presupun că sunt. Beau o bere la Collcot Arms. Voi terminați munca curând nu-i aşa? Mă gândeam dacă ar trebui să vă aştepta afară, sau dacă vreți să beți şi voi ceva aici?

— Bine, aşteaptă o secundă să-i întreb pe ceilalți ce vor să facă.... Venim şi noi. Ne vedem în aproximativ cincisprezece minute. Pa... Mă bucur mult pentru tine.

Michael a închis telefonul după ce Jenny închisese şi scosese plicul din buzunar cu gândul să recupereze o bancnotă pentru a plăti băutura când soseau ceilalți, din moment ce cu halba pe care o avea în fața lui aproape că îşi terminase banii. Deschizătura plicului era doar îndoită, aşa că o scosese şi se uită înăuntru. A fost un şoc. Se aşteptase să găsească cinci sau posibil zece bancnote de zece lire, dar erau cincisprezece şi toate erau de cincizeci. Erau mult mai mulți bani decât ținuse în mâini de mulți ani... probabil cincisprezece ani. Mâinile îi tremurau, aşa că a scos una, a pus-o într-un buzunar, iar plicul în alt buzunar, apoi şi-a terminat halba şi a comandat alta.

Oare de ce i-ar fi dat Roger şapte sute cincizeci de lire? Se întrebă el.

Urma să afle în câteva minute. Prietenii lui au intrat în bar prin uşile duble deja deschise, cu acelaşi entuziasm zgomotos şi neîngrădit precum cel al copiilor de pe stradă care ieşeau de la şcoală. Aveau o prezență stăpânitoare, dar doar personalul barului şi el însuşi erau acolo pentru a observa. Era gol, dar se umplea între cinci şi treizeci şi şase după ce oamenii îşi terminau munca.

S-au aşezat câte doi de fiecare parte, iar Michael le-a oferit de băut. Au luat cinci halbe de Stella, cea mai puternică bere lager din bar.

— Am auzit că ar trebui să te felicit, Michael?

— A mers bine şi mă bucur că am restabilit relațiile cu frații mei, dar ei nu au fost încă de acord să liciteze. Pe de altă parte, mulțumesc pentru vin şi bani. Vinul a avut un mare succes, dar de ce atât de mulți bani?

— Mă bucur de victoria ta. De ce atât de mulți bani? Ai putea foarte bine să întrebi de ce atât de puțini bani.

— Scuze Roger, dar m-ai pierdut,

— E simplu. Ai fost de acord cu un salariu de cincizeci de mii – aproape patru pe lună. Deja ai muncit mult, inclusiv astăzi. Meriți să fii recompensat pentru eforturile tale. Îl poți considera un avans, sau chiar o parte din avans, deoarece angajarea ta propriu-zisă va începe luna viitoare. Bucură-te de el, este al tău, l-ai câştigat.

— Ți-am tot spus Michael. Îşi faci prea multe griji; a spus Joy... Bravo!

— Noroc! Noroc Michael! Au spus ceilalți ciocnind paharele.

Nu era obişnuit cu laude aşa că s-a simțit ruşinat la fel cum reacționaseră frații săi mai devreme, deşi a încercat să accepte cu mai multă grație, dacă este posibil, atunci când era în compania empaților.

Au mai băut o bere, pe care Michael a insistat să o plătească, în ciuda opoziției uşoare, apoi au plecat acasă. Oamenii ar fi depăşit limita legală de băut, dar aceşti oameni neobişnuiți aveau o capacitate enormă de a consuma alcool.

Au ajuns acasă cu bine, au mai băut o bere la barul lor şi apoi au mers în camerele lor să se odihnească şi să se pregătească pentru cină.

Tocmai trecuse de ora şapte când Michael stătea la computer. Era prea târziu să-şi sune soția, aşa că şi-a verificat e-mailul. Spre bucuria lui, era unul dintre frații săi. În e-mail scria aşa:

„Suntem încântați să te anunțăm că am acceptat oferta ta de a licita colectiv pentru Proiectul de locuințe în potcoavă. Te rog să ne transmiți mai multe detalii despre momentul în care ar trebuie să participăm la licitație.

Cu sinceritate,

Matthew, Mark şi Luke Jones

Directori ai Swordfish Construction Services (care urmează a fi).

PS: A fost o după amiază minunată. Ne bucurăm că ne-am revăzut”.

Nu a fost extrem de surprins, dar a fost copleşit de bucurie şi abia aştepta să le spună gazdelor, şi acum colegilor, la cină.

16 LICITAȚIA

În seara după ce Michael le spusese că fraţii lui au decis să înfiinţeze o nouă versiune a vechii companii a tatălui lor pentru a încerca să câştige contractul, Roger i-a spus detaliile contractului şi i-a înmânat o copie pentru a o da fraţilor săi.

— Sunt chestii destul de standard, a spus el. Fiecare companie va participa la licitaţie presupunând că amplasamentul nu va fi la mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri de biroul lor de acasă, nici ponderea Londrei, sau

a Birmingham-ului nu se va aplica în această etapă, data licitației este 15 august, iar ora de închidere este la prânz. Ofertele trimise pe e-mail vor fi acceptate, dar trebuie să primim o copie pe hârtie înainte de ora 17:00 pe data de şaisprezece. Licitația câştigătoare va fi cea mai apropiată de media celor trei oferte, iar dacă există egalitate, câştigă prețul cel mai mic.

— E destul de clar?

— Da, perfect. Procesul de selecție nu e chiar cel cu care sunt eu obişnuit, dar pare mai corect decât a selecta cel mai mic preț din moment ce o companie ar fi atât de disperată să facă o lucrare încât ar accepta-o doar ca să păstreze forța de muncă.

— Exact şi sperăm că, acest contract va permite companiei să facă un profit corect, dacă jobul este bine gestionat. Vei trimite actele fraților tăi sau le postez eu mâine de la birou?

— Dacă le scanezi pe computerul din camera mea, le voi trimite prin e-mail în seara asta, dar ar fi mai uşor dacă le-ai posta şi mâine.

— Corect. La asta mă gândeam şi eu. Care este adresa lor înregistrată?

— Ei folosesc adresa lui Matthew până când vor afla dacă vor avea succes. Ți-o notez.

— Apropo, am auzit astăzi că agenții noştri de teren au localizat mai multe locuri potrivite, iar unul nu este departe de aici, dacă Swordfish are succes în oferta lor.

— Este o veste bună, dar nu te voi întreba unde este. Bănuiesc că dacă vrei să ştiu, îmi vei spune.

— Exact! Zâmbi Roger. Nu trebuie să oferim vreun avantaj nedrept. Nu zic că ai oferi informații cuiva, dar în acest mod, nimeni nu ar putea să te acuze că ai făcut-o.

— Nu-ți fă griji! Hei uite, vă spun eu acum să nu vă faceți griji. Îmi place! Cu toții ştim care ne este poziția şi totul este transparent.

— Bine, haide să bem o bere pentru a sărbători. Lowenbräu?

— Sigur că da.

Roger s-a dus la frigider în timp ce Jenny a spus:

— Dă-mi acel document şi îl voi scana pentru tine. Vrei şi tu o copie?

— Da, ar fi bine să am una din motive exhaustive. Mulțumesc, Jenny.

Ea s-a întors în trei minute şi i-a înmânat originalul lui Roger şi copia lui Michael.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da. răspunse Roger. Ce este?

— De ce faceți toate astea pentru noi? Pentru omenire mă refer. Cu siguranță nu suntem la fel de inteligenți ca voi...e ca şi cum ai merge să locuieşti cu o şatră de maimuțe.

— Nu sunt complet de acord cu această analogia, dar sunt oameni care merg să rămână cu ele, dacă nu chiar să trăiască, cu maimuțe, maimuțe şi gorile, nu-i aşa?

— Da, mi-am dat seama cum a sunat asta de îndată ce am deschis gura.

— Nu este neapărat vorba despre faptul că noi, sau oricare dintre celelalte specii extraterestre de aici, suntem mai inteligențe decât este omenirea, ci mai mult că suntem mai bătrâni ca specie. Am fost prin preajmă de mult mai multe ori decât tine, aşa că am avut mai mult timp să ne dezvoltăm. Suntem mai educați decât majoritatea pământenilor şi nu avem nicio idee creată de om care să ne țină înapoi şi, iartă-mă dacă sună arogant, dar nu te amesteci cu mulțimea planetei noastre. Majoritatea suntem oameni de ştiință bine educați, selecționați şi foarte dedicați. Ai putea să ne consideri antropologi, dacă vrei. Nu, nu este ideea că suntem mai inteligenți, ci, mai degrabă folosim mai

mult ceea ce avem decât o faceți voi în acest moment al evoluției sau dezvoltării voastre. Aveți sportivi grozavi, şi chiar şi genii... în toate sferele cunoaşterii, problema voastră este că nu îi ascultați des, nu puneți în aplicare ceea ce încearcă să vă spună sau chiar sunteți blocați în a-i asculta din cauza unei mass-medii care lucrează pentru cei bogați. În multe cazuri, aceşti oameni, cei bogați şi puternici, sunt conştienți de Adevăr, dar nu vor ca ceilalți să-l cunoască. Aşa cum spun ei pe bună dreptate, „Cunoaşterea este Putere", aşa că păstrează cunoştințele pentru ei înşişi şi le neagă majorității. Cât timp acestor oameni li se permite să conducă viețile oamenilor obişnuiți, lăcomia şi egoismul lor vă vor reține.

— Noroc! Pe vremuri, bogații foloseau violența şi religia pentru a vă ține pe loc şi asta continuă, violența va fi întotdeauna ultima lor soluție, dar religia organizată pierde teren, aşa că acum încearcă să vă distragă în a vedea Lumină cu ajutorul programelor stupide de la TV şi cu trivia. Acestea fiind spuse, avem oameni pe planeta noastră cărora nu le pasă de omenire nici cât negrul sub unghie, dar Consiliul Suprem crede în munca pe care o facem aici şi în alte părți şi, astfel, continuă să ne finanțeze misiunile.

— Deci, sunteți ca un fel de ONG, iar unii dintre oamenii voştri nu înțeleg de ce se cheltuiesc impozitele pe noi? Asta se întâmplă şi aici, dar la scară mai mică, desigur.

— Am putea spune aşa, dar am abandonat banii în urmă cu multe, multe milenii. Ați putea spune că le displace să ne folosească resursele din afara lumii, deşi nimeni de pe

planeta noastră nu îşi doreşte ceea ce are nevoie sau uneori nu au nici măcar o dorință.

— Ați învins foametea, boala şi singurătatea – şi toate lucrurile de genul?

— Nu, nu chiar, deşi nimeni nu suferă de foame.

— Sună minunat!

— Da, dar trebuie să vă amintiți că viața conştientă, oriunde s-ar afla şi în orice stadiu de dezvoltare a ajuns, încă lucrează spre ceea ce hinduşii numesc Nirvana. Nu sunt încă acolo, altfel nu ar fi trebuit să renasc, şi la fel este valabil şi pentru tine şi pentru aproape toți cei pe care i-ai văzut sau îi vei vedea vreodată. Cu toții mai avem ceva de parcurs, deşi nu toți avem aceeaşi distanță. Din nou, aveți, ceea ce hinduşii numesc guru şi bodhisatva, Mari Învățători care umblă printre voi din propria inițiativă; şi îi avem şi noi. Are sens?

— Da. Mi-e teamă că sunt unul dintre cei care au auzit aceste lucruri de multe ori, dar nu au avut puterea sau curajul să trăiască după aceste idei.

— Asta este valabil pentru majoritatea dintre noi, prietene. Când treci direct la subiect, afli motivul pentru care noi ne plimbăm de pe o planetă sau alta.

Roger şi fetele aveau o expresie ciudată reciprocă pe feţele lor, ceea ce l-a făcut pe Michael să se gândească la tristeţea şi la autoreproşul pe care le simte o persoană bună când este prinsă făcând ceva rău.

Michael a împărtăşit emoţia. Regreta că nu a aplicat lecţiile pe care le-a primit de la tatăl său, care, deşi nu era un guru perfect, fusese un mare profesor. Adeseori simţise în viaţa lui că a ratat ocazia de a studia pe gratis la picioarele unui maestru, în timp ce alţii plăteau mulţi bani pentru aceeaşi experienţă.

— Hai să mai bem o bere pentru a ne înveseli, bine? a îndemnat Michael.

— Se pare că am atenuat atmosfera, iar aceasta a fost menită să fie o sărbătoare. Încă o dată, a regretat ce a spus de îndată ce a făcut-o, deoarece tocmai confirma una dintre slăbiciunile la care făcuse aluzie Roger... unul dintre lucrurile care îl ţineau înapoi... una dintre cârjele lui. I-a trecut prin minte că gazdele lui aveau aceeaşi slăbiciune, dar nu putea fi sigur, pentru că nu ştia nimic despre alcătuirea lor chimică şi prefera să aibă încredere în ele.

* * *

În dimineaţa următoare, după micul dejun, Michael s-a întors în camera lui, şi-a sunat soţia cu veştile bune şi şi-a verificat e-mailul. Era sigur că va primi ceva de la fraţii săi

şi, chiar aşa a fost. Avea patru e-mailuri: câte unul de la fiecare frate şi unul oficial de la Swordfish care confirma primirea condiţiilor de licitaţie. Cei trei dintre fraţii lui au spus toţi acelaşi lucru, dar în moduri diferite. Toţi şi-au exprimat plăcerea de a putea lucra din nou împreună, şi mai ales la un proiect de astfel de dimensiuni.

El se întreba cine va participa mai exact la licitaţie. Fusese una dintre îndatoririle lui, pe vremea când lucraseră cu toţii împreună, dar ştia că toţi îşi stabileau preţul pentru propriile lucrări de cel puţin cincisprezece ani. În trecut, fiecare avea specialităţile lui – unul era dulgher, unul zidar, iar celălalt tencuitor, deşi de multe ori se puteau acoperi unul pe celălalt. Ar fi fost interesant să vadă cum şi-au împărţit treaba între ei, dar el nu a vrut să se amestece sau să pună întrebări. Treaba lui era să răspundă la orice întrebări pe care le-ar putea pune cele trei firme de construcţii, dacă aveau, deşi puteau merge şi la arhitect.

El a răspuns cu entuziasm la toate cele patru e-mailuri şi le-a reamintit că pot adresa orice întrebări fie lui, fie lui Williams Bliss.

Era nerăbdător şi dorea ca cei care fac preţul să-i trimită un e-mail, deoarece încă nu avea telefon.

După o jumătate de oră de aşteptare frecându-şi degetele, a decis să încerce un experiment. S-a întins pe pat şi s-a concentrat asupra agenţiei imobiliare „Spaţiul cosmic?” şi în special asupra lui Joy.

Se tot gândea neîntrerupt; „am nevoie de un smartphone, am nevoie de un smartphon!” Ar fi putut să o sune sau să-i trimită un e-mail, dar a crezut că asta era mai distractiv şi nu putea să cumpere unul online pentru că nu ştia adresa şi nu avea un card de debit cu bani pe el. Gândindu-se la asta, a intrat online şi a comandat un Master Card preplătit Payoneer în numele lui Dew pe care i l-a trimis direct în Thailanda. Nu avea nevoie de bani chiar atunci, dar cu atât mai mult când trebuia să călătorească pentru viză şi să se întoarcă în Europa.

Îi era dor de ea în fiecare zi, iar faptul că avea treabă cu Proiectul nu schimbase intensitatea emoției lui şi nici sentimentele lui pentru Dew.

Plictisit să aştepte în camera lui e-mailuri care păreau să nu mai vină, a coborât la piscină să lucreze la carte. Era un telefon acolo, într-o cutie transparentă, impermeabilă. La ora unu, îşi făcu o farfurie cu sandvişuri şi luă vinovat un pahar de cidru din camera rece de lângă bucătărie, ținând cont în tot acest timp de discuția lui Roger cu o seară înainte. Era plictisit şi nu putea face față fără cârje. Şi-a recunoscut sumbru slăbiciunea şi înfrângerea în timp ce s-a întors afară.

De îndată ce a luat o muşcătură dintr-un sandviş, a început să sune telefonul. „Tipic”, gândi el, dar a reuşit să-şi înghită mâncarea şi să răspundă la apel înainte ca acesta să se oprească.

— Bună ziua, ahm, reşedința lui Roger; se bâlbâi el dându-şi seama că nu mai răspunsese niciodată la telefonul de acolo şi nu ştia cum se numeşte casa, „Michael la telefon...”

— Reşedința lui Roger? Îmi place. Răspunse o voce pe care Michael a recunoscut-o din prima.

— Îl numim „Spațiul cosmic” doar între noi, dar numele oficial este Reşedințele Golightly. În fine, mă gândeam. Nu ai un telefon mobil aşa-i? Vrei să-ți cumpăr unul?

Gura lui a rămas căscată.

— Ahm, da te rog, Joy. Am încercat să îți trimit un mesaj prin gând mai devreme ca să îți transmit că aş vrea un telefon. M-ai auzit?

— Da, te-am auzit, dar nu ştiam că mesajul era direcționat spre mine. Ce frumos Michael. Nu am avut niciodată un astfel de contact cu un pământean. Noi, tu va trebui să mai exersezi. Gândul a fost foarte slab, dar dacă te concentrezi mai tare se poate îmbunătăți, lucru care vine odată cu exersatul. În fine, mai vorbim despre asta. Trebuie să închid acum ca să iau telefonul în pauza de masă. Ne vedem mai târziu. Şi a închis, dar Michael încă ținea telefonul în mână, complet surprins.

* * *

La cinci şi douăzeci, când a auzit câinii lătrând, şi-a adunat lucrurile şi a intrat înăuntru, ştiind că prietenii lui vor ajunge imediat. Îşi puse farfuria şi sticla în bucătărie şi se îndreptă spre uşa din față pentru a-i întâmpina. Cele trei fete l-au întâmpinat şi l-au sărutat pe obraz în timp ce vorbeau între ele şi se îndreptau spre bar, dar el l-a aşteptat pe Roger.

— Joy ne-a povestit despre încercarea ta de telepatie. Bravo. Ține-o tot aşa. În teorie, transferul de gândire la distanță mare este la fel de simplu, sau dificil, ca şi la distanță mică dar în practică, este mai greu. Există mult mai multe interferențe între cei doi comunicatori. Adevărat, aveți o conexiune directă, dar este nevoie de o minte antrenată pentru a filtra zgomotul de fundal. Sunt impresionat, ei bine, toți am fost. Jan, adu berile, te rog. Avem nevoie de una, nu-i aşa, Michael?

— Da, cu siguranță. Ce idee bună.

— Ia un loc; a spus el arătând spre scaunul pe care Michael stătea de obicei. Roger şi Michael stăteau de obicei față în față, iar fetele stăteau uneori pe cealaltă parte a barului în rând, iar uneori, una sau două stăteau lângă el. De data aceasta, Joy s-a aşezat lângă el cu zâmbetul pe buze şi o pungă de plastic în poală.

— Acesta este pentru tine din partea noastră, a spus ea entuziasmată. Haide, deschide-l.

Michael a luat pachetul ştiind că este un telefon mobil, dar când a scos cutia din pungă a pufnit în râs.

— Ce drăguț...e perfect...cum ar fi putut fi altceva? Un Samsung Galaxy! Vă mulțumesc foarte mult. Îmi place la nebunie. A dat mâna cu fiecare dintre ei, dar fetele s-au apropiat şi l-au sărutat.

— Este încărcat, are cartelă SIM, un abonament lunar din partea „Spațiului cosmic?", şi am adăugat şi cele patru numere private în el, precum şi numerele casei şi ale biroului.

— Nu am avut niciodată un astfel de telefon ca acesta; se bâlbâi el. Am avut până acum doar cele mai ieftine Nokia-uri. Îmi va plăcea să aflu ce poate face acesta. Mă îndoiesc că voi dormi prea mult în seara asta. Vă mulțumesc mult tuturor!

— Are WI-FI, email, Facebook, Twitter, Whatsap, Line... Tot ce are şi un laptop... Inclusiv camere pe față şi pe spate. Are de toate pe el...calendar, memento-uri, foi de calcul, procesor de text, bază de date... ce vrei tu... Navigator prin satelit, busolă... o aplicație pentru cerul nocturn... totul...

— Şi îl poți folosi şi ca telefon dacă vrei; a glumit Roger. Toată lumea a râs şi au ciocnit sticlele de bere.

* * *

Termenul limită pentru depunerea ofertei a trecut foarte încet pentru Michael. Nimeni nu l-a sunat pentru lămuriri, aşa că a presupus că documentele pe care le-au produs sunt complete, făcând de la sine înțeles construcția şi, prin urmare, prețul, ceea ce a fost o oarecare consolare pentru o lipsă totală de implicare. De asemenea, s-a ținut departe de frații săi din punct de vedere fizic, deşi aceştia discutau pe e-mail şi pe mobil uneori.

Telefonul nu se dovedea a fi atât de neprețuit pe cât crezuse el că va fi, deşi se gândea că s-ar putea să-şi dea seama când se vor deschide prima locație şi următoarele. Totuşi, a fost o mare distragere a atenției şi a pierdut zeci de ore din cauza asta, când ar fi putut să scrie, aşa că progresul cărții sale a avut de suferit. Cu toate acestea, timpul a trecut şi în cele din urmă a sosit ziua cea mare, deşi ofertele trebuiau să fie livrate la sediul central din Londra, aşa că nici măcar nu era implicat în asta.

A fost o perioadă stresantă, atât pentru el, cât şi pentru constructori, sau aşa şi-a imaginat el. Ştia că frații lui vor avea emoții, iar el avea emoții pentru ei. Chiar dacă lucrase cu frații săi timp de treisprezece ani, Michael avea încredere în ei, deşi nu simțea acelaşi lucru despre a munci cu străinii.

Pe data de cincisprezece, Michael a mers la muncă împreună cu gazdele sale, dar a stat în Greasy Spoon şi a băut ceai până la ora unsprezece, când pub-ul s-a deschis peste drum de „Spațiul cosmic”. Pe la unsprezece jumătate,

au venit şi fraţii lui. Şi-au luat liber restul zilei şi şi-au lăsat la conducere omenii de după ei, aşa cum făceau uneori când vizitau clienţii.

— La naiba, e mai rău decât să aştepţi să mergi să faci o vasectomie... a glumit Mark, glumeţul familiei.

— Prefer o altă vasectomie oricând! a adăugat prietenul său, Luke. Cei doi fraţi mai mici avuseseră întotdeauna o legătură specială.

— Ei bine, nu putem face nimic decât să aşteptăm. Roger ştie că suntem aici şi a promis că ne va anunţa în momentul în care va lua o decizie. Uite, aici sunt nişte bani, hai să bem un rând, dar poate cineva să aducă băutura? Azi mă omoară spatele. Luke a sărit în sus, a luat banii şi s-a dus la bar.

— De cât timp te doare spatele? întrebă Mark.

— Vai, cam de şase ani... Am fost destul de norocos.

— Al meu m-a durut şi m-a lăsat de vreo treizeci de ani. Cât e ceasul?

— Au trecut cam patru minute de când ai întrebat ultima dată. A răspuns Matthew.

— OK , Mulțumesc. Şi acum cât e ceasul?

Luke a adus băuturile, ceea ce l-a scutit pe Matthew de a fi nevoit să se gândească să spună ceva plin de duh. Michael se ridică în genunchi şi se uită la agenția imobiliară de peste drum. Îi putea vedea pe cei patru înăuntru, dar nimeni nu-i dădea nicio atenție.

— Şapte minute până la licitație, a spus Michael.

— Ai trimis oferta noastră cu livrare recomandată, nu-i aşa, Matthew? Nu mi-ar plăcea să cred că toată munca noastră s-a pierdut la poştă.

— Ai spus că o vei trimite tu, Mark! Îmi amintesc că ai spus că o vei trimite.

— Vai, am uitat...

— Ai uitat să o trimiți?

— Nu, nu. Am uitat că am trimis-o... A oftat el.

— Bineînțeles că am trimis-o. Cine mă crezi?

Michael bănuise că e o farsă aproape de la început, iar Luke o văzuse venind chiar înainte de asta. Râdea în hohote, dar

lui Matthew i-a luat un minut şi ceva pentru a vedea partea amuzantă.

— Nu-mi mai face asta, te rog.

— Scuze, voi verifica dacă vecinul nostru a trimis-o în locul meu. A promis, dar nu se ştie niciodată. A început să tasteze pe telefon.

— Mark!

— Glumeam...trei, doi, unu. Gata. De acum suntem în poala zeilor. În fine, l-ai trimis şi pe e-mail da?

— Da, nu? Sunt atât de agitat încât am uitat.

— Ar fi mai bine să sunați la sediul central pentru a verifica dacă a sosit copia tipărită a ofertei, pentru că mai aveți timp suficient pentru a conduce până acolo cu un alt exemplar tipărit..

S-au uitat unul la altul, încercând să judece dacă Michael vorbea serios, dar Matthew şi-a scos telefonul şi a început să tasteze.

După câteva minute de discuție, a închis şi a dezvăluit încet că sosise la unsprezece dimineața în acea dimineață – cu treizeci de ore înainte de termenul limită.

— Aşa e atunci... A cui e rândul să dea de băut? întrebă Luke.

— Eu am luat ultima dată.

— Mă scuzi! A spus Michael. Cu banii mei! Şi unde îmi e restul?

— Da...i-a dat o bancnotă de cinci şi câteva monezi – schimb de la douăzeci şi s-a întors la bar.

Băieții erau din nou împreună, iar berea şi bătaia de joc curgeau exact aşa cum se întâmpla cu un deceniu şi jumătate în trecut. Când Joy a intrat pe uşă, după optsprezece minute, uitaseră temporar de motivul pentru care erau acolo.

— Michael! Roger a spus că în acest moment compară ofertele. Mult noroc domnilor; după care a plecat.

— Crezi că ar trebui să mergem acolo Michael? Era prima dată când i-au cerut sfatul, lucru ce l-a făcut să se simtă tare mândru, doar că tot ce a putut spune a fost:

— Nu ştiu. Nu văd rostul. Sincer, aş prefera să stau aici. Ceilalți au dat din cap în semn de aprobare, iar Mark s-a dus la bar în timp ce a spus:

— Nu ştiu... Presupun că dacă nimeni nu le va lua, le voi lua eu.

Cu câteva minute înainte de ora unu, telefonul lui Michael a început să sune. Era Roger.

— Michael, tocmai am primit un telefon de la sediul central. Vrei te rog să le spui fraților tăi să vină aici te rog, dacă îşi vor rezultatele acum.. Dacă nu, vor primi o notificare la sediul lor social.

— Sigur. Mulțumesc Roger. Cu toții îl priveau cu nerăbdătoare.

— Cum adică? Nu ne ține ca pe ace! A spus Mark.

— Roger a spus că veți primi o notificare cu rezultatele la sediul vostru social cât de curând posibil....sau puteți merge acolo şi să aflați acum. Se holba la telefonul său.

— E aproape ora unu şi ei închid pentru a lua prânzul. Au ieşit pe uşă în câteva secunde, lăsându-l pe Michael cu toată băutura. S-a urcat pe scaun în genunchi şi i-a privit cum au intrat în birou. Era momentul lor, nu al lui, dar era la fel de stresat ca şi ei. I-a privit cum se înghesuiau în jurul biroului lui Roger cu fetele în spatele lor. Joy l-a văzut privind, a făcut cu mâna şi a ținut degetul mare în sus. El a repetat gestul, a zâmbit larg şi s-a aşezat pe loc să savureze restul băuturii.

Când fraţii lui s-au întors, au venit şi Roger şi cu fetele.

— În regulă, ce bem? Oficial, aceasta este o şedinţă a companiei, aşa că Swordfish va plăti toată consumaţia în această după-amiază.

— Aţi câştigat? A întrebat Michael pe cât de entuziasmat posibil.

— Am fost foarte aproape, dar am ajuns pe locul doi! A exclamat Mark cu resemnare. Totuşi, e mai bine decât a fi pe locul trei. Mai ales pentru un proiect atât de mare.

— E mai bine decât a fi şi pe locul întâi, nu? A adăugat Luke.

— Am câştigat oferta! Am câştigat nenorocita asta de ofertă! Nu-mi vine să cred!

— Nici mie; a spus Matthew care era vizibil uşurat.

— Îţi mulţumim Roger pentru că ne-ai acordat această şansă. Nu te vom dezamăgi.

— Nu-mi mulţumiţi mie. Nu eu v-am ales numele. L-am cunoscut pe Luke anul trecut, iar numele fraţilor săi au apărut de-a lungul anilor, dar sincer să fiu, nu aş fi recomandat superiorilor mei o echipă de un singur om

pentru un contract atât de mare. Aţi ajuns la licitaţie doar pentru că Michael v-a pus numele la înaintare şi v-aţi reunit pentru a forma o firmă de construcţii credibilă... şi aş spune că probabil mulţumirile ar trebui să fie îndreptate către Michael.

— Vai, nu mi-am dat seama; a spus el cu reticenţă.

— Noroc Mike! Mulţumesc.

Ceilalţi doi au repetat urarea.

— Nu vă faceţi griji. A fost plăcerea mea. Sunteţi una dintre cele mai bune echipe din zonă şi nu aş vrea să lucrez cu nimeni altcineva. Acum trebuie doar să le dovedim echipei de conducere, lui Roger, doamnelor de aici şi colegilor lor din Londra că suntem capabili să oferim ceea ce vor ei... şi nu îmi fac griji. Ei bine, nu îmi fac griji mari.

— Felicitări pentru câştigarea contractului, Matthew, Mark şi Luke şi noul Swordfish. Pentru Swordfish! Noroc! În timp ce Roger şi echipa lui le-au urat la fel.

Când agitaţia iniţială s-a stins, Roger a avut ceva de adăugat.

— Este o ocazie importantă, nu numai pentru familia Jones în ansamblu, ci şi pentru Michael personal, deoarece acest proiect a fost ideea lui, şi pentru Swordfish, deoarece acesta

va fi primul contract. Cu toate acestea, este o zi mare şi pentru mine şi pentru colegii mei de aici şi din Londra şi sunt sigur că într-o zi, oamenii care vor profita de noile locuințe vă vor mulțumi, chiar şi noi toți.

Aşadar, aş vrea să propun un toast tuturor; şi doamnelor, nici în după-amiaza asta nu ne întoarcem la muncă. Noroc, tuturor, merităm!

Mai există o veste bună. Am asigurat un teren pe care să construim proprietatea şi este chiar de cealaltă parte a Rhoose. E un loc minunat, cu vedere la mare. Pot programa o vizită pentru mâine sau poimâine, cum puteți şi voi. Entuziasmul din grup era palpabil.

O oră mai târziu, tuturor li se făcu foame, aşa că au mers pe şosea cincizeci de metri până la un restaurant italian, care avea o reputație bună, pentru a mânca şi a bea câteva sticle de vin. Au plecat ultimii la ora patru, când restaurantul se închidea de obicei pentru a se pregăti pentru clientela de seară. Au plecat fără tragere de inimă şi s-au gândit să ducă petrecerea în altă parte, dar s-au temut că locul următor, oriunde ar fi fost, ar putea fi o dezamăgire pentru după-amiaza minunată pe care o avuseseră.

— Ei bine, asta este. Nu am mai avut o zi atât de fericită de ani de zile, dar sunt aşteptat la ceai acasă înainte de ora şase; a spus Mark. Aşa că eu mă voi retrage. Mă bucur că v-am cunoscut. Ne mai vedem în astfel de circumstanțe. Sunteți o companie minunată. Pe curând. Atât Matthew cât şi Luke au plecat din motive similare, aşa că au rămas doar

cei cinci prieteni. S-au urcat în maşina lor şi Roger i-a condus acasă pentru a continua sărbătorirea de parcă ar fi băut apă toată după-amiaza.

Au reluat de unde o lăsaseră şi un bufet a apărut ca de nicăieri. Michael era curios de unde apăruse. În trecut, el acceptase explicația lor pentru mesele calde cu temporizatoare şi slow cookers, dar asta nu putea explica bufetul. L-a deranjat pentru câteva clipe, totuşi, se îmbătase atât de tare încât nu a putut să țină mult gândul iar la ora opt deja adormise, dar extrem de fericit.

17 ÎNCEPUTUL

Din cauza ploii de a doua zi dimineața şi pentru că Michael era mahmur, vizita locației a fost programată pentru ora două, sau dacă ploaia nu se oprea, pentru a doua zi. S-au întâlnit în High Street la unu şi jumătate, iar Joy s-a întors să-l ia pe Michael. Au mers cu două maşini la Rhoose, cu Roger în frunte.

— Avem o opțiune pe aceste patru câmpuri; a spus Roger, indicând patru parcele separate de un gard viu. Într-una dintre ele păşteau nişte oi. Am fost asigurat că există un drenaj natural suficient şi că există rocă de bază între 0.60 şi 1.82 de metri sub suprafață pe întreaga zonă. Marea nu pătrunde pe câmpuri nici pe vremea cea mai rea, aşa mi s-a

spus. În prezent, accesul este disponibil doar de pe plajă şi de pe drumul fermierului pe care tocmai am coborât.

— Ce părere ai Michael?

— Ahm, nu sunt sigur că sunt calificat să dau vreo părere utilă cu privire la adecvarea structurală a zonei, dar, dacă se poate construi aici, atunci, cred că ar crea un mediu odihnitor şi liniştitor. As orienta blocul spre mare, cu drumul de acces care să vină roată pentru a intra in teren din faţa. Îmi imaginez că ai avea nevoie de un raport de topografie pentru a te asigura că terenul este potrivit pentru construcție.

— Corect. La asta mă gândeam şi eu. Voi ce părere aveți?

— Terenul pare suficient de uscat pentru a putea lucra în ciuda ploii, ceea ce este un semn bun. Nu cred că vânturile de aseară au biciuit marea atât de departe de plajă; spuse Mark.

— Va trebui să aducem excavatorul 360 aici pentru a vedea cum se comportă piatra şi, în timp ce facem asta, putem începe să lucrăm la drumul de acces, pentru că trebuie lărgit şi consolidat pentru a prelua livrările de materiale de construcție, a adăugat Luke.

Mark şi Luke s-au ocupat întotdeauna de suprafață şi fundații, aşa că Matthew s-a ținut departe, dând din când în când înțelept din cap.

— Atâta timp cât sondajul este favorabil, cred că acesta va fi un plan excelent, s-a aventurat el şi cei trei fraţi ai săi au fost de acord cu el.

— Bine. Excelent! A exclamat Roger. Asta am vrut să aud. Voi informa sediul central când mă întorc. Nu mai aveţi nevoie de mine, aşa că vă las să vă plimbaţi pe aici, iar eu mă duc să pornesc lucrurile. Când veţi putea începe? Aproximativ?

— 1 septembrie? A riscat Luke în timp ce se uita la Mark şi Matthew.

— Ar fi bine să lucrăm la pământ până nu se strică vremea...Se zvoneşte că va fi o vară indiană, ceea ce înseamnă că e în avantajul nostru; a spus Matthew.

— Bine, păi, vedem ce putem face; a răspuns Roger. Ţinem legătura. Pe curând.

— Michael, vrei să te ducem la birou? Sau te întorci cu mine?

— E în regulă. Mă descurc.

— Dacă ai nevoie să te luăm după ce am închis, sună-ne. Pe curând.

— Doamne. A spus Matthew. Am fi norocoşi dacă am reuşi să săpăm cât de cât până la Crăciun! Recunosc că trebuie să avem grijă să nu promitem prea multe. Nu vrem să dezamăgim oamenii din prima.

— Adevărat, a răspuns Mark. Dar putem aduce excavatorul până la drumul principal pe o platformă, după care îl coborâm aici. E cu şine...nimic nu îl va putea opri. Imediat ce fermierul îşi scoate oile de aici, putem smulge gardurile vii, iar dacă roca de bază este la doar câțiva metri mai jos, doar atât vom avea de săpat. Nu va fi ca moşia pe care am făcut-o acum douăzeci de ani la Woodfield Heights, unde a trebuit să săpăm pe alocuri prin unu sau doi metri de bălegar de porc vechi de cincizeci de ani.

— Mark are dreptate, a spus Luke. Cu ceva noroc, am putea avea o săpătură destul de uşoară aici şi, dacă da, progresul inițial va fi rapid. Şi în timp ce facem asta, putem face ca subcontractanții să sape drumul de acces şi să pună straturile de bază.

Michael nu ar fi putut fi mai fericit. Era exact ca pe vremuri. I-a fost tare dor de asta. Se gândea oare ce ar fi crezut părinții lor. Cu siguranță ar fi fost fericiți că familia s-a reunit şi lucrează din nou împreună.

— Deci, care este planul de acțiune? Întrebă Michael.

— Ei bine, cred că Luke şi cu mine ne vom ocupa de acest proiect de îndată ce vom primi aprobarea. Asta ne oferă două săptămâni pentru a ne termina munca rămasă. Orice

nu este complet, Matthew se va ocupa de şi va ține la zi registrele pentru această lucrare – ştii, costul lucrărilor, prețurile, comenzile...lucrurile astea. Apoi, când va fi nevoie de el aici peste vreo două luni, va trebui să facem alte aranjamente.

Michael a dat din cap. Părea să se fi gândit bine. Încă mai spera să fie mai implicat în proiect, dar a considerat că acum nu era momentul să aducă asta în discuție cu ei, pentru că era posibil ca Roger să aibă alte planuri cu privire la modul în care ar trebui să câştige sacul lui deloc neglijat de sare.

Când a început să plouă, s-au hotărât să se retragă la hanul Fontagary. Două halbe mai târziu, pentru a respecta legea, s-au întors pe High Street pentru a-l lăsa pe Michael şi a-şi ridica maşinile. Era patru patruzeci şi cinci când s-au întors, iar Michael nu avea de gând să stea în biroul lor să-i aştepte, aşa că şi-a băgat capul în uşă şi le-a spus să-l sune în cârciuma de peste drum când vor fi gata şi aşa au şi făcut.

— Frații tăi sunt mulțumiți de locație? întrebă Roger când erau aşezați la barul de acasă.

— Da. Chiar sunt. A răspuns el. Sunt nerăbdători să înceapă. Ei doar aşteaptă sondajul, achiziția propriu-zisă a terenului şi aprobarea oficială.

— Da. Am vrut să vorbesc despre asta cu tine. Inima lui Michael a stat în loc de frica veştilor proaste.

— Nu-ți fă griji. Nu s-a întâmplat nimic. Doar voiam să îți spunem că terenul este potrivit, iar achiziționarea acestuia este aproape finalizată.

— Dar cum puteți şti asta fără un sondaj?

— S-a făcut un sondaj. Inginerii noştri l-au executat din nava noastră în urmă cu vreo două săptămâni. Nici nu au fost nevoiți să aterizeze, iar din câte a raportat comandantul navei, singurii care au observat ceva au fost oile. Vom permite unui inspector de pe Pământ să depună un raport, desigur, dar este doar pentru autorizația de planificare.

— Ar fi trebuit să ştiu, dar mă gândeam la asta... ce zici de permisiunea de planificare. Dacă nu o primim?

— O vom primi.

— Deci sunteți pregătiți să începem şi fără?

— Da. Nu e nimic în neregulă în a curăța şantierul şi a începe lucrările de bază. Vom avea autorizație de planificare înainte de a începe orice construcție.

-Dar cum poți fi atât de sigur. Poate fi foarte greu să obții permisiunea.

— Dacă te vei simți mai bine, avem oameni în locurile potrivite, astfel încât dacă cererea trebuie să facă recurs, avem garanția că vom câştiga. Te asigur că acea proprietate va fi construită acolo.

— Bine, te cred, dar rezultatul licitației a fost făcut cunoscut abia ieri, aşa că de ce ai început toate astea cu câteva săptămâni înainte?

Roger şi fetele îl fixau cu privirea.

— Ați vrut ca frații mei să câştige.

— Nu au existat competitori. Nu ar fi avut cum să piardă.

— Dar de ce? Cu siguranță este o practică de afaceri periculoasă.

— Michael, contractul. Totul este în contract. Dacă, în orice moment, oamenii noştri consideră că frații tăi nu sunt suficient de competenți pentru a duce la bun sfârşit lucrarea, vor fi înlocuiți. Desigur, această acțiune va fi ultima soluție.

— Da, înțeleg. A răspuns el puțin dezumflat.

— Fruntea sus, Michael, avem încredere deplină în ei, aşa cum avem şi în tine.

— Noroc!

— Noroc! spuse el luminându-se, încrederea în abilitățile fraților săi revenind repede. Vă mulțumesc tuturor încă o dată.

— Îți tot spunem să nu-ți faci griji. Lasă-ne pe noi să facem asta. Tu doar fă ceea ce faci, ceea ce poți, cât mai bine, şi ținești-ne la curent cu progresul şi orice dificultăți. Vă vom urmări, nu te gândi nici măcar o secundă că nu o vom face, dar veți observa rar, dacă o veți face, sau cel puțin frații tăi nu o vor observa. Unul dintre rolurile tale este de a fi interlocutor...între ei şi noi. Vei fi ochii şi urechile noastre pe pământul propriu-zis, ca să spunem aşa, dar vor mai fi şi alții, din când în când. Acesta este un proiect prestigios şi nu va eşua. Singura întrebare este, cine va avea de câştigat din asta? Sperăm că vei fi tu, frații tăi, locatarii şi consilierii care ne susțin, dar doar timpul ne va spune.

— Da, presupun că sunt mulți bani în joc.

— Nu, Michael, nu. Banii în joc sunt alune pentru noi. Avem mai mulți „bani” decât şi-ar putea imagina orice țară sau chiar continent în cele mai sălbatice vise! A scuturat din cap. Aş putea să merg la oricare dintre instalațiile noastre subterane şi să răzuiesc un kilogram de aur sau o mână de diamante în seara asta în timp ce dormi! Nu are nimic de-a face cu banii; clătina el din cap ca un profesor care explică ceva pentru a o suta oară unui elev lent. Are legătură doar cu Misiunea. Promovarea Misiunii este singurul motiv pentru care facem asta.

Michael s-a simțit pedepsit corespunzător şi şi-a terminat sticla pentru a dispune de o distragere a atenției.

— Da. Îmi pare rău. Uit că uneori nu sunteți ființe umane.

Joy i-a atins mâna şi a zâmbit, dar Roger a spus:

— Vom lua asta ca pe un compliment adus abilității noastre de actorie... sau ca pe un compliment malițios. Ambele variante merg.

— Încă una şi mergem să ne pregătim de cină? întrebă Jenny. Michael a împins sticla lui goală înainte, iar ea ştia deja ce gândeau ceilalți.

* * *

Michael a intrat în bucătărie pregătit să ghicească cocktailul din acea noapte. Îi plăcea destul de mult acest joc şi era evident că şi celorlalți.

— Bine, ce ai pentru mine în seara asta? întrebă el luându-şi locul obişnuit.

Roger s-a dus la frigider, a luat cinci pahare de cocktail din congelator şi o cană de doi litri acoperită cu un prosop de la

frigider, ca de obicei. A învârtit ulciorul în mână şi apoi a scos prosopul cu un gest de magician, aşa cum făcea adesea, dezvăluind un lichid portocaliu pal, cu cuburi de gheață plutind în el. A umplut cele cinci pahare folosind capacul ulciorului pentru a reține gheața şi le-a împărțit.

Ca de obicei, doar Michael luă o înghițitură în timp ce ceilalți îl priveau cu atenție. De curând, începuse să fie şi el un pic mai spectaculos, aşa că a dus paharul la nivelul ochilor şi l-a inspectat, apoi l-a adulmecat şi în cele din urmă a luat o înghițitură.

— Să vedem... cu siguranță suc de portocale... şi gin, ahm, gin de Londra şi, ahm, un fel de coniac... Coniac? Fetele au aplaudat.

— Foarte aproape, dar nu Coniac, Brandy de caise. Foarte bine! Şi numele?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Paradis! Cei patru au spus în acelaşi timp.

— Numele pe care l-am dat proiectului tău, a zâmbit Roger.

Michael s-a alăturat distracției şi a ciocnit paharul cu toată lumea, înainte ca Roger să le umple pe toate.

Amărăciunea cocktail-ului Paradis a fost compensată de o rețetă de peşte prăjit pe care Michael a recunoscut-o din Thailanda. Era practic un peşte mare de râu aruncat în făină, copt până aproape s-a uscat şi apoi acoperit cu miere dulce şi sos proaspăt de ghimbir şi ardei iute, care a fost lăsat să hidrateze carnea într-un cuptor mic. A fost servit cu orez Jasmine şi asortat de legume la abur. Delicios. Apoi, la desert: înghețată de ciocolată – preferata lui Michael.

Aşa cum devenise şi obiceiul, nu s-a vorbit despre afaceri până când nu a fost scoasă tabla de brânzeturi.

— Le veți spune vreodată fraților mei de unde veniți?

— Nu ştiu, a răspuns Roger. Le vei spune tu?

Michael nu era sigur dacă ar fi trebuit să se simtă jignit, dar cu siguranță se simțea cumva.

— Nu. Nu până când îmi dați voi permisiunea. Nici în visele mele.

— Da, nu ne gândeam că o vei face. Adevărul este că trebuie să îi cunoaştem mai bine. Cu toate acestea, suntem cu toții de acord că pot fi de încredere, la fel ca tine. Singura întrebare este dacă ei se vor simți obligați să le spune soțiilor lor? Şi putem avea încredere în ele că nu le vor povesti şi prietenelor lor?

Michael a înțeles dilema şi a fost de acord, mai ales că nu îşi cunoştea cumnatele mai bine decât ar fi făcut-o Roger, aşa că nu a putut spune nimic.

— Mă tem că nu ştiu; a răspuns el pe un ton slab. Ştiu că sunt persoane de treabă, dar atât.

— Asta ştim şi noi; altfel fraţii tăi nu ar mai fi căsătoriţi. Iar copii lor sunt plecaţi de acasă de ceva timp. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla. Poate putem să ne cunoaştem mai bine la Crăciun, sau poate înainte.

— Da, vor exista multe ocazii de acum până la Anul Nou.

— Apropo, voi ce faceţi de obicei de Crăciun şi de Anul Nou?

— Suntem aici în calitate de oameni, aşa că ne adaptăm...mai ales până închidem biroul. După închidere, fie stăm aici şi ne invităm prietenii, fie ne furişăm.

— Cum adică? Într-una din staţiile subterane?

— Da. Nu durează mult.

— Aveţi propriile sărbători?

— Da, sigur că da, doar că nu sunt sărbători religioase. Avem sărbători precum zile de naştere, zile de naştere în

familie, ziua în care am ajuns aici, ziua în care am învins Chua...

— Dar avem tendința să nu facem o mare zarvă cum fac oamenii, a spus Jan. Unora dintre noi ne plac sporturile voastre, iar alții chiar le joacă. Credem în integrare şi acest lucru necesită multă muncă...ştii tu, învățare. Există mereu o altă limbă pe care să o învățăm, sau o istorie pe care să ne-o clarificăm.

— Asta nu e chiar muncă, nu-i aşa Jan? Pentru majoritatea dintre noi este o plăcere...a spus Jenny.

— Da, dar sunt unii care întâmpină probleme, nu?

— Da, presupun că aşa este, dar părăsesc stațiile foarte rar.

— Da, dar majoritatea oamenilor preferă să mai iasă...devin claustrofobici.

Michael a dat din cap.

— Presupun că da. Sunt de ani de zile închişi într-o tabără.

— Da, dar sunt mari şi sunt multe de făcut. Doar că suntem un popor curios, la fel ca şi voi, aşa că pentru noi să venim aici şi să nu putem explora, este ca şi cum ai merge, să

zicem, pentru prima dată în Jamaica şi ai fi închis în hotelul tău. Este frustrant.

Michael a zâmbit la această analogie.

— Da, îmi imaginez. Ştiu cât de îngrozitor ar fi pentru mine, pe de altă parte... Cunosc alții care nu vor să se amestece cu localnicii. Sunt bucuroşi să meargă acolo pentru soare şi prețuri ieftine, dar nu au niciun interes pentru populație.

— Da, dar asta nu ni se aplică şi nouă. Toți oamenii aleşi să plece în misiuni în afara planetei chiar vor să se amestece, doar că atunci când ajung acolo sau aici, ceva nu funcționează. Poate că nu este aşa cum şi-au imaginat că ar fi, sau au fost evaluați incorect. Oricare ar fi motivul, poate crea o problemă pentru ei, şi deci pentru comunitatea în care locuiesc.

— Vrei să spui pentru că sunteți empați? Da! Aşa că simțiți suferința lor şi asta vă supără...

— Da, exact. Le poți spune oile negre, noi nu ne gândim la ei în acest mod, dar totuşi trebuie îndepărtați repede, înainte să afecteze pe toată lumea cu melancolia lor.

— Uau. Presupun că acesta este un bun exemplu legat de ceea ce vorbeai înainte, Roger... toată lumea, sau fiecare cultură, are problemele ei care îi fac pe oameni imperfecți şi îi condamnă să renască...

— Într-un fel aşa este; dar e un exemplu mic. Acestea sunt mai mari.

— Sunt sigur că aşa este, dar fac tot posibilul ca să înțeleg. Acestea fiind spuse, pot să te întreb altceva? E o întrebare stupidă, pentru că ştiu că răspunsul va fi da, dar aşa am fost crescut. În fine, cum de voi nu vă îmbătați?

Cu toții au pufnit în râs în timp ce Michael doar a zâmbit.

— Mă tot întreb asta de ceva timp.

— Ei bine, în primul rând nu suntem făcuți la fel ca voi...nu chiar, în fine; a spus Jenny. Deşi toate organele de bază sunt prezente. Suntem organisme cu hidrocarburi, la fel ca şi voi, dar ficatul nostru este mult mai mare decât al vostru, deoarece atmosfera noastră a fost foarte proastă timp de zeci de milioane de ani. Am dezvoltat filtre mai mari în corpurile noastre, ceea ce înseamnă că mai puține otrăvuri intră în sângele nostru şi, prin urmare, în creier. Să presupunem că douăzeci la sută din alcoolul pe care îl bei ajunge la creier, ei bine, în cazul nostru ar fi aproximativ trei la sută. Corpul nostru face față toxinelor mai bine decât al vostru. Trebuia să ne dezvoltăm în această manieră, altfel ne-am fi stins cu toții cu mult timp în urmă. Apoi, mai există şi diferența de vârstă. În anii Pământului, suntem mult mai bătrâni decât tine, dar tu eşti mai aproape de moarte decât noi pentru că organele tale sunt mai epuizate decât ale noastre.

— Mulțumesc, dar înțeleg la ce te referi. Corpurile voastre sunt într-o formă mai bună decât ale noastre, dar sunt, de

asemenea, mai capabile să se descurce cu porcăriile pe care le consumăm noi.

— Da, corect. Planeta noastră este foarte curată acum, mult mai curată decât a voastră, dar la un moment al istoriei noastre, am făcut aceleaşi greşeli ca şi voi...

— De fapt, nişte greşeli mult mai grave...a spus Joy.

— Da, deci corpurile noastre au suferit mutații pentru a face față atmosferei proaste, dar strămoşii noştri au căutat să remedieze problema, aşa cum încercați voi acum, şi aşa am supraviețuit.

— De fapt, v-a făcut mai puternici!

— Da, în mod ironic este adevărat dar nu este motivul pentru care am făcut ce am făcut. Ar fi putut foarte simplu să însemne anihilarea speciei noastre.

— Dacă natura ar fi avut nevoie de un înlocuitor, ar fi creat unul! A spus Joy.

— Vezi tu Michael, a spus Roger, nu suntem complet uniți la nivel personal, chiar dacă cu toții suntem ca unul când vine vorba despre Misiune.

— Fascinant! A fost singurul cuvânt care i-a ieşit pe gură, dar Joy i-a citit gândurile şi i-a turnat în cană.

— Cafea şi coniac, aşa-i? A întrebat Jenny în timp ce se ridica pentru că deja ştia răspunsul.

* * *

Când Michael s-a dus în camera lui, în acelaşi timp cu ceilalți, a avut încă una dintre cele mai interesante zile din viața lui, dar părea că acum erau dese şi repezi. Probabil că a avut cele mai interesante zile din viața lui în ultima lună.

Simțea nevoia să îşi sune soția, dar era doar miezul nopții în Marea Britanie, aşa că şase dimineața în Thailanda. S-ar putea să fie trează, şansele erau să fie, dar ea probabil pregătea micul dejun pentru familie, aşa că el nu voia să-i distragă atenția, dar se simțea singur. Voia să vorbească cu cineva... să le spună ce ştia acum, deşi asta ar fi fost o trădare.

A făcut un duş, s-a întins pe pat şi l-a căutat pe Ralph, dar era ciudat de tăcut, aşa cum o făcuse de ceva vreme.

Michael nu era sigur dacă să se bucure sau nu, deoarece nu avea cu cine să-şi împărtăşească fericirea în acel moment.

În cele din urmă, a adormit, dar a durat ceva timp.

18 O VIZITĂ SURPRIZĂ

La ora zece dimineața, telefonul lui Michael a început să sune. Era Matthew.

— Bună dimineața. Sper că nu te deranjez... L-am sunat pe Roger ca să îi cer permisiunea de a merge la locație astăzi şi a zis că tu va trebui să fii punctul nostru de contact de acum înainte, altfel propria lui afacere va avea de suferit. E adevărat?

— Dacă el a spus aşa, înseamnă că aşa este. El este superiorul meu direct şi nu aş trece peste cuvântul lui. Numai dacă aş încerca să cauzez probleme. Presupun că e ca în armată. Dacă ai fi un sergent care caută clarificări, ar trebui să mergi întâi la locotenent, nu la căpitan, nu?

— Presupun că da... Nouă nu ni s-a clarificat acest aspect până acum.

— Serios? În fine. Nu-i nimic. Probabil Roger s-a gândit că am clarificat eu acest aspect. Dă-mi cinci minute şi revin cu un telefon. E bine că eşti atât de nerăbdător, dar nu ştiu dacă fermierul şi-a mutat oile încă.

Michael a făcut câteva cercetări după care l-a sunat înapoi pe Matthew.

— Bine. Situația stă în felul următor. Fermierul își va muta oile astăzi, dar nu știm exact la ce oră, așa că dacă încă sunt acolo, încearcă să îi eviți, dar nu îi da afară. Nu vrem să supărăm fermierul pentru că încă nu suntem proprietarii pământului. Ne lasă să începem munca acolo pentru că merge pe încredere. De asemenea, inspectorii vor fi acolo astăzi, așa că încearcă să nu le stai în cale. Cu cât se termină mai repede, cu atât mai repede va fi finalizată achiziția. În aceste condiții, poți începe munca imediat, dar nu îți vei primi contractul timp de două zile, să spunem miercuri. E în regulă?

— Da. Bine. Pe curând.

Michael a simțit un pic de atitudine, de parcă Matthew ar fi preferat să nu-l aibă drept șef, dar se va obișnui. Misiunea lor particulară, construirea acelei unități de locuințe, numită acum Paradis, era mai mare decât ego-urile mărunte.

Și-a scanat e-mailul, dar nu a fost nimic important – nu a fost niciodată – așa că i-a trimis unul lui Roger spunându-i: „Bună Roger, Îți mulțumesc pentru sprijinul acordat lui Matthew. Apreciez asta. Cu respect, Michael” și apoi și-a sunat soția.

— Bună dragul meu, ce faci?

— Bine draga mea. Tu?

— Bine. Îmi e dor de tine. Cum merge cu aplicarea pentru viză?

— Ce drăguț eşti. Şi mie îmi e dor de tine. Vorbeam ieri cu prietena mea Ma, o mai ții minte? Soțul ei e britanic...în fine, a zis că îmi trebuie un nou certificat de sănătate şi o autorizație de la divizia specială. Alo? Mă auzi?

— Da draga mea. Nu-ți aminteşti că Ambasada Spaniei la Bangkok a spus că ai nevoie de toate astea anul trecut, dar când am ajuns acolo, ei nu au vrut să le vadă? Nici Marea Britanie nu va dori să le vadă – am verificat. Le pasă doar de câți bani avem.

— Ei bine, ea a avut viza pe care o vreau şi eu, aşa că asta m-a sfătuit. Tu nu a trebuit să aplici pentru o astfel de viză? Nu?

„Oh, vai! Încă o prietenă băgăcioasă şi atotştiutoare. Asta ne mai trebuia!" s-a gândit el, dar tot ce a spus a fost „E o pierdere de timp draga mea". Poate că eu nu am aplicat pentru acest tip de viză, dar pot citi cerințele de pe site-ul guvernului. Prietena ta ştie să citească în engleză?

— Nu ştiu, dar şi ea aplică pentru aceiaşi viză...

— Parcă spuneai că deja o are.

— Asta fost anul trecut. Acum are nevoie de una nouă?

— Atunci nu e aceiaşi viză. Cea pe care tu o vrei va fi pe doi sau pe cinci ani... Nu mai ştiu cât.

— Dar eu vreau să fac la fel ca a lui Ma, dragul meu. Nu vreau să vin în Anglia şi să fiu din nou trimisă acasă. Te rog să mă înțelegi...expulzarea...e un lucru ruşinos. Vreau aceste acte. Vreau să fiu sigură.

— Bine, bine, mă dau bătut. Vechile tale acte au expirat, aşa-i?

— Da. Au fost valabile timp de şase luni. Ştia acest lucru aşa că nu a contrazis-o.

— Cât va dura?

— Am sunat la poliție ieri. Au spus că lucrurile merg mai rapid acum – doar treizeci şi trei de zile. Ultima dată a durat patruzeci şi cinci de zile, îți aminteşti? Vreau să mă duc la Bangkok mâine.

— Bine draga mea. Tu fă ce te face să te simți mai bine. Imediat ce confirmi că va dura treizeci şi trei de zile, sună-mă, şi voi face o programare la ambasadă la patruzeci de zile de atunci. Bine?

— Da dragul meu, te iubesc!

— Şi eu te iubesc. Ai bani la tine?

— Câțiva. Era răspunsul ei standard, chiar dacă el ştia că ăsta este adevărul. Dar sora mea va plăti pentru biletul de autobuz şi mă va lua din stație. Putem să îi dăm banii înapoi mai târziu. Mulțumesc că te gândeşti la mine.

— Nu face nimic. Te iubesc. Călătorie plăcută şi dă-mi un semn când ai ajuns. Vorbim mâine.

— Bine. Pa dragule, chub, chub.

— Pa draga mea. Te pup.

A închis şi a oftat zgomotos. Prietenele lui Dew erau bine intenționate, dar erau ca un ghimpe în coastă. Nici una dintre ele nu aveau cunoştințe despre vize, dar toate se comportau ca şi cum ar fi fost autorități de conducere în acest domeniu.

* * *

Michael era interesat să ştie ce se întâmpla la locație şi, din moment ce Matthew nu-l ținea la curent, s-a simțit destul

de îndreptățit să-l sune pe Mark, care, împreună cu Luke, probabil ştiau mai multe despre situația actuală decât ştia el oricum.

A aşteptat până la trei şi apoi l-a sunat.

— Bună, cum sunt lucrurile?

— Totul bine, mulțumesc. Echipa geografică era aici când am ajuns la unsprezece, aşa că au început. Momentan aşteptăm să sosească 360, dar este pe drum. Poți auzi acel zgomotele? Sunt zgomotele progresului. Nu am mai avut răbdare aşa că am adus Kubota cu camionul lui Luke. Scoate tufişurile din stânga, din dreapta şi din mijloc.

— Oile?

— Săreau în toate direcțiile! Am avut noroc. L-am zărit pe fermier cum venea spre noi, aşa că am oprit lucrările, iar oile s-au liniştit până a ajuns el. Da, au plecat de câteva ore. E un teren foarte bun pentru lucrări. E superb aici....

— Ce?

— Va fi şi un loc frumos pentru a locui.

Trebuie să plec. Luke îmi face semn. Eu trebuie să fiu supraveghetorul lui. Pe curând.

Michael era bucuros că avea veşti bune pentru gazdele sale. După ce au băut două sticle de bere după muncă, Michael le-a dat informațiile pe care le avea despre progresele făcute la fața locului. Păreau să aprecieze atât de mult, încât au decis să încerce să facă din asta o caracteristică permanentă a zilei, aşa că, în timp ce vorbeau despre ceva, el şi-a acordat un moment pentru a-i trimite lui Matthew un e-mail prin care îi solicita scurte actualizări zilnice de la locație de doar câteva propoziții pe care ar putea să i le transmită lui Roger şi echipei sale. Câteva minute mai târziu, acesta a fost de acord.

Michael le-a povestit şi despre cererea de viză a lui Dew.

— Deci, asta ar putea dura luni întregi? întrebă Joy.

— Nu ar putea, ci sigur se va întâmpla. O lună pentru raportul poliției şi cel puțin o lună pentru acest tip de viză. Unele cupluri sunt forțate să aştepte şase luni, deşi site-ul guvernului încă vorbeşte despre săptămâni.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Nu ştiu, nu vor să spună. Dar îmi imaginez că ar putea avea legătură cu Brexitul. Nimeni, nici măcar Ministerul de Externe, nu ştie ce se va întâmpla după ce Marea Britanie va părăsi UE, aşa că cuplurile care prevăd posibile probleme post-Brexit se grăbesc să intre acum. Personalul lor nu poate face față potopului.

— Dar aici este vorba de şomaj. De ce nu formează mai mult personal?

— Presupunerea ta e la fel de bună ca a mea. Probabil că vor cita „reduceri”, dar cred că este o nenorocire. Pur şi simplu nu le pasă. Trebuie să fi observat cum sunt ei de fapt.

— Încercăm să stăm departe de politică cât mai mult posibil, dar, desigur, nu se poate să nu observăm lucruri... chiar şi în Marea Britanie, iar acesta este unul dintre cele mai bune locuri din lume.

— Sistemul de clase este nasol aici... privilegii, rang, titluri, onoruri, şcoli publice. Urăsc asta, motiv pentru care am petrecut atât de mult timp în străinătate.

— Toate țările au aceste instituții, Michael.

— Oh, sunt sigur că da, dar nu este vina mea că există în alte țări, în timp ce mă simt parțial responsabil pentru inegalitatea de aici. Nu am făcut nimic ca să o împiedic, decât să nu particip la şarada regretabilă.

— În alte țări, au revoluții, luptători pentru libertate şi activişti. Care este cel mai bun lucru pe care-l putem inventa? Partidul Laburist. Şi în ce cred ei? În democrația parlamentară şi monarhie! Chiar instituțiile care vor garanta că nimic nu se schimbă cu adevărat. Mi se pare că totul este atât de deprimant.

— Lucrurile s-au schimbat de-a lungul secolelor, Michael, şi în beneficiul muncitorului de rând.

— Da bine, dar tot aceleaşi familii sunt la conducere. De fapt nu s-a schimbat aproape nimic cu adevărat. Tocmai au permis tuturor bărcilor să se ridice pe valul de expansiune economică industrială. Acele familii bogate şi puternice sunt şi mai bogate decât familia obişnuită!

— Uiți că aceasta nu este decât o şcoală, Michael, şi când elevii ei vor merge mai departe, ei vor putea doar să-şi ia cunoştințele şi destinul cu ei. Banii nu vor conta, iar cei care au avut şansa să-i ajute pe alții, dar au privit în altă parte, nu vor ieşi bine.

— Ştiu. Şi eu cred la fel, dar enervant să vezi pisici dolofane care ne spun cum să ne comportăm în timp ce ele fac ce vor.

— Înțeleg. Doare. Îți putem simți durerea şi frustrarea, dar faci tot ce îți stă în putință. Curaj, opui rezistență prin stabilirea unui exemplu. Ține-o tot aşa.

Şi-a ridicat privirea pentru a vedea fețele îngrijorate ale prietenilor săi şi, dintr-o dată, s-a simțit ca un şcolar bosumflat ai cărui părinți nu-şi puteau permite un cartonaş original cu echipa favorită de fotbal.

— Îmi pare rău. Spuse el.

— Nu-ți fă griji, a spus Joy. Ştim cum te simți. Ai trecut prin multe cu despărțirea de soție, cu dormitul pe plajă, cu nesiguranța, lipsa ajutorului şi tot restul.

Şi-a sufocat un suspin, dar nu a putut împiedica câteva lacrimi. Le-a şters cu dosul mâinii şi şi-a terminat berea. „Ați fost foarte buni cu mine” a fost tot ce a putut să spună.

* * *

Munca la proiectul „Paradis” a continuat fără el. Nu era nevoie de el pentru construcție, pentru că frații săi erau constructori mai mult decât competenți şi aveau desenele, raportul topografilor şi inspecțiile săptămânale de şantier de la arhitecți şi inspectorii de construcții ai consiliului local, a căror sarcină era să se asigure că acea construcție era conformă cu desenul arhitectului şi reglementările locale de construcție.

Pe scurt, se simțea ca a cincea roată la căruță când venea vorba de Proiect, dar încă mai avea scrisul lui, în care s-a aruncat cu poftă, deşi ideea originală, pentru roman, care fusese inspirată din nopțile sale petrecute pe plajă şi talentul său subconştient de a povesti, se schimbaseră de când i se întemeiaseră suspiciunile că gazdele lui erau extratereştri.

Conştientizarea îl determinase să rescrie mai multe părți ale poveştii cu mai multă compasiune, dar încă se împreunau.

Într-o seară, în timpul cinei, Joy l-a întrebat: „Ai vrea să o vezi pe Dew curând?”

Părea o întrebare prostească, dar ştii că poate nu ar fi fost aşa, a răspuns

— Da, mai mult decât orice! Apoi a urmat o pauză de câteva secunde în care Michael nu ştia ce să spună.

— Cum ar reacționa ea dacă te-ar vedea mâine seară?

— Cum adică? Pe neaşteptate? Îmi imaginez că ar fi uimită...chiar şocată! De ce?

— Oricum, nu este imposibil să îi faci o vizită surpriză, nu-i aşa? Întrebă Roger. Până la urma urmei, acum ai bani.

— Da, presupun că s-ar putea întâmpla, dar nu aş lăsa Proiectul pentru a merge într-o vizită spontană...indiferent de cât de mult mi-ar plăcea.

— Da, la asta ne gândeam şi noi...dar ce zici dacă mergem şi noi cu tine?

— Familia mea thailandeză vă va trata bine, şi veți fi invitați să stați în casele noastre. Unde vreți să ajungeți cu asta?

— Putem face o călătorie până acolo Michael.

— Cum putem lăsa baltă Proiectul? E un drum lung doar pe weekend.

— Nu ne gândeam la tot weekend-ul, ci doar la o seară.

— Poftim? Să zburăm până în Bangkok, şase mii de kilometri spre nord şi să stăm doar o noapte? Nu înțeleg.

Roger se holba la el.

— Chiar nu înțelegi?

Michael se uită la fetele care îi zâmbeau.

— Putem să te ducem diseară, pentru câteva ore.

Cumva înțelegea despre ce vorbeau ei, dar conceptul încă îi scăpa.

— Observ că este un şoc pentru tine, aşa că, pentru a simplifica lucrurile...dacă vom merge acolo diseară, vom avea probleme? Întrebă Jan.

— Nu...doar surpriză...şoc. Este ora zece aici, deci la ei este patru dimineața.

— Se vor trezi mai devreme pentru tine?

— Dew sigur o va face. Şi ceilalți la fel.

— Bine. Haide să îți vizităm soția şi familia thailandeză! A spus Roger.

— În ce fel de vehicul ar fi potrivit să ajungem acolo? Ceva discret?

— Un Isuzu...a răspuns el fără să aibă prea multe cunoştințe despre maşini.

— Bine, şi ce cadouri să le luăm?

— Nu vor aştepta nimic în schimb, dar alcoolul şi mâncarea sunt mereu binevenite...mâncare pentru femei şi alcool pentru bărbați...

— Bine, a spus Joy. A vorbi la telefonul mobil într-o voce melodică similară cu vocea folosită atunci când le-au spus de unde vin ei, apoi a zâmbit şi a închis.

— Bine, în treizeci de minute pe gazonul din spate. Mai avem timp de un pahar. Michael, vrei să iei ceva de sus pentru soția ta?

Tot ce a putut a fost să dea din cap, uluit şi a ciocnit sticla pe care Roger i-a oferit-o la buze.

S-au aşezat la barul din casă, dar gazdele erau evident foarte încântate în timp ce priveau pe fereastră în întuneric. Apoi Joy a primit un telefon şi a exclamat:

— Taxiul nostru a sosit. Haide să mergem!

Michael i-a urmărit afară, dar nu se vedeau lumini intermitente, nu erau zgomote, doar nimic, cu excepția unei forme cețoase de mărimea unei case terasate. Pe măsură ce se apropiau, s-a deschis o „uşă de garaj", care a aruncat puțină lumină şi au trecut prin ea. Joy se atârnă de brațul lui în caz că era agitat, iar uşa se închise în urma lor. Când era închisă ermetic, iluminarea a crescut şi avea senzația că se ridica ca şi cum ai fi în liftul unei clădiri foarte înalte. Apoi Michael a văzut pick-up-ul Isuzu. Au intrat pe o uşă laterală şi au trecut în „sufrageria" navei, unde erau canapele şi fotolii confortabile, ecrane de televiziune şi monitoare de computer.

S-au aşezat în jurul unei „măsuțe de cafea" şi au început să vorbească, dar după doar un minut şi ceva, Joy a spus:

Poți aştepta aici, dacă vrei, dar trebuie să urc în cabina de zbor. Nu pot fi într-o navă şi să nu iau parte la acțiune. E imposibil! Mereu am fost aşa. Vrei să arunci o privire Michael?

Nu era sigur ce să răspundă. Pe de o parte, nu a vrut să-i stea în cale, dar pe de altă parte, nu avea parte de un tur ghidat al navei spațiale extraterestre în fiecare zi, aşa că a spus:

— Eşti sigură? Dacă da, mi-ar face plăcere.

Fără ezitare, ea l-a luat de braţ şi l-a condus, evident încântată să zboare din nou şi mândră că îi arătă lui Michael împrejurimile.

Uşa pe lângă care au plecat s-a deschis pe o scară de „plastic”, care s-a desfăşurat în sus şi apoi, surprinzător, în jos. Joy l-a împins în faţă pe scările înguste şi l-a îndemnat să se grăbească cu mâna ei pe spatele lui. Michael a aşteptat ca ea să preia conducerea când au ajuns sus, ceea ce a şi făcut. Uşa se deschise automat şi ea îl trase de mână.

Camera era rotundă, cu un tavan cu boltă. Toate suprafeţele exterioare erau transparente, cu cerul nopţii deasupra lor şi norii de dedesubt vizibili clar, dar înceţoşaţi din cauza vitezei cu care călătoreau. Culoarea predominantă era lumina albastră emisă de diverse monitoare de computer, dar erau vizibile doar alte două persoane. Una s-a uitat şi a făcut cu mâna, cealaltă s-a întins pe scaun şi s-a apropiat de ei.

— Sky, mă bucur să te revăd. Ce faci?

— Bine soro! Tu?

— Bine şi eu. Vreau să faci cunoştinţă cu bunul meu prieten Michael. Michael, ea este o prietenă veche, Sky.

— Mă bucur să te cunosc Sky.

— Mă bucur să te cunosc Michael. Prietenii lui Joy sunt şi prietenii mei, şi s-a atins pe piept în partea în care se află inima umană. El a presupus că inima lor era în acelaşi loc.

— Mulțumesc. Îmi place nava ta. E fascinantă. Mulțumesc pentru călătorie. Sky emana mândrie şi prietenie.

— Apropo Michael, încotro mergem? Ai spus că soția ta este în Bangkok?

— Da, era, dar acum e înapoi în satul ei.

— Bine, ştii coordonatele? A întrebat Sky.

— Îmi pare rău, nu le ştiu. Dar pot să îți arăt pe o hartă.

— Bine. Soția ta are un telefon mobil.

— Da.

— Te rog să îmi dai numărul ei. Locotenente, setează cursul către locația generată de telefonul mobil.

Michael i-a dat lui Sky numărul pe care l-a introdus în navigație.

— Telefonul mobil a fost localizat, iar cursul a fost setat căpitane. Timpul estimat este de paisprezece minute şi zece secunde. La semnalul meu. 3,2,1 ACUM.

— Gata. În paisprezece minute vom fi aproape de soția ta Michael. Abia aştept să o cunosc, dacă eşti de acord, bineînțeles.

— Sigur că da. Dar cum îi voi explica prezența mea acolo.

— Spune-i doar că am plătit noi pentru biletul de avion, dar trebuie să te întorci diseară. Vei avea la dispoziție două ore înainte de plecare. Corect Sky?

— Da...cel mai bine ar fi să nu stăm mai mult de atât. Nu vrem să speriem pe cineva, iar în acele zone, fermierii se trezesc devreme.

— Adevărat, cam pe la cinci sau cinci şi jumătate; a spus Michael.

— Gata. Aş vrea să plecăm înainte de ora şase dacă se poate.

— Unde suntem acum? A întrebat.

— Locotenente, care este locația actuală?

— Suntem în spațiul aerian indian căpitane. Timpul estimat: opt minute.

— Locotenente, afişează o hartă detaliată pe al patrulea monitor. Unde vrei să te lăsăm Michael, având în vedere că ai o maşină cu care să mergi la locația exactă?

Michael s-a uitat la hartă şi a arătat cu degetul.

— Pe aici, din ce îmi amintesc.

— Te rog să atingi ecranul în locul în care ar trebui să aterizăm. Michael s-a uitat la ea, apoi la Joy care îi zâmbea. Michael a atins ecranul.

— Coordonatele de aterizare au fost înregistrate. Timpul estimat: patru minute. Suntem la granița cu Maynmar.

— Mulțumesc Sky. Te sun în câteva ore; a spus Joy. Hai să mergem la maşină.

— Mulțumesc; a spus Michael.

În timp ce părăseau cabina de pilotaj, l-au auzit pe locotenent raportând că plutesc la trei kilometri deasupra zonei de aterizare. S-au grăbit jos, s-au alăturat celorlalți şi au urcat în pick-up. „Nu am permis”, a spus Michael. Joy se urcă pe scaunul şoferului cu Michael lângă ea.

— Eu am unul internațional; a spus ea. Michael simțea cum nava se lăsa în jos, apoi luminile s-au stins, uşa s-a ridicat şi Joy a pornit în aerul fierbinte şi familiar.

Michael se simțea din nou acasă. Se aflau cam la un kilometru în afara satului, pe un drum de țară care ducea într-un grup de câmpuri de orez, aşa că Michael a îndrumat-o pe Joy. Trecură de Wat, templul budist din sat, şi intrară în micul sat. Singurul semn de viață au fost câinii întinşi pe drum, dar s-au ridicat fără tragere de inimă, s-au întins şi s-au deplasat din calea vehiculului care se mişca încet, pentru a-şi relua locurile după trecerea acestuia. Îi păzeau pe oameni de intruşi, dar păreau să ştie că Michael era în camionetă.

— Continuați până când vedeți un fel de adăpost de autobuz pe dreapta şi apoi faceți la dreapta, a îndrumat el. Între timp, a încercat să o sune pe Dew. Dormea, dar mereu îi răspundea mai greu.

— Alo, a spus ea somnoroasă fără a şti că este noul număr a lui Michael, dar a observat că avea un prefix de Anglia +44. Cu cine vorbesc?

— Eu sunt draga mea. Michael. Sunt afară.

— Afară unde? Nu poți intra?

— Nu, sunt în fața casei mamei tale. Acolo eşti şi tu, nu?

— Da, sunt în pat. Eşti beat?

— Nu, ieşi afară şi mă vei vedea, Aici Joy, dreapta şi parchează pe primul drum în stânga. Da, acesta. Suntem într-un pick-up Dew, afară. A văzut cum perdeaua s-a mişcat şi i-a zărit faţa. Joy a oprit maşina, şi Michael a spus „Am ajuns”.

Uşa din faţă s-a deschis iar Dew a apărut în timp ce îşi închidea pantalonii. Când i-a văzut pe ceilalţi, s-a întors cu spatele, ruşinată.

— Ce cauţi aici? De ce nu mi-ai spus? Şi de ce nu mi-ai spus că vii cu musafiri? Vai ce ruşine, nu avem nimic. Dew a închis uşa şi a fugit în braţele lui; Michael a văzut-o pe mama ei după perdea şi se uita cum se îmbrăţişează. Săruturile în public nu erau permise.

— Aceştia sunt oamenii care m-au luat la ei şi mi-au găsit de lucru în Anglia. Mi-au plătit şi zborul până aici. Hai să îi cunoşti.

Michael le-a făcut cunoştinţă, iar Dew i-a rugat să ia loc la masa familiei care era în faţa casei. Toţi patru s-au aşezat în poziţia lotusului ca şi cum ar fi fost thailandezi. Doar Michael s-a aşezat pe bancă deoarece picioarele lui nu mai făceau faţă.

— Vă mulțumesc mult pentru că aveți grijă de soțul meu. Îmi fac griji pentru el. Nu îşi poate purta singur de grijă- niciodată nu a putut.

— Plăcerea este de partea noastră Dew; dar Michael este bine. Nu este nevoie să îți faci griji pentru el! A spus Joy.

— Aşteptăm cu nerăbdare ziua în care ni te vei alătura.

— Apropo, a spus Roger. Ți-am adus ceva pentru că ştiam că magazinele aici vor fi închise. A plecat de la masă, iar fetele l-au urmat. Au făcut opt drumuri şi au adus opt cutii cu bere, vin, carne şi legume.

— Sper că nu te superi, a spus el. Dar ne-am gândit că mâncarea şi băutura europeană ar fi o schimbare pentru voi din moment ce le puteți cumpăra doar din Bangkok şi Pattaya.

Cutiile conțineau o selecție de beri şi vinuri europene, şuncă, peşte, fructe şi legume pe care majoritatea sătenilor nu le-ar vedea vreodată în viață.

— Cât poți sta?

— Din păcate, în jur de o oră. Trebuie să luăm următorul zbor, a spus Roger.

Dew l-a privit pe soțul ei cu neîncredere, dar el a dat din umeri.

— Trebuie să mergem la muncă mâine.

— Dar...ați călătorit unsprezece mii de kilometri ca să ne vedem o oră şi apoi veți face unsprezece mii de kilometri înapoi...într-o zi?

— Da, a spus Michael în timp ce a primit confirmările celorlalți.

Era clar că nu era logic pentru Dew, aşa că a întrebat:

— Şi maşina?

— Am împrumutat-o de la un prieten; a răspuns Jenny.

— Aveți prieteni în Thailanda? A întrebat Dew.

— Da, momentan sunt aici. A răspuns ea.

— Draga mea, am bătut mult drum. Nu e frumos să pui atâtea întrebări musafirilor. Nu?

— Sigur că nu. Îmi cer scuze. Vă pregătesc ceva de mâncare. Pot chema câțiva prieteni să ni se alăture?

Michael s-a uitat la Roger care a indicat că era în regulă.

— Sigur; a răspuns Michael.

— Dew, Michael ne-a spus că îți place să bei bere rece din când în când; te rog ia una din containerul cu gheață. A scos un Lowenbräu, l-a deschis cu desfăcătorul şi i-a întins o bere întâi ei, apoi celorlalți. A luat o gură, a zâmbit în semn de mulțumire şi a continuat să vorbească la telefon.

Douăzeci de minute mai târziu, erau treizeci de oameni acolo, inclusiv mama lui Dew, iar jumătate dintre ei pregăteau sau găteau mâncarea pe care vizitatorii o aduseseră cu ei şi toată lumea avea voie să se servească cu bere şi vin.

Curând a trecut o oră şi jumătate, iar musafirii erau nevoiți să plece. Dew i-a rugat să rămână peste noapte, dar ea nu le-a înțeles situația. Mai mult, atunci când prietenii şi familia lui Michael au vrut să-şi urmeze maşina din sat până la drumul principal, ceea ce era un fel de tradiție, a trebuit să insiste să nu o facă, ceea ce niciunul dintre ei nu putea înțelege. În ultimul moment, Michael şi Dew s-au îmbrățişat, iar el i-a furat un sărut, spre ruşinea ei.

— Vorbim mâine. Te sun din Anglia; i-a promis el. Mă bucur că ne-am văzut şi îmbrățişat. Îmi doresc ca vizita aceasta să nu fi fost atât de scurtă, dar mă tem că de data aceasta este imposibil. Prietenii mei m-au adus aici şi ei pot sta doar între zboruri.

— Nu pot spune că înțeleg, dar am încredere în tine; a răspuns ea. Drum bun dragul meu. Acestea fiind spuse, Joy a pornit maşina.

Joy nu avea nevoie să i se amintească unde era locul de întâlnire, iar la o sută de metri de câmp, ea s-a aplecat peste umăr şi a spus: „Acum, te rog", iar Jenny a răsfoit telefonul şi a vorbit limba ei. Aproape imediat, nava a apărut în fața lor, s-a deschis „uşa de garaj" şi au intrat.

Din nou, Michael a mers sus cu Joy, dar doar pentru a-i mulțumi lui Sky că i-a dus să-şi vadă soția, apoi s-a întors jos. Era epuizat. Băutura şi entuziasmul îl secătuiseră complet.

Când au ajuns acasă, el le-a mulțumit gazdelor că l-au dus să-şi vadă soția în cea mai palpitantă călătorie din viața lui şi s-a culcat.

19 O SCHIMBRE BRUSCĂ

Michael a ratat micul dejun, dar ceilalți plecaseră la serviciu cu mult înainte ca el să se trezească. A primit două e-mail-uri, unul de la soția lui în care îi mulțumea pentru vizită şi spera că au ajuns acasă cu bine, la care el i-a răspuns imediat pentru a o linişti, iar altul de la Mark în care îl informa că 360 şi Comandantul Omidă au sosit în după-

amiaza dinainte şi că începeau să niveleze şantierul. I-a răspuns şi acestuia pentru a-l încuraja să trimită în continuare actualizări. Apoi l-a sunat pe Roger să-l întrebe dacă vrea ca el să facă ceva.

— Nu, nu în mod special. Doar fii la curent cu lucrurile şi ține-ne şi pe noi la curent. Din câte se vede, totul decurge conform planului. Trebuie doar să ne asigurăm că rămâne aşa. Nu uitați că tot ceea ce se face înainte de 1 septembrie este un bonus. Acestea sunt vremuri timpurii, iar Proiectul ar putea dăinui mai mult decât tine şi frații tăi, iar dacă această unitate are succes, vom construi mai multe o dată, iar mai târziu, poate în mai multe țări, sau chiar pe mai multe continente. Deci, pentru moment, relaxează-te.

— Ştiu, ştiu... Să nu îmi faci griji.

— Exact. Ne vedem la cinci jumătate?

Michael ştia că Roger avea dreptate. De asemenea, ştia că poate avea încredere în frații săi şi că Firma, compania extraterestră care era la conducere, avea propriile modalități de monitorizare a progresului proiectului, iar apoi mai era şi arhitectul.

Ştia toate aceste lucruri, dar totuşi voia să fie mai util – să-şi câştige banii, oricât de uşor le-ar fi fost lor să lucreze.

* * *

Când prietenii lui au ajuns acasă şi s-au aşezat în jurul barului, Michael a menționat că ar vrea să se implice mai mult.

Se uita la Roger aşteptând un răspuns şi l-a văzut cum se uita la fete. Acestea au dat din cap după care Roger s-a întors cu fața spre el.

— Ei bine, adevărul este, Michael, că am discutat exact acelaşi subiect. Nu, nu mă grăbesc să adaug treabă pentru că am fi nemulțumiți de rezultatul vostru, ci pentru că dacă ai putea prelua mai mult, ne-am putea îndrepta atenția în altă parte. Înțelegi? Nu te critic în niciun fel.

— Bine, te cred, dar sunt plătit cu foarte mulți bani ca să stau degeaba.

— Poate că da, dar în lumea afacerilor, pentru noi banii ăştia înseamnă mai nimic. Sunt doar un instrument, şi noi avem foarte mulți, cum am mai şi spus.

— Bine, la ce te gândeşti?

— Mă tem că vor exista câteva schimbări. Aceste schimbări nu sunt ideea noastră, dar, după cum sunt sigur că vei înțelege, suntem în serviciu activ pentru guvernul nostru planetar, care este condus de Consiliul Suprem. Am mai

vorbit despre ei. Oricum, deci suntem supuşi ordinelor lor, unii ar putea spune, capriciilor lor.

— Înțeleg. Eşti ambasador, aşa că lucrezi pentru Ministerul de Externe, iar fetele probabil lucrează pentru o ramură a armatei...

— Da, într-un fel, dar toți lucrăm pentru Ministerul de Externe. În fine, ME este supus CS. Nu e chiar atât de diferit față de ce aveți voi. Ideea este că ne-au găsit ceva mai presant de făcut. Fie vorba între noi, trebuie abordată situația din Orientul Mijlociu, iar Consiliul consideră că am putea fi mai utili în a-i ajuta pe sirieni.

— Când trebuie să plecați?

— Nu ştim încă, dar aceste lucruri se pot întâmpla rapid.

— Da, ei pot doar să trimită un ordin „Fiți pregătiți de plecare mâine la ora 12:00! A spus Jenny.

— Chiar dacă este adevărat, nu cred că se va întâmpla chiar aşa în acest caz. Ei înțeleg poziția noastră de aici şi vor încerca să o ia în considerare. Acestea fiind spuse, situația de acolo este îngrozitoare.

— Ştiu că voi da dovadă de egoism, dar cum rămâne cu proiectul nostru?

— Consiliul este la curent cu progresele pe care le faceți la Proiect şi îşi dă seama că ar fi mare păcat să-i pericliteze viitorul, dar încă nu s-a luat o decizie.

— Ce părere ai despre această problemă?

— Fără cuvinte. Sunt devastat. Pe de o parte îmi dau seama că necesitățile din Siria sunt mult mai mari decât cele ale noastre de aici, chiar şi ale mele, dar speranțele noastre erau atât de mărețe.

— Da, te înțelegem. Noi am discutat numai despre asta de când am aflat veştile în urmă cu două zile. Cred că meritățm încă o bere, ce zici?

Michael dădu din cap, dar se gândi: „Slabă consolare" şi apoi încercă să-şi retragă gândul pentru că ştia că l-ar fi auzit şi pentru că ei trebuiau să respecte ordinele – orice s-ar fi întâmplat nu era decizia lor. Putea vedea că prietenii lui înțelegeau şi simpatizau, dar a blestemat creierul uman pentru că şi-a transmis gândurile, vrând-nevrând. O privi pe Joy care îi zâmbea, aşa că i-a zâmbit înapoi şi a ridicat uşor din umeri.

— Of! spuse el cu voce tare în timp ce se scărpina după cap.

— Am scris o propunere, un plan alternativ şi l-am depus astăzi, dar nu ştim cât va dura să fie luat în considerare, a spus Roger. Tot ce pot spune e că va fi luat în considerare. Nu va fi înlăturat din prima.

— Şi cum rămâne cu Paradisul? Se va finaliza.

— Îmi imaginez că da.

— Şi locul meu de muncă? Voi putea să îmi aduc soția aici?

— Voi lupta din răsputeri ca acest lucru să se întâmple Michael. Acesta este singurul aspect care este aproape garantat, dar să fiu sincer cu tine, viteza este esențială aici. Cu cât o aduci mai repede, cu atât mai bine.

— Bine, înțeleg. Este povestea ultimilor doi ani ai mei, un pas înainte şi doi înapoi. Totul depinde de Karma, presupun, dar a fost mereu şi va fi mereu.

— Da. Roger a aprobat. Ne pare la fel de rău ca şi ție, Michael, crede-mă.

Şi chiar îi părea rău. Nimănui nu-i plăcea să fie purtătorul de veşti rele.

Habar n-avea ce avea să le spună soției sau fraților săi şi bănuia că prietenii săi extratereştri au avut aceeaşi problemă în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Toată seara starea de spirit a fost modestă. Nu avea nimic de spus şi nu îl mai interesa nimic, în afară de ceea ce i se spusese recent. Nu şi-a învinovățit gazdele şi a sperat mai

presus de orice că şi-au dat seama, dar, cu toate acestea, nu era fericit, aşa că s-a culcat imediat după cină. În timp ce stătea întins pe pat, îi venea să plângă, dar la ce folos?

A luat o sticlă de bere din frigider, a deschis-o şi s-a aşezat la fereastră. Simțea că aproape că se întorsese de unde a plecat şi nu se putea abține să nu verse câteva lacrimi în timp ce privea peste padocul din spate.

* * *

Când Matthew a sunat a doua zi dimineață pentru a întreba dacă ar putea comanda zece metri pătrați de blocuri de beton de 225 mm şi zece mii de cărămizi de inginerie, a observat starea de spirit deprimantă a lui Michael.

— Suni ca şi cum a căzut cerul pe tine. Totul bine?

— Da. A răspuns el cu reticență, mai ales că nu credea că are dreptul să divulge ce i-a spus Roger, şi nu îşi dorea să îl supere pe Matthew în zadar.

— E doar un mic obstacol. Nu trebuie să îți faci griji... Doar că am avut atât de multe probleme în acest an încât chiar şi cel mai mic lucru negativ mă poate întrista.

— Bine, dacă spui tu. Când îmi vei da un răspuns legat de blocuri şi cărămizi?

— În această după-masă. Nu ai nevoie de nisip şi ciment?

— Ba da, dar astea se pot livra local, dar blocurile şi cărămizile ar trebui cumpărate pentru noi ca să prindem un preț mai bun.

— Da, scuze Matthew... Nu încerc să îți spun cum să-ți faci treaba. Mi-am ieşit puțin din ritm. Te sun curând. Încă un lucru, asta înseamnă că vă veți apuca în curând de fundație?

— Să sperăm că de săptămâna viitoare. Dar inspectorul de construcții nu este o prolemă. Departamentul de Locuințe pare destul de interesat de acest proiect. De fapt, unul dintre ei, noi îi spunem „Aprofundat şi Amplificat”, ne-a spus că şeful de secție tot întreabă despre cum merge treaba aici. Se pare că cineva este foarte interesat de această unitate.

— Nu m-ar surprinde, a răspuns el evaziv. Nu ştii niciodată pe cine cunosc aceşti oameni şi, oricum, va însemna familii care nu vor mai fi pe lista locuințelor, iar asta trebuie să fie un lucru bun pentru consiliu, nu-i aşa?

— Da, cu siguranță. Bine, ne auzim. Pa!

L-a sunat pe Roger şi i-a explicat situaţia.

— Nu i-am spus veştile de aseară. Mi se rupea sufletul...el era foarte entuziasmat şi se pare că la fel era şi consiliul.

— Da, este o situaţie câştigătoare pentru toate părţile. Ştim aceste lucruri, doar că trebuie să convingem şi Consiliul Suprem de aceste aspecte, dar sunt destul de încrezător. Nu sunt oameni proşti. Singurul motiv pentru care s-ar putea întoarce împotriva noastră este pentru că sunt prea ocupaţi cu luare în considerare a întregii poveşti. Mi-e teamă că tot ce putem face este să aşteptăm în această etapă. Cu toate acestea, în absenţa unor instrucţiuni contrare, continuăm, aşa că te rog să transmiţi asta către Swordfish. Am înfiinţat conturile la diverşi comercianţi de constructori locali, dar, la comanda materialelor, aceştia vor trebui să folosească parola pe care ţi-o voi trimite într-un minut. Poţi fie să i-o dai lui Swordfish, fie să o păstrezi astfel încât totul să treacă prin tine mai întâi.

Le voi da parola dacă nu aveţi nimic împotrivă. Am încredere completă în ei că vor avea facturile, tichetele de livrare şi comenzile de achiziţie, aşa că sunteţi destul de în siguranţă. Mulţumesc Roger. Ne vedem diseară.

* * *

Proiectul Paradis progresa rapid. Fraţii aveau în subordine toată munca lor directă de aproximativ treizeci de oameni

care lucrau pe suprafața şantierului, şi cam tot acelaşi număr de subantreprenori care lucrau la drumul de acces. S-au implicat cu adevărat în proiect, aşa cum făcuseră întotdeauna. L-a făcut pe Michael mândru – la fel de mândru ca şi cum ar fi fost fiii lui, nu doar frații lui. Fundațiile au fost săpate şi stabilite, s-a turnat beton, iar forma proprietății şi drumul de acces au marcat clar forma lucrurilor care urmau să vină ca un plan la dimensiune completă.

* * *

Şi uite aşa au trecut două săptămâni, timp în care s-au făcut progrese rapide în ceea ce priveşte cererea de viză pentru Dew şi proiectul Paradis. Dew avea deja certificatul de sănătate al OMS, care a durat doar douăzeci şi patru de ore, dar autorizația ei de securitate de la Filiala Specială a venit mai devreme, aşa că avea toate documentele pentru cererea de viză.

Într-o dimineață, Michael explica situația vizelor lui Dew la micul dejun.

— Da, a fost o cale rapida, a spus Roger.

Îți aminteşti când ți-am cerut informațiile despre ea? I le-am transmis lui Marduk şi el a scris Ministerului Ocupării Forței de Muncă cu scopul de a spune că firma lui are nevoie de Dew pentru a lucra pentru el, datorită abilităților

ei speciale. Ne-am gândit că este cel mai bine să o aducem aici înainte să plecăm. Nu eşti de acord?

— Ba da, sigur. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Care abilități speciale au fost menționate.

— Nu ştiu exact, am lăsat asta în seama lui Marduk şi consilierilor săi, dar îmi imaginez că ar fi spus ceva de genul: cunoaştere a limbii thailandeze şi engleze; cunoştințe locale; abilități unice de interacțiune cu oamenii capacitatea de a lucra îndeaproape cu unul dintre directorii noştri de top, adică cu tine. Chestii de astea.

— Şi astea ar ajuta-o să-şi primească viza?

— Da, cu siguranță. Oricum ar fi primito datorită calificării tale de salariat, dar primirea vizei de reşedință poate dura luni întregi, iar în lumina noilor circumstanțe, ne-am gândit că acesta ar fi cel mai bun mod de a ne atinge scopul.

— Nu mi-am dat seama că ar fi putut fi atât de simplu.

— Pentru companii, da, este. Acesta este modul în care companiile cu capital străin îşi duc prietenii şi familia în țări cu legi stricte privind imigrația.

— Serios?

— Da. Să zicem că ai vrea să recompensezi un manager japonez din compania ta de maşini, iar el vrea ca fiica lui să vină aici pentru a învăța limba engleză, dar Ministerul de Externe este strict... Compania poate să-i creeze un loc de muncă, să-i ia o viză de şase luni şi apoi să o concedieze sau să-i reducă programul. Este mai ieftin decât să îi măreşti salariul acelui manager. Ai vrea să trimitem pe cineva să o însoțească pe soția ta la interviu?

— O voi întreba, dar nu cred că va fi nevoie deoarece a mai fost de câteva ori. Totuşi va trebui să-mi spui mai multe despre locul ei de muncă ca să o pot informa.

— Da, deja am cerut descrierea jobului. Ar trebui să ajungă în curând. Noi trebuie să plecăm acum. Ne vedem mai târziu.

— Pe curând. Ne vedem mai târziu.

Michael era mulțumit, dar s-a gândit că era neobişnuit ca Roger să nu-l informeze asupra lucrurilor. A pus toate acestea pe seama stresului de a trebui să-şi rezolve treburile în grabă înainte de a se muta în Orientul Mijlociu.

Michael era cam îngrijorat de modul în care se dezvolta situația pe toate fronturile, dar avea încredere că Roger va face tot ce îi va sta în putință pentru ei.

20

UN PROGRES RAPID

În următoarea seară, Roger avea veşti bune pentru Michael. Proiectul urma să continue în aceleaşi condiţii. Adică, dacă Paradisul ar fi avut succes, vor exista mai multe construcţii, iar dacă le va merge bine, se vor construi mai multe unităţi în toată ţara şi chiar şi în toată lumea dacă va fi nevoie.

— Şi încă ceva; adăugă el pe un ton ispititor. Se uita gânditor pe fereastră ca şi cum încerca să îşi aducă aminte.

— Haide Roger! Nu fi nemilos! A spus Joy.

— Michael, soţia ta va primi mâine o telegramă prin care i se va cere să se prezinte luni dimineaţă la Ambasada Marii Britanii din Bangkok, iar la acea întâlnire i se va acorda o viză de reşedinţă de doi ani, care va fi ulterior transformată într-un card de şedere permanentă!

Cu greu îi venea să-şi creadă urechilor şi le scana în mod repetat feţele pentru a verifica dacă era o glumă, deşi ştia în inima lui că erau prea drăguţi să glumească despre un subiect care îi era atât de drag inimii.

— Luni? Serios?

Îl priveau zâmbind, în timp ce Roger a dat mâna cu el, iar fetele îl sărutau şi îl îmbrăţişau.

— Felicitări Michael! Ne-am fi dorit să o fi adus mai devreme, dar uneori trebuie să aşteptăi momentul potrivit.

— Da, înţeleg, dragi prieteni. Eu...nu, noi, vă suntem recunoscători. Dew ştie ceva despre toate aceste lucruri?

— Nu, nu încă, dar va afla până în ora zece, ora ei...cel puţin va şti despre prezenţa ei la Ambasadă. Cel mai bine ar fi să nu îi spui nimic în această seară, dar dacă te sună dimineaţă şi este îngrijorată că telegrama este o veste proastă, ai putea încerca să o convingi că probabil nu este... şi dacă nu te-a sunat până la unsprezece, surprinde-o cu un telefon neprogramat.

— Da, aşa voi face. Este posibil să se sperie că va primi veşti proaste şi nu va vrea să mă îngrijoreze... şi chiar şi după ce va afla că va avea viza, va fi îngrijorată că va călători singură...

— Dacă vrei neapărat, poţi să îi spui că ai aflat că va fi contactată în curând. Poţi spune că ţi-am spus eu.

— Bine Roger, dacă aşa vrei să procedez, aşa voi face. Iar Swordfish nu va afla niciodată că proiectul lor a fost în pericol.

— Nu. În ceea ce îi priveşte, nimic nu s-a schimbat.

— Extraordinar, este cea mai bună veste pe care am avut-o de când... ultima dată când mi-ai dat o veste bună. De fapt, singura veste bună pe care am primito de când am plecat din Thailanda a venit de la voi patru oameni nemaipomeniți. Zeii îmi zâmbeau într-adevăr în ziua în care aproape că am căzut în fața biroului vostru.

— Nu ți-au zâmbit doar ție Michael; a spus Roger. Mulți oameni au beneficiat deja de pe urma asocierii cu noi, nu în ultimul rând toți cei prezenți, şi mulți alții o vor face... poate pentru sute de ani de acum încolo, dacă guvernele învață că nu pot corala oamenii în cutii, fără ca societatea să suporte consecințele.

Oricum, este un motiv de sărbătoare şi, deci, să mai bem o bere acum şi vom continua în seara asta la cină.

— Va trebui să-mi pun alarma la patru dimineața mâine pentru a aştepta apelul lui Dew... de fapt, probabil că este mai bine dacă o fac acum, în caz că uit.

* * *

Ca de obicei, gazdele lui erau deja în bucătărie. Indiferent de cât de mult ar fi încercat Michael să coboare odată cu ei, sau chiar înaintea lor, mereu ajungea ultimul. Se întreba

dacă are legătură cu telepatia, dar apoi trebuia să se întrebe de ce ar fi important pentru ei, deşi cineva trebuia să pregătească cina, presupunea el. Încă nu şi-a dat seama cum au făcut ei asta, dar tot îl deranja. Cu mult înainte să intre pe uşa bucătăriei, aroma somptuoasă de friptură de vită, budincă Yorkshire şi sos i-au ajuns la nări şi l-au condus mai departe exact ca pe băiatul Bisto din reclamă.

Nu au mai mâncat aşa ceva de când stătea el acolo şi se întreba de ce, deşi aceasta era una dintre cele mai minuscule întrebări dintre miile de întrebări pe care ar fi dori să le pună, doar că era îngrijorat să nu deranjeze.

— Ce miros extraordinar, exclamă el. Friptura de vită se numără printre felurile mele preferate. Deci, cu ce cocktail mă vei îmbia în această seară?

Roger s-a dus la frigider, a scos tava de argint cu ulciorul lui acoperit cu un prosop, împreună cu cinci pahare pe care le-a pus pe masă.

— În această seară, pentru delectarea ta, avem pentru tine o băutură cu totul şi cu totul specială care îți va gâdili papilele gustative şi le va pregăti pentru masa care urmează. A scos prosopul pentru a dezvălui un lichid maroniu, dar aproape lăptos, după care a umplut cele cinci pahare. Joy le-a completat cu o bucată de coajă de lime şi o crenguță de mentă proaspătă.

Michael a ridicat paharul până la nas, a învârtit lichidul în pahar pentru a emana aroma, după care a gustat. În timp

ce făcea acest lucru, a observat cum prietenii lui îi zâmbeau şi îl imitau.

— Delicios...exclamă el. Sunt sigur că e o băutură pe bază de rom. S-a uitat în jur pentru a primi o confirmare, dar nu a primito. E un rom bun...vechi. Simt şi un gust de migdale... Sirop de migdale? Şi portocală amăruie... Seville... sau Cointreau? Sau ar putea fi Curaçao.

E delicios... Am ghicit?

Fetele au aplaudat, iar Roger l-a felicitat.

— Nu-i rău. Chiar ai fost pe aproape. Îl recunoşti?

— Nu, a răspuns el gânditor după ce a mai luat o înghiţitură. Ar trebui să ştiu?

— Nu e neapărată nevoie să îl recunoşti, dar Mai Tai sună ca o băutură thailandeză şi e destul de cunoscută la ei în ţară – chiar direct din sticlă.

— E Mai Tai? Am încercat această băutură de câteva ori şi nu m-a dat pe spate, dar nu se compară.

— Nu. L-am făcut din 20 ml de rom jamaican Appleton Extra, 20 ml de rom James Hors D'Age vechi de 15 ani, din zeamă de lime, 14 ml de Curaçao, 7 ml de Orgeat şi 7ml de

sirop de zahăr candel. Ce ai băut tu probabil era o făcătură. Ce părere ai? E cea mai apropiată rețetă pentru Trader Vic' Bergeron Mai Tai.

— E extraordinar...una dintre cele mai bune băuturi de până acum. Aş putea să o beau zilnic...şi să mai şi mănânc friptură de vită cu toate garniturile, sună ca şi cum ar fi Raiul pe pământ.

— Da, friptură de vită, dar nu orice carne de vită veche, avem carne de Aberdeen Angus hrănit cu iarbă.

— Ar fi trebuit să ştiu asta. A spus el. Vă pot ajuta cu ceva? Dar, ca de obicei, a fost refuzat. După ce s-au săturat de gustat bucăți de brânză fină cu vin roşu şi Porto, Michael nu s-a mai putut abține.

— M-am tot întrebat, încă din prima mea zi aici, de unde aveți timp să gătiți astfel de mese după ce ați lucrat o zi întreagă. Adică, la început, am crezut că folosiți cronometre sau alte aparate şi poate puțină pregătire cu o seară înainte, dar acum mă îndoiesc că aşa stau lucrurile.

Se uita la ei şi îşi dădu seama că începea să poată vedea când erau în discuție. Încă erau alerți; nu era ca şi cum s-au oprit în timp ce vorbeau telepatic unii cu alții, dar păreau îngrijorați, exact ca şi cum ai fi într-o conversație cu oamenii. După un minut, Joy i-a răspuns:

— Bine, îți vom spune. Dar va trebui să ții pentru tine.

— Da, ştiu foarte bine asta! Soția mea m-a bătut la cap cu aceste lucruri ani la rând. Ea a crezut că sunt o gură spartă, dar în cele din urmă m-a făcut să realizez că nu spui poveştile altora, iar aceasta este cu siguranță povestea voastră şi abia aştept să o aud.

— Este într-adevăr destul de simplu, a continuat ea. Este acelaşi concept ca şi cu produsele tale la pachet, doar că ei nu trebuie să le livreze şi noi nu trebuie să mergem după ele. Există un transportor în pivnița de legume – chiar aici, în camera alăturată, aşa că, tot ce trebuie să facem este să sunăm pentru o comandă iar cei de la bază le gătesc şi ni le trimit. Apoi punem mâncarea la cuptor sau pe aragaz ca să pară de parcă l-am fi gătit şi „Voila” cum ar spune francezii.

— Dar am fost acolo de zeci de ori şi nu am observat vreun dispozitiv.

— Păi nu...un transport de mâncare nu ar trebui să fie mai mare decât un cuptor cu microunde, iar al nostru este înfăşurat cu cherestea aspră pentru a-l face să arate ca o ladă veche de culoare portocalie.

— Ei bine, e o deghizare foarte bună.

— Noi, specia noastră, am trăit printre voi foarte mult timp, prin urmare, ştim cum să ascundem lucrurile de voi.

— Presupun că da....de ce nu ați şti să faceți asta? I-au zâmbit blând. Îmi va fi tare dor de voi; a spus el. Era

surprins că i-au ieşit aceste cuvinte pe gură în timp ce i-a curs o lacrimă.

— Haide Michael, e în regulă! A spus Joy pe o voce calmă, la fel cum ar vorbi o mamă cu un copil. Şi nouă ne va fi dor de tine, dar vom fi doar la 30 de minute cu taxiul. Să nu uiți asta niciodată. Nu e ca şi cum nu ne vom mai vedea vreodată.

— Dar nu vom mai locui împreună...

— Nu, cel puțin nu în viitorul apropiat, dar te asigur că ne va fi la fel de dor de tine cum îți este ție de noi, iar tu o vei avea cu tine pe minunata ta soție, pe frații tăi şi Proiectul.

— Da, a recunoscut el fără tragere de inimă. Voi ați fost atât de buni cu mine, dar toate lucrurile au un final...mai ales lucrurile bune. Cred că ar trebui să mă duc la culcare. Mă simt obosit din senin şi aş vrea să mă trezesc în patru ore ca să vorbesc cu Dew. Vă mulțumesc pentru această cină minunată, chiar dacă nu ați gătit-o voi, sunteți o companie extraordinară. Noapte bună.

— Noapte bună Michael! Ei îi puteau simți durerea din inimă, lucru ce îi întrista şi mai tare.

— Săracul Michael. Se preface că nu o face, dar ia viața atât de în serios! A zis Jan. A simțit acordul tacit al colegilor şi prietenilor ei.

Michael a plâns în cameră când se gândea la pierderea companiei şi a prietenilor lui, dar a făcut un duş, s-a băgat în pat şi a adormit imediat.

* * *

Alarma l-a trezit pe la trei şi cincizeci şi cinci cu o zguduire, dar s-a ridicat imediat în pat, şi-a frecat ochii şi apoi s-a dat jos din pentru a-i sări somnul şi pentru a-şi socate calculatorul. El a rezistat tentației de a da vestea bună, aşteptând în schimb să-l sune ea.

O oră mai târziu, ea încă nu-i trimisese nici un mesaj pe Skype, dar totuşi el a aşteptat. După ce a trăit în Thailanda timp de treisprezece ani, el ştia că thailandezii erau mai pricepuți la doctrina Mañana decât spaniolii.

Apoi şi-a dat seama că nu l-ar suna niciodată decât după ora nouă din Marea Britanie, mai ales dacă nu era o urgență groaznică; ea a vrut ca el să se relaxeze şi să doarmă mai mult, nu mai puțin, aşa că el i-a trimis un mesaj pe Facebook.

— Bună dragul meu! Se auzi vocea ei. Pe cameră se vedea cum ea pregătea legumele pe masa din grădină. Era cu mama ei.

— Urma să te sun mai târziu. De ce eşti treaz la ora asta?

Pe moment, Michael şi-a pierdut cuvintele pentru că nu s-a gândit la acest scenariu.

— Ceva ce a spus Roger aseară...am înțeles că vei fi contactată de Ambasadă astăzi. Te-au contactat?

— Incredibil! Da dragul meu, prin curie, dar nu ştim dacă e de bine sau de rău. Vor să vin la Ambasadă luni dimineața. Ce crezi că înseamnă asta?

— Citeşte-mi cuvintele exacte de pe scrisoare Dew. A spus el făcând pe-a ignorantul. I-a tradus.

— Sunt sigur că sunt veşti bune Dew. De ce ar cheltui bani pe o telegramă ca să te cheme 600 de km până în Bangkok doar ca să îți spună că cererea pentru viză a fost respinsă? Nu ar avea logică! Trebuie să fie veşti bune. Nu crezi?

— Când o spui aşa, poate că ai dreptate, dar eu nu cunosc căile guvernelor.

— Cine le cunoaşte! Dar sunt sigur că e de bine.

— Dacă eşti sigur, atunci voi avea încredere în tine. A auzit-o cum vorbea cu mama ei în thailandeză.

— Mama e de acord. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Mă duc în Bangkok duminică şi voi sta cu sora mea. Ne-ai mai

liniştit. Acum, treci înapoi la somn. E mult prea devreme pentru tine.

— Putem vorbi din nou mai târziu.

— Bine dragostea mea, o zi frumoasă.

— Mulțumesc dragul meu, somn uşor! El a adormit la loc liniştit ştiind că mesajul a ajuns şi că familia lui thailandeză era acum fără griji.

* * *

A ratat micul dejun dar s-a trezit odihnit şi fericit. Era chiar înainte de ora nouă când Matthew a sunat.

— Îți mulțumesc pentru permisiunea de la Roger. Trebuie să mai fac două comenzi mari. Poți verifica să vezi dacă e totul în regulă?

— Nu trebuie să mai verificăm dacă aceste comenzi sunt în regulă sau nu Matthew. Atât timp cât vei comanda de la comercianții aprobați de pe lista noastră, şi foloseşti codurile pe care ți le-am dat, instrucțiunile tale vor fi respectate. Acestea fiind spuse, tot am nevoie de rapoarte verbale zilnice şi scrise săptămânale, plus toate ordinele de achiziție şi tichetele de livrare ca să le putem compara cu

facturile trimise către noi. Şi te rog să le pui pe toate la un loc înainte de a le trimite. Vrem ca locațiile noastre să fie conforme cu ISO 9002 sau cum se numeşte ultima versiune.

— ISO 9002 s-a tot modificat din când în când, dar tot ISO 9002 a rămas.

— Bine, ISO 9002 să fie.

— Înțeleg. Aşa voi face. Pe curând.

— Bine. Mulțumesc. Vorbim mai târziu.

S-a aşezat înapoi în scaunul său. Viața lui îşi reluă cursul normal...un lucru de care nu a avut parte de multă vreme. Era mulțumit cu el însuşi.

Ştiind că nu va fi nimeni jos, a mers să facă un duş, s-a spălat pe dinți şi a coborât în bucătărie.

Era mort de foame, din nou.

* * *

În timp ce Michael vorbea la telefon plin de entuziasm, gazdele lui au ajuns de la muncă. Şi-au dat seama despre ce ar putea fi apelul aşa că s-au adunat în jurul lui.

— E Dew. A spus el cu voce tare uitând că doar ar fi putut să se gândească la asta. Şi-a primit viza.

— E Roger cu fetele draga mea. A spus cu voce tare. Îți transmit felicitări.

— Să le mulțumeşti din partea mea. Să le spui că sunt foarte fericită. Abia aştept să îi revăd...dar mă tem să zbor. Nu am făcut asta niciodată singură...

— Nu, ştiu. Dar ai zburat de multe ori...ştii care este rutina.

— Da, dar mă sperie pentru că nu ştiu să citesc în engleză.

— Nu-ți fă griji draga mea. Poți verifica detaliile zborului pe bilet, aşa cum ți-am arătat eu, sau poți să întrebi pe cineva din aeroport.

— Da, voi încerca, dar îmi e frică. Ce bine va fi să fim din nou împreună şi să ne vedem cu familia.

— Bine draga mea. Voi închide ca să vorbesc cu ceilalți. Mulțumesc pentru veştile extraordinare. Te sun înainte să te

bagi la somn. Pe curând. Dew i-a dat un sărut şi a închis fericită că în sfârşit va fi alături de soțul ei.

— Mulțumesc foarte mult. Îmi imaginez că deja ştiați despre viza ei.

— Cu plăcere, dar majoritatea lucrurilor pe care le ştim le avem din conversația ta.

— Da. Atunci înseamnă că nu am nimic de spus. E fericită că va veni, dar îi e frică de călătorie.

— Da, dar nu trebuie neapărat să călătorească singură. Ai putea să mergi tu după ea, sau să vorbim cu cineva care să se întoarcă cu ea.

— Serios? Sunt cam bătrân acum să fac douăzeci şi trei de mii de kilometri în douăzeci şi patru de ore. Aş fi mort – cu o companie aeriană normală, bineînțeles.

— Am putea să te lăsăm în apropiere şi să te ducem în Thailanda cu un iaht, care îți va oferi o ştampilă de intrare, sau îți putem oferi o escortă. Gândeşte-te şi anunță-mă cât mai curând posibil. Când speră că va putea zbura?

— Nu a spus, dar va trebui să se întoarcă în sat, să-şi ia rămas bun, să-şi facă bagajele şi apoi să se întoarcă la Bangkok, aşa că, cred că, cam cinci zile.

— Hai să vorbim despre asta după cină. Poate ne gândim la un plan după ce mâncăm. Între timp, mai bem o bere?

— Ambele idei sunt excelente.

21 REVELAȚIILE

— Înțeleg de ce nu îi pot spune nimic lui Dew, dar tot am rețineri... Adică, am încredere deplină în voi, doar că îmi este greu să accept că ce facem noi aici va funcționa.

— Va funcționa. Nu îți fă griji Michael. A spus Joy de pe puntea taxiului spațial. Are ştampila vizei pe paşaport, iar asta e tot ce contează. Se poate verifica şi că a primito de la Ambasada Britanică din Bangkok. Între cei de acolo şi cei din Anglia pot apărea greşeli. Crede-mă, se întâmplă mereu.

— Bine, pot accepta aceasta afirmație, dar Dew? Într-o navă spațială? E cu totul altceva!

— Dacă tu crezi că ea nu va putea accepta acest concept, putem face ca nava să arate ca o navă convențională de pe Pământ.

— Am putea, dar ea nu este prostuță. Presupun că va fi în regulă, dar cred că va trebui să îi explicăm de mai multe ori situația pentru ca ea să o înțeleagă.

— Da, foarte bine. Dar asta nu e o problemă, cel puțin pentru noi. Ne aşteaptă, nu-i aşa?

— Da, pe voi, dar nu pe mine, la miezul nopții.

— Şi nu a dat aceste detalii nimănui, corect?

— Nu, dar nu prea ştie multe. Eu doar i-am spus că veți merge voi trei să o luați la miezul nopții şi o veți aduce în Europa. Nici măcar nu am spus că va veni în Anglia, pentru că nu am vrut să o mint.

— Perfect.

— Locul pentru aterizare este la doi kilometri înălțime, căpitane.

— Mulțumesc comandante. Vom ateriza exact la douăzeci şi trei şi cincizeci de minute ora locală.

— Da căpitane. Vom începe în şaptezeci şi cinci de secunde, la semnalul meu. Trei, doi, unu, semnal.

— Mulțumesc comandante. Mă voi întoarce în aproximativ o oră, dar nu cu precizie. Haide Michael, haide să coborâm.

— În regulă, avem cam treizeci de secunde până la aterizare. Jenny, Jan, haideți la vehiculul terestru. Ne vedem cam într-o oră domnilor. Michael, să nu îți faci griji deloc. Bea câteva beri cu Roger, iar noi ne vom întoarce cu Dew cât ai zice peşte. Pe curând!

— Mult noroc; le-a urat el.

— Mulțumim, dar nu avem nevoie de noroc. Avem totul plănuit.

Au ieşit pe poarta „garajului”, după care Michael s-a aşezat pe canapeaua din fața lui Roger.

— Nu-ți fă griji Michael. Fetele pot face asta chiar şi în somn. Mă duc să aduc nişte beri şi un pachet de cărți. Ce ştii să joci?

* * *

Înainte ca Isuzu să intre în sat, Joy i-a făcut un semn lui Jenny.

— Acum comandante. Jenny a înțeles ordinul, a apăsat pe butonul de apelare rapidă şi a aşteptat.

— Sună. Ah, Dew! Sunt Jenny. Ce faci? Super! Da, şi noi suntem bine. Eşti pregătită, tocmai ce intrăm în sat. Da, suntem în față la Wat acum. Bine, ajungem în câteva minute. Pe curând. Joy a accelerat şi a continuat să conducă. Câteva minute mai târziu, străbătuseră satul adormit şi intraseră pe drumul mamei lui Dew. Erau câțiva care le-au întâmpinat pe fete şi şi-au luat rămas bun de la Dew. Aceştia nu erau parte din plan, dar reprezentau un aspect previzibil, prin urmare nu erau o mare problemă. Au sărit din pick-up şi i-au sărutat şi îmbrățişat pe cei care nu ar fi fost stânjeniți de o asemenea manifestare publică de afecțiune.

În ciuda mai multor îndemnuri, a fost dificil să o determine pe Dew să-şi părăsească familia şi cei mai apropiați prieteni. Au fost o mulțime de lacrimi şi îmbrățişări, dar în cele din urmă cei patru s-au urcat în vehicul, doar pentru a fi rugați să aştepte în timp ce împachetau mâncarea rămasă „pentru călătorie. De asemenea, li s-a dat o cutie de mango pentru a le oferi surorii lui Dew din Bangkok. Peste o oră, erau din nou pe drum.

— Avem o surpriză pentru tine. I-a spus Joy lui Dew care încă avea ochii în lacrimi. Sigur te vei bucura, dar trebuie să te rog să te pregăteşti pentru şoc. Mai bine hai să spunem că e o mare surpriză, decât un şoc.

— Serios? Ce este? A întrebat ea care nu era convinsă că îi va alina tristețea pe care o simțea.

— Jenny, te rog. Jenny a apăsat un buton şi a spus:

— Vom ajunge într-un minut sau două.

* * *

— Vor ajunge într-un minut. Hai afară să le aşteptăm. Îi va fi mai uşor soției tale să treacă peste şoc. Nava va rămâne invizibilă până când ne vei confirma tu că soția ta poate suporta toate aceste informații. Bine?

— Da, mulțumesc. La cum o ştiu, ar trebui să fi luat pastile de greață destul de puternice, dar trebuie să ştie adevărul...asta cred eu...

— Ei bine, pentru moment, tu eşti la conducere. Este decizia ta. Haide prietene. Şi-a pus brațul pe umărul lui Michael şi l-a condus afară, exact în momentul în care pick-up-ul se îndrepta spre câmpul lor. Şi-a văzut soția vorbind cu Joy şi a bănuit că ea se întreba ce naiba fac ei conducând pe un câmp. Avea dreptate, iar ea nici măcar nu l-a văzut până când Isuzu nu s-a oprit.

— Una dintre surprizele tale! I-a spus Joy lui Dew care era cu gura căscată.

Jenny şi Jan au ajutat-o pe Dew să coboare din maşină şi să meargă spre Michael. Era clar că pastilele îşi făcuseră efectul pentru că ea nu putea înțelege ce se întâmplă în jurul ei.

— Michael? Ce cauți aici pe câmp? Eşti cu cortul? De ce nu ai venit acasă la mama să stai? Sau măcar să îți iei rămas bun? Unde îți e cortul?

A luat-o de mână.

— Ți-ai luat deja pastilele, nu-i aşa?

— Da. Nu puteam sta în maşină şase ore de aici până în Bangkok fără ele. Doar ştii asta.

— Da draga mea, ştiu. Nu e nicio problemă. Uite-l şi pe Roger. A dat mâna cu el, l-a întrebat de sănătate, dar tot spre Michael s-a întors.

— Nu înțeleg. De ce suntem pe câmp şi de ce nu ați venit tu cu Roger să o salutați pe mama? Şi când ați zburat?

— Nu e uşor de explicat, dar am închiriat un avion privat care ne va duce către Europa.

Ea a început să îşi bage degetele în gură.

— Tu nici măcar nu îți poți permite o pereche decentă de papuci... Cum ai putut să plăteşti pentru un avion privat?

— Acum îmi pot permite o pereche decentă de papuci, dar nu asta este ideea. Nu eu am plătit pentru zbor, ci prietenii lui Roger.

Şi-a ridicat sprâncenele, s-a clătinat puțin – un semn clar că pastilele îşi făcuseră efectul.

— Şi unde e acest avion? În aeroportul Sukhothai? Phitsanulok? A chicotit pentru că încă nu îl credea.

— Nu, este un avion special. Închide ochii şi te voi conduce spre el, e o surpriză. A luat-o de mâinile cu care îşi acoperea ochii, şi-a pus mâna pe umărul ei, după care le-a făcut un semn lui Roger şi Joy care au adus nava. Roger a făcut un semnal cu mâna, după care nava a apărut cu poarta deschisă. Cu toții au intrat înăuntru.

— Bine, poți să deschizi ochii acum. Încă se clătina, dar a început să se uite în jur.

— De unde a apărut acest garaj?

— Nu e un garaj. Este cala unei nave. Urmează-l pe Roger înăuntru draga mea.

După ce au ajuns în sala principală, s-au aşezat cu toții.

— Ce părere ai draga mea? A întrebat el.

— E o casă frumoasă, dar nu am mai văzut-o până acum. A cui este?

— Nu vrei mai bine să bei o bere mai întâi, după care Joy îți va arăta prin jur?

— Bine; a răspuns ea zâmbind.

— Îți mulțumesc Pi Roger. Asta înseamnă că e casa ta, Joy?

— Nu Dew, nu chiar. O avem la dispoziție pentru câteva ore, sau cel puțin până ne terminăm treaba cu ea.

— Este închiriată? Îți mulțumesc pentru bere Pi Roger.

— Cu plăcere Dew. Noroc! Da, e închiriată. A aruncat o privire către Michael, care dădu din cap imperceptibil. Joy a înțeles situația şi a trimis o comandă tăcută către cabina de zbor pentru a pleca.

Douăzeci de minute mai târziu, Joy s-a oferit să-i arate lui Dew în jur, ceea ce însemna cabina de zbor. Dew, mereu fericită să exploreze casa altcuiva, nu a ratat această oportunitate, aşa că Joy i-a condus pe ea şi pe Michael deasupra. În momentul în care uşa se deschidea, Dew se aştepta să vadă un dormitor, dar nu a fost chiar aşa. Michael a trebuit să o convingă să meargă înăuntru.

— Unde suntem? S-a bâlbâit ea.

— În avionul privat draga mea. Nu am spus niciodată că ne aflăm într-o casă. Zburăm spre Europa.

— Uau! Dar e mare...într-un avion, cabina pilotului este mică – le-am văzut la televizor.

— Da, ai dreptate, dar ți-am spus că aceasta este o navă specială. A fost de acord dând din cap.

— De ce nu am văzut-o pe câmp, şi cum a decolat?

— Nu-ți pot explica de ce nu ai văzut-o draga mea, dar îmi imaginez că decolează vertical, ca un elicopter.

A dat din cap şi s-a uitat la Joy care aproba totul. A mers spre stația principală de control din mijlocul încăperii. Operatoarea s-a întors şi i-a zâmbit, iar Dew i-a zâmbit înapoi.

— Scuze pentru întrerupere, a mormăit ea politicos.

— Comandante! Vom ajunge la zona de aterizare în doisprezece minute, a spus operatoarea, dar aceste cuvinte nu au însemnat nimic pentru Dew. Joy a dat din cap spre comandantul navei.

— Ar fi bine să ne întoarcem la ceilalți; a spus Joy. Toți trei au coborât.

După ce s-a aşezat, i-a mulțumit lui Joy.

— Este prima dată în viața mea când cineva mă duce să văd locul în care stă un căpitan. Jan a împărțit încă o tură de beri, timp în care zborul se apropia de final.

Nava a atins pământul chiar la marginea Calais. Roger, Michael şi Dew s-au urcat în Isuzu şi au pornit la drum. Roger era la volan.

— Avem o oră la dispoziție ca să ajungem în port ca să prindem ultimul feribot al zilei, dar ar trebui să fim bine, dacă nu se întâmplă nimic neplăcut. Să aveți paşapoartele la îndemână. Vehiculul are acum plăcuțe spaniole, iar hârtiile sunt în torpedo dacă am nevoie de ele, Michael. Dacă nu ne pierdem cumpătul, nu ar trebui să avem probleme. Dew nu auzea mai nimic deoarece dormea pe bancheta din spate şi nici măcar nu ştia în ce țară se aflau.

Roger a parcat vehiculul în parcarea docului şi a încuiat cheile în torpedo, explicând că cineva îl va prelua mai târziu. Michael a ajutat-o pe Dew, dar aşa călătoriseră întotdeauna, din cauza pastilelor.

Au trecut prin vamă în sala de aşteptare, au luat o bere la bar şi apoi s-au alăturat unei mulțimi de britanici care se întorceau dintr-o vacanță de golf şi s-au îmbarcat pe ambarcațiune.

O oră mai târziu, au ajuns în portul Dover unde au debarcat. Acesta a fost momentul crizei.

Au trecut împreună prin vamă. Primul a fost Michael – nu a avut probleme, dar nici nu se aştepta să aibă. Apoi Dew. Ofițerul i-a analizat paşaportul şi fața.

— De unde veniți doamnă Jones?

— E vreo problemă doamnă ofițer? Întrebă Roger.

— Iar dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt un vechi prieten de-a lui Dew, şi sunt şi medicul ei. Noi trei am călătorit împreună. Doamnei Jones îi este foarte rău când călătoreşte, aşa că a trebuit să o sedez; a răspuns el în timp ce a întins paşaportul. L-a verificat rapid după care l-a înapoiat deoarece văzuse imediat statutul său diplomatic.

— Doar că doamna Jones nu are o ştampilă de imigrare din Thailanda către Europa. E neobişnuit.

— Ba da, are.

— Da, sigur că da. Pot să văd? A întrebat el ținând mâna întinsă într-un mod autoritar.

— Dew se simțea foarte rău când am aterizat, aşa că am luat-o cu mine pe canalul diplomatic.

— Da, înțeleg domnule ambasador. E un pic cam neobişnuit, dar văd că viza ei este autentică, aşa că dacă îmi veți oferi dovada adresei destinației voastre, astfel încât autoritățile să vă poate contacta pe dvs. sau pe doamna Jones în caz de nevoie, atunci veți putea trece.

Roger a cotrobăit prin servieta lui câteva secunde, după care a scos o factură de electricitate.

— Vă descurcați cu asta doamnă Ofițer Brown? A întrebat el în timp ce s-a aplecat în față pentru a-i citi ecusonul.

— Da domnule. Voi face o copie, după care puteți pleca.

Ofițerul Brown a lipsit cam trei minute, după care i-a înapoiat lui Roger factura şi i-a zâmbit.

— Îmi cer scuze pentru reținere domnule ambasador. O călătorie plăcută în continuare!

— Mulțumim ofițer Brown şi nu-ți fă griji pentru reținere. E bine să afli că funcționarii controlului de frontieră îşi fac treaba, nu-i aşa Michael?

— Da. Bravo. Cred că trebuie să o ducem pe Dew la un taxi. Nu arată prea bine.

— Da, sigur. La revedere ofițere!

A dat din cap, după care a preluat următorul călător.

Bagajul lor, aşa cum era, nu a fost nicio problemă, aşa că au luat un taxi până la un bar la şaisprezece kilometri distanță, s-au aşezat în grădină şi au comandat două beri şi un suc de portocale. Era ora nouă seara şi destul de întunecat.

Cei trei s-au ridicat pentru a folosi toaletele exterioare, dar nu s-au mai întors. Au ieşit pe padocul din spate al Casei Golightly.

Roger căra geanta lui Dew, în timp ce Michael îşi conducea soția înăuntru.

— Acum unde suntem Mike?

— Suntem acasă draga mea.

— Şi unde este asta?

— În Wales. Haide să intrăm.

— Cum se poate aşa ceva? Am plecat din Thailanda în urmă cu vreo trei ore...

— Nu-ți fă griji pentru asta acum. Haide să intrăm, ne aşezăm şi vom sta de vorbă.

Cu toții s-au aşezat la bar. Păreau cam obosiți. Roger a vorbit primul.

— Cred că ar trebui să deschidem o sticlă de şampanie pentru a sărbători această ocazie strălucitoare, dar niciunul dintre noi nu arată de parcă ne-am putea bucura de ea, aşa că vă propun să luăm o bere şi poate câteva sandvişuri şi apoi să vedem cum ne simțim. Ce părere aveți? Toată lumea păru să fie de acord, cu excepția lui Dew, care încă era amețită din cauza pastilelor de rău de călătorie.

Într-o călătorie obişnuită de sute de kilometri între casa ei şi Bangkok, ea lua trei tablete, care ar fi lovit-o timp de şase ore, aşa că mai avea două sau trei ore înainte ca efectul acestora să dispară, deşi toată lumea era obosită din cauza călătoriilor, a stresului şi a anxietății.

— Cum te simți Dew? Pari zdruncinată. A întrebat Jan punând mâna în jurul ei. Eşti bine? Vrei să mergi la culcare?

— Da, sunt bine, dar nu vreau să dorm. Michael, du-mă acasă. Făcea parte dintr-un cântec al lui John Denver pe care îl cita sau îl cânta adesea când voia să se culce.

— Bine, draga mea, cinci minute şi vom urca.

— Vă mulțumim încă o dată pentru tot ce ați făcut pentru noi. Mi-aş dori să stăm mai mult, dar puteți vedea cum este situația. Ar fi trebuit să mă gândesc la pastilele ei mai devreme şi să o sfătuiesc să nu le ia, dar nu m-am gândit. Noapte bună, vorbim mai multe mâine.

„Noapte bună", au răspuns prietenii lor în timp ce Michael o conducea pe Dew spre dormitor.

Capitolul 22 O NOUĂ VIAȚĂ

Aşa cum o făcea de obicei după una dintre călătoriile ei cu rău de călătorie, Dew s-a trezit destul de devreme, dar complet înviorată după ce a petrecut şase ore semi-conştientă şi nouă ore adormită.

— Bună dimineața, Telak, spuse ea, zvârcolindu-se suficient pentru a-l trezi „întâmplător”. Nu sunt sigur dacă am avut vise ciudate aseară sau dacă totul s-a întâmplat cu adevărat. Îmi poți spune exact ce s-a întâmplat? Ştii cât de confuză sunt după ce iau comprimatele alea verzi.

Michael i-a povestit lucrurile exact aşa cum s-au întâmplat, dar a înlocuit cuvântul „avion” cu „navă spațială.

— Dar cum se poate aşa ceva? întrebă ea plină de dubii. Ar însemna că am ajuns din satul Cal... În cât, în Franța, în treizeci de minute şi de la Dover până aici, în satul tău, în zece minute. Dacă avionul ar fi putut face asta, de ce a trebuit să luăm vaporul? Ştii cât de mult urăsc să fiu pe apă.

Putea să răspundă la ultima parte destul de uşor, dar nu a vrut să abordeze restul fără permisiune.

— Trebuia să intri în mod oficial în Marea Britanie, pentru ca guvernul să vadă cum ai ajuns aici. Dacă Roger te-ar fi adus direct aici, nu ai fi avut o ştampilă de intrare pe viza, aşa că ar fi putut fi invalidă. În acest fel, te afli aici în legalitate deplină.

— Şi cum rămâne cu viteza cu care am ajuns aici?

— Ei, e un nou tip de navă. E foarte rară, dar Roger este extrem de bogat şi îşi permite aşa ceva. Hai să te uiți pe fereastră.

— Uau! Sunt toate ale lui...câmpurile şi jungla?

— Pădurea, da...şi această casă. Uite, vezi piscina de acolo; arătă el spre stânga; în colțul acela? Arătând spre dreapta. E o singură casă. Toată a lui Roger.

A tras aer în piept. Era impresionată.

— Şi doar tu, fetele şi Roger locuiți aici?

— Da.

— De ce patru oameni ar avea nevoie de atât de mult spațiu. E o risipă.

— Da, bine, hai să nu vorbim despre asta. Eu doar sunt recunoscător că m-au luat cu ei şi că te-au adus pe tine aici. Uite, în spate în grădină sunt animalele tale preferate: cai şi oi!

— Da, nu avem prea mulți cai şi oi în Thailanda. Sunt nişte animale superbe.

— Mâncare avem? Îmi e foame.

El s-a uitat la ceasul de pe perete.

— Da, micul dejun este în treizeci şi trei de minute, aşa că intră acolo şi fă un duş, iar eu mă duc să-ţi iau bagajele. Cu toate acestea, când a deschis uşa dormitorului, acestea erau la intrare, aşa că a trebuit doar să le aducă înăuntru.

— Ai la dispoziție doar cincisprezece minute acolo, aşa că nu începe cu tratamentul complet. Mai poți merge la duş mai târziu.

Au coborât în bucătărie la opt şi zece şi Michael a putut observa că Dew era total uimită de proporțiile casei, dacă nu de opulența ei, dar nu era pe deplin pregătită pentru felul în care a fost salutată la intrarea în bucătărie. Parcă şi-ar fi găsit o soră geamănă pierdută de mult, iar ea a reacționat la fel. Nimeni nu ar fi ghicit că se cunoscuseră doar de câteva ore înainte de acel moment.

— Haide, Dew, dragă soră, a spus Joy în felul thailandez de a saluta un prieten apropiat. Ce ai vrea să mănânci la micul dejun? Avem toate mâncărurile europene obişnuite şi... a făcut o pauză pentru un efect dramatic, Khao Tom şi cârnați Chiang Mai! Dacă mai este ceva ce ți-ai dori, aş putea să îți mai aduc şi altceva?

— Nu, este minunat. Ma aşteptam doar la un ou fiert pe pâine prăjită. Ți-a spus Michael despre asta?

— Nu, nu am avut nimic de-a face cu asta, iubire.

Am mai fost în Thailanda, dar am făcut şi câteva cercetări. Gustă.

Dew a luat o gură din supa de orez şi a mâncat o felie de cârnat.

— Perfect! Exclamă ea. Extraordinar. Nici mama mea nu ar fi putut să le prepare mai bine. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit ieri după mine. Îmi pare rău că nu am fost o companie excepțională, dar probabil Michael v-a spus că eu iau pastile când călătoresc, iar uneori mă afectează prea tare.

— Nu-i nimic, ar fi trebuit să vă spunem planurile noastre, dar aeronava este secretă, aşa că nu am vrut să atragem atenția. Este o idee bună dacă nu vei spune nimănui...a spus Joy.

— Desigur, dar nu înțeleg totul despre aseară şi cred că soțul meu nu îmi spune; a spus ea, uitându-se piezişe la el.

— Probabil este vina noastră, a răspuns Roger scuzându-se, dar trebuia să avem grijă de siguranța noastră în ceea ce priveşte transportul.

Când s-a întors să verifice ultimul cuvânt cu Michael, Roger i-a făcut cu ochiul şi a spus: ttransport, acelaşi transport, avion pentru noi. Ea se întoarse spre Roger şi dădu din cap.

— Înțeleg.

— Bine, trebuie să mergem la muncă, dar îți vom explica totul diseară. Michael, prezintă-i lui Dew noua ei casă cât suntem noi plecați.

— Bine, aşa voi face.

* * *

Michael şi Dew se jucau cu câinii pe treptele din față când maşina a intrat pe alee. Afganii au fugit imediat în direcția acesteia, iar Michael a explicat o altă particularitate a vieții de la conacul Golightly.

Când maşina a oprit, Michael şi Dew s-au alăturat animalelor pentru a-i saluta pe Roger şi pe fete.

Toți, cu excepția lui Roger şi Michael, s-au sărutat.

— Ai avut o zi bună? A întrebat-o Roger pe Dew.

— Vai, o zi minunată, Pi Roger! Casa şi terenul sunt extraordinare. Iar eu iubesc câinii. Suntem cei mai buni prieteni. Ziua voastră cum a fost?

— Aşa cum i-am spus lui Michael de mai multe ori înainte, avem întotdeauna o zi bună; nu permitem alte opțiuni, cu excepția cazului în care este mai bine decât doar bine. Cu toate acestea, urmează partea şi mai bună. Acum vom merge la bar şi ne vom relaxa înainte de cină. Haideți!

Joy o luă pe Dew de braț şi porniră spre bar. Michael observase că se formase o legătură cu o seară înainte şi acum ştia că nu se înşelase. Cele patru femei şi cei trei câini au mers înainte, iar Michael l-a aşteptat pe Roger.

— Cum a fost Michael?

— Foarte bine. I-a plăcut foarte mult turul, pădurea, stejarul şi câinii, iar eu am reuşit să mă feresc de întrebările despre voi şi despre seara trecută, pentru că am crezut că ai un as în mânecă.

— Da, am discutat ce să-i spunem, dar numai în lumina evoluțiilor recente. Am auzit mai multe de la Comitetul Central, dar totul va fi dezvăluit mai târziu. Nu-ți face griji, nu este nimic pentru care să fii îngrijorat. Hai să ne alăturăm doamnelor.

— Bine Roger. Abia aştept.

Doamnele mângâiau câinii când cei doi au intrat.

— Ai de gând să ni te alături la micul nostru ritual de bere, Dew? Sau ai prefera altceva?

Ea se uită la Michael, care îi zâmbea.

— Da, mă alătur. Şi mie îmi place berea.

— Bravo ție. În mod normal o bem aici, la bar, şi stăm de vorbă înainte de a ne pregăti pentru cina care va fi la opt. Îți place Heineken?

Ea a radiat.

— E preferata mea. Roger deja ştia acest lucru, dar nu a lăsat să se vadă. A scos din frigider şase sticle de Heineken Export, le-a deschis şi le-a împărțit.

— În cinstea lui Dew! A spus el. Este o onoare să te avem în micuța noastră echipă Toți s-au ridicat şi au ciocnit paharele, în timp ce ea se înroşi. Nimeni nu a mai ciocnit în cinstea ei până acum. Au ciocnit paharele şi şi-au reluat locurile.

— Ai vreun plan, Dew? A întrebat Jan.

— Cum adică?

— Vei locui aici cel puțin câțiva ani, aşa că ce ți-ar plăcea să faci?

— Ahm, nu ştiu... Aş vrea să muncesc, dar nu ştiu la ce.

— Ei bine, ai un loc de muncă la compania noastră, dar acesta a fost definit în mod intenționat destul de vag. Ai auzit de proiectul nostru de construcție?

— Da. Michael e tare mândru de el.

— Ei bine, la momentul actual avem un şantier în lucru, dar am achiziționat un alt teren foarte aproape, aşa că am putea construi în apropiere timp de un an şi ceva, iar acum avem şaizeci sau şaptezeci de oameni care lucrează în zonă. Ar trebui să-mi imaginez că vor rămâne în jur de patruzeci, chiar şi după ce drumul de acces este finalizat. Se uită la Michael, care dădu din cap. Mi se pare că acei angajați ar putea aprecia o cantină decentă la câțiva paşi. Ai fi interesată, Dew?

— Da foarte mult. Mâncare thailandeză sau britanică?

— Ei bine, asta ar depinde de tine, în calitate de directoare, dar îmi imaginez micul dejun britanic pe tot parcursul zilei şi prânzul thailandez. Sau ceva asemănător. Ai putea face asta?

— Da. Obişnuiam să gătesc la barul verişorului meu.

— Bine, deci aşa rămâne. Michael, putem discuta mai multe detalii mai târziu. Poate că am putea cumpăra un loc potrivit în satul local sau, dacă nu, să construim unul pe teren.

— Sigur. Mulțumesc Roger. Nu ştiu ce să mai spun. Eşti mereu atât de bun cu noi.

— Nu spune nimic. Muncitorii au nevoie de o masă decentă, dar nu vor să parcurgă kilometri întregi pentru asta, iar soția ta, bucătar cu experiență, îşi caută un loc de muncă. Aceasta este o soluție logică, iar angajații fericiți vor munci cu mai mult spor. Toată lumea iese în câştig.

— Încă o bere?

Michael se aşteptase ca Roger să explice mai multe despre ei înşişi, dar nu voia să fie el cel care aducea subiectul în discuție. Era totuşi recunoscător că s-au gândit la angajarea soției sale. Aceştia cunoşteau ambele gânduri ale lui Michael.

Încă nu pricepea cât de multe ştiau ei despre el şi Dew din cauza abilităților lor telepatice.

* * *

Dew a dormit cam o oră după berile de seară, pentru că ea nu era obişnuită să bea atât de devreme, dar au făcut duş înainte de a coborî la cină şi se simțeau destul de înviorați şi mai fericiți ca niciodată.

În timp ce treceau prin uşa sufrageriei, Roger s-a ridicat să meargă la frigider pentru cocktailurile lui tradiționale.

— Acesta este un alt ritual al nostru; a spus Michael în timp ce s-au aşezat în fața celor trei fete, care le zâmbeau în aşteptarea provocării zilnice.

A turnat lichidul limpede în şapte pahare. Acesta avea o nuanță de un albastru pal. Apoi Jenny a adăugat la fiecare câte o lingură de suc de fructe roz-portocalii, iar Jan a strecurat în fiecare pahar o felie de lămâie verde şi o bucată de grapefruit roşu. Joy a adăugat cu grijă gheața.

— Acesta este un cocktail relativ nou. A fost recent recomandat de Jilly Cooper. Ea l-a clasificat ca fiind nouă din zece. Ce părere ai? Dew, vrei să participi şi tu la această provocare? În fiecare seară Michael încearcă să ghicească băutura şi se descurcă destul de bine. Pentru primul tău cocktail am preferat să fie ceva simplu, pentru că eşti începătoare. Încercați amândoi şi spuneți-vă părerea.

Dew a luat o înghițitură mică şi s-a uitat la Michael, care a luat o înghițitură mai mare, dar s-a oprit ca să-i dea soției sale prima şansă de a ghici.

— Ce părere ai? A întrebat el.

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns ea nelinişti tă. Nu am mai băut aşa ceva până acum.

— Nu, nu, draga mea. Asta e şi ideea, ei vor să ghicim. Este un joc.

— Bine. Ei bine, înainte ca Jan să adauge sucul de fructe, arăta ca un gin tonic. Avem suc de grepfrut şi această bucată este grapefruit roşu, iar asta este lime. Îmi place foarte mult, a spus ea luând mai mult.

— Nu am nimic de adăugat la asta, a spus Michael.

— Da, asta cred şi eu. Nu mai am nimic de adăugat.

— Foarte bine Dew. Se numeşte „Oliver Cromwell". Îl voi lăsa pe Michael să-ți povestească cine a fost acest tip. Haideți să mai luăm un cocktail şi să mâncăm.

Dew a lăudat foarte mult supa de ceapă, păstrăvul la aburi şi budinca de vară, dar când a încercat să afle cine a gătit totul pentru a-şi transmite complimentele, Roger i-a spus că au furnizori de catering în exterior şi că Michael îi va explica mai târziu. Michael lua notițe mentale despre subiectele pe care Roger îi permitea să le explice, dar totuşi voia ca gazdele lui să înceapă conversația.

Când fetele au început să pună tabla de brânzeturi şi farfuriile de ceai pe masă, iar Roger s-a dus la bufet pentru coniac şi whisky, Michael a sperat că a sosit momentul.

— Deci, Dew. Cum ți-a fost ziua? Michael ți-a arătat împrejurimile?

— Da. E foarte frumos aici. E cea mai faină casă pe care am vizitato până acum.

— Te vezi fericită aici?

— Da, cred că da. Are o atmosferă călduroasă. Este o casă fericită. Nu este nervoasă... Ea se străduia să-şi transmită gândurile într-un mod care să fie înțeles de toată lumea – inclusiv de Michael. Încă nu ştia că nu trebuia să-şi facă griji în legătura cu asta.

Roger stătea pe locul lui obişnuit în capul mesei, Dew în dreapta lui şi apoi Michael. El s-a uitat intens în ochii lui Michael pentru câteva secunde.

— Adevărul este că, Dew, va trebui să plecăm în curând şi că vom avea nevoie de cineva care să aibă grijă de această casă cât timp suntem plecați. Am ajuns la concluzia că tu şi Michael ați fi cea mai bună opțiune. Ce părere aveți?

— Da, am putea face asta; a spus ea fără să ezite o clipă, în timp ce Michael a rămas fără cuvinte.

— Îmi pot da seama că amândoi aveți o afinitate pentru această casă şi veți avea la fel de multă, sau chiar mai multă grijă de ea decât noi, aşa că, dacă vă veți asuma responsabilitatea, postul vă aparține, dar asta va fi pe lângă sarcinile voastre obişnuite. Vom plăti toate facturile, bineînțeles. Doar trebuie să le trimiteți contabilului nostru o dată pe luna...şi mă refer la toate facturile. Mâncare, combustibil, reparații, bere – tot.

Dew a zâmbit şi a dat din cap în timp ce se uita la fiecare persoană în parte, dar pentru Michael erau noutăți la care nu s-ar fi aşteptat vreodată. Era surprins.

— Unde plecați? Veți fi plecați multă vreme? Întrebă Dew.

— Stai să îți mai pun nişte whisky pentru că trebuie să îți spunem ceva.

— În primul rând, trebuie să ştii că Michael deja ştie ce urmează să îți spunem, dar noi l-am rugat să nu-ți spună nimic. Vei afla în curând de ce am vrut noi să fim cei care îți vor spune. Când spun noi, mă refer la Joy, Jenny, Jan şi cu mine. N suntem de pe această planetă. A aşteptat să vadă ce fel de reacție a produs această veste şocantă.

Şi ceilalți au aşteptat.

Mai întâi Dew s-a uitat la Roger, apoi la fete şi în ultimul rând la soțul ei căreia i-a şoptit:

— Nu înțeleg. Ce vrea să spună Roger?

— El şi prietenele lui nu s-au născut aici ca şi noi. S-au născut pe Lună...ei bine, nu chiar pe lună, dar pe o altă planetă care este foarte departe de noi.

Ea a început să zâmbească crezând că e o glumă.

— Nu, serios draga mea, ei nu sunt de aici. Casa lor este la sute de milioane de kilometri de aici, a spus el incorect, dar încerca să folosească cuvinte pe care Dew să le poată înțelege.

S-a întins pe masă şi a luat-o pe Joy de mână.

— Nu sunteți străini, ahm, europeni?

— Nu. Noi suntem de acolo. A răspuns Joy arătând spre stelele care se vedeau pe fereastră.

— Iar tu ai ştiut toate astea, soțule?

— La început nu am ştiut. Mi-au spus şi mie în urmă cu câteva săptămâni. Pentru că nu ştia ce să mai zică a continuat:

Mi se pare extraordinar...iar ei au fost buni cu mine...şi cu tine. Când ne-am cunoscut prima dată, eu dormeam pe o

bancă afară. M-au luat cu ei şi mi-au oferit un pat în care să dorm. Nu ți-am spus pentru că nu am vrut să te îngrijorez.

— Înțeleg. Vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de soțul meu şi vă mulțumesc că ne-ați adus împreună din nou. Îmi pot da seama că aveți o inimă mare şi nu îmi pasă de unde veniți. Este doar un şoc...atâta tot. A luat paharul în mână şi l-a golit dintr-o înghițitură, şi-a luat soțul de mână şi a zâmbit la toată lumea.

— Mai pot bea un pahar? A cerut ea. Roger a mai turnat.

— Cred că cu toții mai avem nevoie de un pahar. A adăugat el în timp ce turna whisky sau coniac, după preferințele fiecăruia.

— Deci, asta înseamnă că veți lucra cu noi în continuare? A întrebat Jan.

— Sigur că da. A răspuns Dew. Doar am fost un pic surprinsă,. Tot ce ați făcut a fost să ne ajutați, doar că abia acum îmi dau seama cât de mult. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut pentru noi. Vom face ce putem la rândul nostru, nu-i aşa Michael?

— Da. Cu siguranță. El a fost de acord cu ea în timp ce o luă în brațe şi o strânse puternic.

— Unde plecați? A întrebat ea.

— Siria; a răspuns Roger, dar Michael îți poate da mai multe detalii mai târziu. A observat acordul lui Michael şi şi-a mai tăiat o bucată de brânză brie.

— Cu toate acestea, există două lucruri de care trebuie să fiți conştienți, amândoi. Ne vom întoarce... probabil cam o dată pe lună pentru o pauză, şi nu vom lucra acolo pentru totdeauna.

— Anticipăm o perioadă de aproximativ şase luni; eventual un an, a adăugat Jan.

— Îmi pare rău că trebuie să stric petrecerea, a spus brusc Roger...dar avem de rezolvat nişte treburi urgente în legătură cu plecarea noastră. Te rog să stai aici cât vrei, ei bine, nu trebuie să-ți spun asta, nu-i aşa Michael? Ne vedem dimineață. Noapte bună.

Toți s-au sărutat şi s-au îmbrățişat, iar Michael şi soția lui au mai băut încă un pahar, înainte de a se limpezi şi de a merge şi ei în camera lor.

Capitolul 23 DULCEA ÎNTRISTARE

În timp ce Michael şi Dew stăteau întinşi în pat şi vorbeau, treptat au devenit conştienți de zgomotele de pe scări.

— Este foarte neobişnuit, şopti Michael, dar Dew asculta cu mai multă atenție.

— În toate zilele în care am stat aici, nu i-am auzit niciodată pe ei sau pe nimeni să se ridice şi să se mişte prin casă, după ce s-au culcat.

— Şst! Încerc să ascult. Se vedea pe fața ei şi pe sprânceana încreștită.

— Cât este ceasul?

— Două douăzeci şi doi... a spus el. Suntem în pat de aproximativ o oră şi jumătate.

— Cred că mută lucruri. Nu pot auzi.

— Nici eu, dar tot urcă şi coboară. Dacă nu fac cardio, atunci mută lucrurile. Ce crezi că ar putea fi?

— Nu îmi pot da seama...lucruri personale presupun. Mai ales că pleacă.

— Valize?

— Presupun că da. A răspuns el în timp ce s-a strecurat la uşă ca să audă mai bine.

— Nu. Tot nu pot să aud ceva specific.

— De ce nu ieşi din cameră cu scuza că îți faci griji că sunt hoți în casă?

— Vor şti că este o minciună. Ai uitat că sunt empatici?

— Nu, nu am uitat, dar îşi vor da seama că ai intenții bune. Deci, unde e problema?

— Bine, atunci, ieşi tu...

— Tu îi cunoşti mai bine decât îi cunosc eu. Iar engleza ta e mult mai bună...În fine...tu eşti bărbatul familiei!

— Sexist.

— Şst.

Michael s-a dat jos din pat şi şi-a lipit urechea de uşă. S-a îmbrăcat cu halatul lui şi i l-a dat şi pe al ei.

— Eroul meu! A exclamat ea în şoaptă pe un ton sarcastic. A deschis uşa rapid şi l-a împins afară. Michael a fost complet surprins de gestul ei şi, dintr-o dată, s-a trezit în fața lui Jan care urma să coboare scările. O valiză mare argintie plutea deasupra podelei lângă ea.

— Bună Michael. Ce faci treaz la ora asta? Sper că nu v-am deranjat.

Jenny a ieşit din partea lor de casă şi i-a făcut cu mâna lui Michael după care a trecut cu nonşalanţă pe lângă Jan, în jos pe scări, cu o altă valiză pe lângă ea. Câteva minute mai târziu, Roger a urcat pe scări şi s-a oprit.

— Bună Michael. Ce faci treaz la ora asta? Te-am trezit noi?

— Nu, a răspuns el, conştient că nu era o minciună, deşi oricum nu era nevoie. Nu, chiar deloc. Stăteam întinşi în pat şi vorbeam. Am auzit zgomote pe scări. Dew a cam insistat să văd ce se întâmplă... la urma urmei, nu se ştie niciodată, ar fi putut fi hoți.

— Nu se întâmplă asta cât avem câinii cu noi, dar oricum ai fost curajos.

— Nu a fost nimic, a răspuns el simțindu-se prins. A bătut la uşa dormitorului după care a împins-o în timp ce arăta spre Dew. N-avea nicio intenție să se facă de ruşine de unul singur.

— Bună... se împiedică ea devenind roşie în obraji. Michael şi-a pus brațul în jurul umărului ei.

— Am fost puțin îngrijorați... şi mai mult decât puțin curioşi..., a mărturisit el.

— Mi se pare firesc. Ei bine, luam câteva lucruri personale ca să le ducem în navă, dar urma să aşteptăm să te trezeşti înainte să plecăm. Nu suntem prea îngrijorați să luăm totul, pentru că ne vom întoarce din când în când... şi, oricum, ştim că lucrurile noastre sunt în siguranță cu voi. Oricum, trebuie să mai luăm şi alte lucruri. Ne vedem mai târziu.

— Vă putem ajuta cu ceva? Întrebă Dew.

— Nu, aproape am terminat. Ați putea să puneți ceainicul pe plită dacă nu sunteți prea obosiți şi vom coborî şi noi, sau vă puteți băga înapoi la somn.

Dew nu a aşteptat să i se mai zică încă o dată.

— Ceai sau cafea? Întrebă ea în timp ce venea în dreptul lui Jan.

Michael a închis uşa şi le-a urmat joi. Calea era luminată de o lumină stranie care venea de la valiză.

Imediat după ora trei, prietenii au intrat în bucătărie. Dew a aşezat ceaiul şi cafeaua pe masă împreună cu farfurii şi ceşti pentru toată lumea.

— Ei bine, din moment ce deja sunteți treji, propun să plecăm când vom fi pregătiți domnule ambasador. A spus Joy în timp ce se uita la Michael şi Dew. Ce părere ai?

— Da, sunt de acord. Ce noroc pe noi. Ar fi mai bine să ajungem în Siria cât mai devreme posibil, deşi există puţine şanse ca sosirea noastră să fie observată de altcineva în afară de vreo doi păstori adormiţi. O să te las pe tine căpitane să decizi ora plecării. Joy dădu aproape imperceptibil din cap şi apoi se aşeză.

— Deci, cine ce vrea? Întrebă ea.

— Nu, te rog, lasă-mă pe mine! spuse Dew. S-a uitat la cei aşezaţi fără să aştepte un răspuns. Toată lumea a optat pentru cafea neagră.

— Cafeaua ar putea fi un stimulent pentru oameni, a spus Roger, sorbindu-şi ceaşca, dar, încă cred că Bucks Fizz este mai bun. E cineva de acord cu mine? Se uită la Michael care dădu uşor din cap.

Dew îl lovi uşor pe umăr pentru a-şi face simţită dezaprobarea, deşi o făcuse mai mult ca o reacţie automată decât ca pe o dezaprobare. A zâmbit şi ea în momentul în care şi-a dat seama că cele trei femei vor fi de acord. Roger s-a ridicat să amestece băutura, iar Joy s-a dus după pahare.

— Ce zici de un iaurt cu fructe? Şi-a întrebat soţul în şoaptă.

— Da, foarte bine. Vorbeşte mai tare, nu te ruşina. Întreabă-i şi pe ceilalţi. Ea s-a înroşit din nou şi şi-a aţintit privirea în podea.

— Haide! A încurajat-o el.

— Pot să vă fac iaurt cu fructe la micul dejun? A întrebat-o pe Joy deoarece o considera o prietenă specială. Joy a venit lângă ea.

— Ar fi minunat Dew. Ce idee bună! Te pot ajuta? Avem în frigider tot felul de fructe proaspete şi nişte iaurt grecesc. E preferatul nostru...mai ales dacă punem deasupra musli sau bombonele.

Dew a radiat de fericire la această ofertă şi s-a ridicat ca să se apuce de treabă. Joy i s-a alăturat. Ceilalţi le puteau auzi cum râdeau şi tăiau fructele.

— Tot sigur eşti că vă veţi descurca aici, Michael? întrebă Roger turnându-şi a doua cafea şi luând primul lui Bucks Fizz. Noroc, tuturor!

— Da, sunt destul de sigur, a spus Michael ridicând Bucks Fizz către toată lumea şi luând o înghiţitură. Dew poate întreţine destul de uşor o casă, chiar şi una atât de mare, sau nu-i va lua mult să se obişnuiască... şi voi fi şi eu aici. O să fim bine, nu-ţi face griji pentru noi. Oricum, nu este ca şi cum am fi lăsaţi de izbelişte, nu-i aşa? Nu vei fi la un milion de mile depărtare, nu-i aşa? De fapt, dacă am

probleme, probabil că ai putea ajunge aici mai repede decât poliția, dacă ar fi absolut necesar.

Roger a zâmbit.

— Dacă nici eu şi nici fetele nu pot ajunge, sunt alții prin zonă. Suntem mulți şi omniprezenți Nu vei fi niciodată singur ca şi persoane...şi nu ați fost singuri ca şi specie...

— Te cred Roger. Am învățat foarte multe despre oameni de când mi-am cunoscut soția şi m-am gândit la părerile ei budiste, deşi familia noastră are credințe similare... şi am învățat multe despre lumea macro de la voi.

— De fapt, Michael, cel mai important aspect sunt relațiile personale – modurile în care tratezi alți oameni şi lumile din jurul tău. Dacă înțelegi bine acea parte, restul se va pune la punct de la sine. Oamenii par să nu fie dispuşi să înțeleagă că, dacă există un singur Dumnezeu, aşa cum spun majoritatea oamenilor că există, atunci El, Ea, este Dumnezeul tuturor... nu numai pentru propria planetă, ci pentru întregul Univers... Din păcate, prea mulți oameni au învățat prin tocire, nu se gândesc la ceea ce spun... doar repetă ceea ce au auzit şi lasă să treacă. Educația are o parte din vină. Guvernele vor muncitori conformanți, nu gânditori, aşa că singurii copii care primesc o educație bună... una care îi învață să pună la îndoială şi să se gândească la ceea ce li s-a spus, sunt cei bogați şi astfel societatea se reproduce, iar cele mai bune şi creative locuri de muncă le revin copiilor din familiile bogate, iar slujbele plictisitoare şi monotone le revin celor care nu au fost

învățați cum să gândească... Şi aşa, nimic nu se schimbă... în schema lucrurilor... cu atât mai bine îşi păstrează privilegiul fără să tragă vreodată un foc sau chiar să țină biciul – cel puțin în țările considerate civilizate.

Roger şi-a ridicat sprâncenele, şi-a întors buzele în jos şi a închinat paharul în semn de salut.

— Oamenii sunt învățați să-şi cunoască locul în moduri foarte subtile în zilele noastre, pe când înainte acest aspect era predat prin violență. Trupele au fost o privelişte obişnuită timp de secole şi opresiunea a fost răspândită. Dar în zilele noastre, asupritorii sunt mai subtili... şi o fac în numele educației.

— La ce oră vin după voi, Roger?

— Asta nu este o problemă, putem pleca oricând vrem... atâta timp cât plecăm înainte de lumina zilei, vom ajunge la timp. Echipajul este foarte bine organizat. Poate că doamnele par a fi fete frumoase care se distrează, dar sunt şi extrem de eficiente. Nu le-aş schimba pentru nimic în lume.

Jenny şi Jan au recunoscut complimentul cu ochelarii şi zâmbetele lor, iar Joy şi Dew s-au întors cu pahare înalte de înghețată pline cu amestecul lor de iaurt..

— Acestea ne vor da energie pentru călătorie, a spus Jenny punându-şi o lingură în gură şi zâmbind lui Dew.

— În cât timp veți ajunge acolo? Întrebă Michael. Roger s-a uitat la Joy pentru răspuns.

— Ahm, de la decolare până la aterizare, timpul estimat este de treizeci şi patru de minute, a răspuns ea.

Roger a surprins privirea lui Michael şi a ridicat o sprânceană.

— Aici erai. Căpitanul spune treizeci şi patru de minute... aşa că, la aproximativ o jumătate de oră după ce ne conduci şi te întorci în pat; a rânjit Roger.

— Şi atunci veți începe o nouă viață? Ce? Ca sirieni sau britanici sau altceva?

— Încă nu am primit aceste informații, dar da, ar putea fi oricare dintre cele de mai sus...

— Dar... dacă nu te deranjează că spun, niciunul dintre voi nu arată câtuşi de puțin a fi arabi... Ci mai mult nordici... Scandinavi... mai ales fetele.

— Da, momentan, iar această formă este cea mai uşor de adoptat pentru noi, dar nu ne-am născut cu ea. Adică eram mai mici atunci, desigur, dar eram palizi şi blonzi. Cu toate acestea, avem puterea de a ne schimba într-o oarecare măsură aspectul. Unii sunt mai buni la asta decât alții.

— Aspectul este în cea mai mare parte până la nivelul pielii, nu-i aşa? Bine, există şi structura osoasă, dar există oameni de toate formele şi dimensiunile în majoritatea ţărilor...

Michael şi-a căutat paharul, l-a luat şi s-a întors la gazda lui. Era atât de surprins încât a trebuit să se uite în altă parte – la fete – şi înapoi, dar şi fetele se transformaseră. S-a uitat la soţia lui care nu se schimbase, dar îi zâmbea.

Cei patru extratereştri erau diferiţi. Aveau pielea măslinie, părul negru şi ochii căprui. Erau arabi. S-a uitat înapoi la Roger căruia îi creştea nasul chiar sub privirea lui Michael.

— Va trebui să mai exersez nasul acesta înainte de a mă obişnui cu el. A zâmbit el.

— Nu e rău. E mult mai bine decât data trecută! A râs Jan. Au împărtăşit aceste gânduri prin telepatie, dar într-un mod în care nu i-a exclus pe Michael şi Dew. Cumva ei au înţeles umorul situaţiei anterioare a lui Roger. Sentimentul de incluziune i-a făcut să se simtă bine, de încredere şi plini de afecţiune.

— Nu este atât de uşor pe cât îl fac să arate călătorii experimentaţi precum fetele. Crede-mă! Au râs cu toţii, chiar dacă Michael şi Dew nu ştiau cu adevărat despre ce râdeau şi nu ar fi ştiut niciodată.

— Dew, ceva mă nedumereşte; spuse Michael. Nu pari şocată şi nici măcar surprinsă că îşi pot schimba aspectul.

— Mmm, nu m-am aşteptat niciodată să văd că se întâmplă în faţa ochilor mei, dar mulţi thailandezi cred în, ăăăă, cum le spune... ăăă... în schimbători de formă?

— Metamorfi...a spus Michael.

— Da, metamorfi. Îi regăsim în poveştile noastre. Unii sunt buni, alţii nu prea. Poate că tinerii nu mai cred în aşa ceva, dar bătrânii şi oamenii de la ţară cred.

— De fapt, britanicii, în special celţii, au metamorfi în istoria lor, ei bine, şi în mitologie, dar nu ar trebui să mă gândesc că cineva mai crede în ei... Poate, sunt totuşi unii care o fac. Cine ştie? Deşi cu siguranţă nu este la modă să recunoşti asta...

— Moda a fost întotdeauna o problemă pentru Adevăr... în majoritatea societăţilor şi pe majoritatea planetelor, a intervenit Joy. O nouă cultură sau o nouă clasă dominantă îşi forţează, de obicei, opiniile asupra celorlalţi – de obicei asupra majorităţii – şi face ca această convertire la noua ideologie să fie o condiţie prealabilă a succesului în noua ordine. Creştinii au încercat să desfiinţeze păgânismul, America a încercat să impună capitalismul... s-a întâmplat de-a lungul timpului şi în tot Universul, după cum a subliniat ambasadorul. Uneori, este cu adevărat o schimbare spre bine, dar concomitent este invariabila pierdere a unui oarecare Adevăr, a spus Jan, ofiţerul cultural. Atunci când ideile sunt respinse, adevărul se pierde. Asta ne-au învăţat cercetările şi experienţele noastre.

Cuvintele ei au dus la un minut de reflecție, în afară de Dew, a cărei cultură nu o suprimase sau nu fusese suprimată de nimeni timp de o mie de ani. Nu a experimentat niciodată asta.

— Este valabil şi pentru copii, a adăugat Joy. Adică, forțând copiii să se conformeze societății locale existente, adulții distrug adesea unicitatea copilului... Lucru care reprezintă capacitatea de a aduce în prim-plan ceva cu adevărat nou.

— Da, a spus Jan ezitant, dar nu este nimic cu adevărat nou în Univers. Totul a fost deja făcut pe undeva...

— Bine, de acord... am discutat despre asta de multe ori, dar ceva poate fi unic sau cel puțin nou într-o localitate, deşi a fost făcut înainte cu un milion de ani lumină!

— Adevărat, dar aceasta este o recunoaştere că nu este cu adevărat nou şi cu siguranță nu este unic!

— Bine, doamnelor, ştim că acesta este un subiect declanşator pentru voi, dar este oare acesta momentul şi locul potrivit pentru o astfel de discuție?

— Nu, îmi pare rău, Michael; scuze, Dew, au spus Jan şi Joy la unison.

— Nu-ți face griji pentru mine! a răspuns Michael sincer. Îmi place o discuție bună, iar eu şi Dew avem tot timpul din lume, nu-i aşa, iubire? Dew a zâmbit.

— Da, bine, poate că voi aveți, dar noi nu, aşa că va trebui să continuăm această discuție altă dată.

— Scuzați-mă, prieteni, dar ne-ați putea acorda lui Dew şi mie câteva minute? Nu va dura mult. Dew, te rog... Ea s-a ridicat şi au intrat în sufragerie.

În câteva minute s-au întors cu câte o tavă acoperită şi cu un zâmbet larg. Dew strălucea în mod pozitiv. Au pus tăvile pe masă şi şi-au reluat locurile.

— Nu v-am putut lăsa să plecați, chiar dacă vă veți întoarce curând, fără să facem ceva special pentru a exprima ceea ce simțim pentru voi. Nu numai că ne-ați schimbat viețile şi ne-ați readus împreună, dar ne-ați oferit un loc în societate cu Proiectul şi ne-ați returnat respectul de sine... dar ați făcut şi mult mai mult decât atât...ne-a învățat lucruri despre care doar mi-am imaginat că pot exista... nu-i aşa, Dew?

— Da, vă mulțumim foarte mult pentru tot.

— Poți face onorurile Dew, te rog...

Ea a luat prosopul de deasupra tăvii pentru a dezvălui şase pahare de şampanie şi un ulcior mare de lichid maro deschis. Michael a scos prosopul de pe tava lui pentru a-i prezenta un alt ulcior de acelaşi tip şi câteva castroane. Dew a turnat băuturile, iar Michael a pus în fiecare o cireaşă sâmburoasă, o felie de lămâie şi un cub de gheață, înainte de a le împărți.

— Acesta este cocktailul nostru de despărțire. Dew, te rog...s-au ridicat amândoi în picioare.

— Pentru voi, prietenii noştri, mult noroc în noua aventură. Nu vă faceți griji pentru casa voastră pentru că noi ne vom ocupa de toate. Mult noroc şi rămas bun, pentru moment.

Se vedeau lacrimile din ochii lui Michael şi ai soției lui. După ce s-au aşezat, cu toții au gustat.

— Haideți prieteni. E rândul vostru să ghiciți.

— Lichior de mentă, a zis Jan.

— Coniac de caise...a adăugat Jenny.

— Schnapps de mentă, aş spune...a răspuns Joy.

— Şi Remy Martin VSOP... A spus Roger în timp ce mirosea lichidul.

— Cu cireşe şi lămâie, bineînțeles...dar îmi plac foarte mult florile de nu-mă-uita din cuburile de gheață, a adăugat Joy. De unde le-ați luat?

— Ați ghicit destul de bine, dar haideți să vă dau toate detaliile, spuse Michael. Wondermint Mint Schnapps, lichior de caise DeKuyper XO şi tu ai ghicit perfect VSOP, Roger. Apropo, ne-am luat florile de nu-mă-uita de la aparatul tău din depozitul frigorific... Iar cocktailul se numeşte?

— Cocktailul prietenilor de rămas bun... a adăugat Roger de parcă i-ar fi fost jenă să afle răspunsul. Cât de potrivit. Mulțumesc, prieteni. Şi mie îmi plac florile de nu-mă-uita din cuburile de gheață. Este un detaliu foarte frumos.

— Ideea lui Dew... Urma să le bem aseară, a zis Michael.

— Înduioşător. Mulțumim Dew. Au ciocnit cu toții şi au băut cele două ulcioare.

— Mă tem că, din păcate, a venit momentul, a spus Joy arătând spre ceasul de pe perete, care arăta aproape ora patru. E încă întuneric, iar oamenii sunt încă în pat, dar circumstanțele se vor schimba foarte curând, ambasadorule.

Roger dădu din cap şi se uită la Michael.

— Ți-am spus eu, Joy este şefa. Trebuie să plecăm acum, deşi sunt sigur că vorbesc în numele tuturor celor de aici

când spun că este foarte greu să vă părăsim, ultimii noştri prieteni, chiar dacă nu va fi pentru atât de mult timp cât presupune întotdeauna despărţirea. Ne vom întoarce. Nu-i aşa doamnelor? Şi, eventual, vă vom putea invita să ne vizitaţi şi acolo, dacă este în siguranţă. Bine, haideţi să mergem. Nu e nevoie să ieşiţi afară, dar vă sugerez să priviţi pe fereastră...în faţa casei.

— În faţa casei? Întrebă Michael.

— Da... O altă surpriză. A spus el în timp ce i-a îmbrăţişat pe Michael şi pe Dew după care a mers spre ieşire. Dew a uitat că trebuie să rămână la fereastră, sau probabil nu a înţeles, dar Michael a urmat-o afară. Roger s-a întors pe scările de afară în timp ce câinii s-au întins şi au mers spre ei.

— Bine, puteţi privi de aici, dar nu vă apropiaţi mai tare, vă rog. Sunteţi în siguranţă, dar vom emana o mică doză de radiaţii, iar voi puteţi să ţineţi câinii ocupaţi cât plecăm. Extratereştrii au petrecut câteva minute cu câinii, aparent comunicând cu ei într-un mod care nu era auzit de Michael.

— Nu am apucat să vă prezint Driadei... spuse Michael cu tristeţe.

— Domnule ambasador, acum ar fi un moment bun... a spus Joy. Ea i-a îmbrăţişat din nou pe pământeni şi a plecat alergând pe gazon, urmată îndeaproape de colegii ei.

Roger ridică mâna către Michael şi Dew:

— Altă dată, prietenii mei, altă dată, apoi începu şi el să alerge.

Michael şi Dew au îngenuncheat pentru a mângâia şi a controla câinii, dar ochii lor erau aţintiţi asupra prietenilor lor care ajunseseră la Casa Rotundă. O lumină pătrată a apărut în întuneric, probabil când o uşă a fost deschisă; au intrat, după care lumina s-a stins. Câteva secunde mai târziu, un panou uriaş cu strălucire albastră slabă s-a deschis în faţa lor şi au apărut şi alte câteva lumini mai mici.

Roger putea fi văzut clar în centrul panoului la cincizeci de metri distanţă. Şi-a ridicat din nou mâna în timp ce clădirea s-a urnit. Aproape imperceptibil, la început; apoi s-a ridicat vreun metru, dar era ciudat... Casa Rotundă iniţială era încă acolo!

A doua clădire s-a deplasat încet spre casă şi, când a fost complet separată de Casa Rotundă, şi-a schimbat forma pentru a semăna cu o versiune mai mare a navei spaţiale în care călătoriseră în Thailanda. În timp ce Michael şi Dew stăteau uimiţi, cele trei fete s-au alăturat lui Roger şi au făcut cu mâna cu toţii.

Au fost copleşiţi de un sentiment de bucurie şi bunăstare în timp ce cele două grupuri, străini unii faţă de ceilalţi, se priveau unii pe alţii. Ambele părţi au simţit durere la

despărțire, dar au simțit şi entuziasm pentru viitorul pe care îl aveau în fața ochilor.

Încă un val, iar fetele au plecat, lăsându-l pe Roger să privească singur, apoi nava a dispărut în neclaritate, dar a trecut destul de mult până când Michael şi Dew s-au putut târâi departe de câini ca să poată intra în casă, dar nu s-au dus la culcare – n-aveau cum să doarmă după aşa ceva.

— Sfârşitul -

Capitolul bonus de:

* * *

CENTRUL MORT

* * *

Nu toți teroriştii sinucigaşi sunt credincioşi!

de

Owen Jones

* * *

1 SCHEHERAZADE, BAGHDAD

Tony era îngrozit, dar era conştient că aceasta era singura lui opțiune. Mai ştia şi că în câteva minute vor fi sute de oameni şi mai îngroziți decât era el în acel moment.

În fața lui avea orarul care era memorat la secundă. Putea să vadă ceasul de pe perete după care trebuia să lucreze. Se uita la secundele care se scurgeau şi inspira adânc ca să se poată linişti. Nu era o zi prea călduroasă, dar din cauză că transpira abundent şi-a scos batista din buzunarul hainei şi s-a oprit la oglindă ca să se şteargă pe față.

Începea să se calmeze, ceea ce însemna că pastila de Valiu îşi făcea efectul. Nu şi-a imaginat că ar fi fost atât de simplu. Trebuia să meargă încă o sută de metri şi avea la dispoziție cincisprezece minute ca să o facă. Se plimba în timp ce se uita la haine şi se gândea că nimic din toate

acestea nu vor mai conta în curând, sau oare ar fi trebuit să conteze? Tricouri, blugi, costume, parfumuri bărbăteşti...le-a atins precum ar atinge o floare, apoi a urcat pe scările rulante spre îmbrăcămintea pentru femei, apoi de-a lungul raionului spre departamentul de bijuterii. Ştia drumul pentru că a mers pe acel traseu de zeci de ori.

Mai avea la dispoziție două minute. Îşi simțea inima cum îi ieşea din piept. Aşteaptă câteva secunde timp în care nu se apropia prea tare de vitrine, pentru că aşa i s-a spus. De fapt, i s-a dat o linie pe care nu trebuia să o încalce; aceasta se afla la un metru distanță față de el. Stătea pe ținta lui. Era locul în care două secțiuni erau împreunate de covorul de pe raioane. Se prefăcea că citeşte o reclamă.

Au mai rămas cincisprezece secunde. S-a uitat în jurul lui cu o tristețe adâncă în ochi.

Zece secunde. O asistentă în vânzări a pus ochii pe el şi se îndrepta în direcția lui. A încercat să o facă să plece.

Cinci secunde, vorbea cu el, dar el nu o asculta.

Patru, trei, doi, unu...

Zero.

Boom.

Ea nu l-a mai auzit când el şi-a cerut scuze, dar nici ea şi nici Tony nu mai existau pe această lume.

După explozia asurzitoare, o linişte apăsătoare s-a aşternut pentru câteva secunde, urmată de ţipete. Oamenii ţipau, plângea şi fugea ca să-şi salveze viaţa; cel puţin cei care puteau să o facă. Pe jos se aflau oameni şi bucăţi din oameni. Fumul se ridica de la câteva incendii.

Fum şi ţipete de agonie şi mirosuri de frică şi Semtex şi pete de la Tony şi de la drăguţa asistentă de vânzări pe tot tavan, pe haine şi pe cumpărătorii. S-a declanşat alarma magazinului, iar după câteva secunde sistemul de stropire s-a activat.

Câţiva bărbaţi în negru au intrat în fugă de pe scara de urgenţă, dar erau acolo să se ajute pe sine, nu răniţii, şi purtau mitraliere, nu pungi medicale, nu că ar fi fost vreo rezistenţă.

* * *

În următoarea zi, în ziare era raportat faptul că cel puţin treizeci de oameni au fost ucişi şi o sută cinzeci răniţi într-un atentat sinucigaş cu bombă dintr-un complex comercial din centrul oraşului Bagdad.

Doar aceste ştiri se putea citi în ziare şi se puteau vedea la televizor, dar atât lumea asigurărilor, cât şi principalele agenții de informații din lume erau agitate de furtul de bijuterii din magazin.

Bunuri în valoare de zece milioane şi jumătate de dolari fuseseră furate în această confuzie şi nu existau indicii cu privire la autori. Îl aveau pe Tony pe camerele de supraveghere, dar şi el era mort. Au văzut şi cum s-a întâmplat, dar după camera s-a stricat. Pierderile au fost puse pe seama jefuitorilor precum personalul de securitate şi personalul care se ocupa de curățenie.

Nu era ceva neobişnuit ca personalul de securitate şi de curățenie să fure obiecte de valoare pe care le-au găsit în timpul în care munceau. Era un avantaj, şi nimeni nu era deranjat dacă companiile de asigurări bogate din Vest erau fraudate, iar dacă exista o clauză împotriva actelor de război şi terorism, atunci alți bogați ar plăti factura şi asta nu conta pentru un polițist stradal.

Simpatia era rezervată în întregime morților, mutilaților şi rudelor acestora, nu proprietarilor de magazine.

Două lucruri mai evidente cu privire la atentatul sinucigaş cu bombă din complexul comercial din Şeherazade au fost mizeria pe care a provocat-o în mare parte localnicilor şi orele suplimentare pe care le-au efectuat pentru curățarea locului, făcându-l din nou un loc sigur şi redeschizându-l.

Daunele pe care le provocase cumpărătorilor şi personalului fuseseră îngrozitoare, dar pagubele reale aduse clădirii în sine fuseseră neglijabile, deoarece pereții din jurul departamentului de bijuterii fuseseră recent îmbrăcați cu plăci de marmură şi rezistaseră bine la explozia bombei care fusese concepută pentru a ucide şi a mutila, dar nu pentru a provoca daune structurale.

Golul de şase milimetri în diametru care înconjura explozivii fusese suficient de greu pentru a distruge oamenii şi vitrinele din sticlă securizată, dar nu pentru a dărâma pereții sau tavanele. Cu toate acestea, nici Tony şi nici majoritatea oamenilor nu erau conştienți de aceste aspecte.

Ancheta cu privire la explozie a început imediat în acea după-amiază, când personalul de securitate al magazinului a înmânat poliție înregistrările camerelor, astfel încât aceştia să încerce să dea de urma făptaşilor.

Camerele de supraveghere erau montate pe „globuri cu sclipici" foarte evidente, câte şase pe fiecare, atârnând de tavan în jurul magazinului, astfel fiecare colț era acoperit de o cameră. Nu toate camerele înregistrau non-stop, dar fiecare se „aprindea" timp de zece secunde înainte ca focalizarea să fie comutată pe următorul obiectiv al camerei. Globurile şi comutarea au fost instalate astfel încât aproape fiecare locație din magazin să fie sub observație tot timpul, din unghiuri diferite şi din diferite puncte focale.

Ofițerii Poliției Federale au derulat înapoi secvența de înregistrare înainte de detonare, astfel încât să aibă o

imagine a atentatului, după care au căutat momentul în care acesta a intrat în magazin. După ce l-au găsit intrând în magazin, a fost destul de uşor să-i urmărească mişcările. Fiecare ofițer a fost de acord că, din spate, era uşor de văzut că are ceva de ascuns prin comportament, sau chiar după îmbrăcăminte. Cu siguranță nu părea „căptuşit”.

Şase ofițeri au vizualizat filmările atât pe un ecran mare, cât şi pe unul mai mic, deoarece ecranul mare producea o imagine pixelată, chiar dacă cadrele individuale puteau fi corectate în mare măsură cu ajutorul unui software creat în acest scop.

L-au urmărit pe Tony, deşi nu-i ştiau numele, timp de aproape douăzeci de minute în care a stat în magazin. Întâi la viteză normală şi apoi au urmărit filmările cu încetinitorul.

De mai multe ori.

Au urmărit şi şi-au petrecut toată noaptea urmărind filmul, iar şi iar, în timp ce experții în criminalistică, ofițerii de poliție şi ofițerii de armată au inspectat îngrozitoarele consecințe.

La răsărit, paisprezece ore mai târziu, au trebuit să se oprească şi, fără tragere de inimă, au plecat acasă să se odihnească. Turul de noapte a preluat controlul, dar cu orele suplimentare până la tura de zi putea reveni în cinci ore. Au urmărit filmările din nou şi din nou şi au luat notițe, pe care le-au putut împărtăşi colegilor lor.

Un aspect asupra căruia toți cei din ambele schimburi au fost de acord a fost că era evident că atacatorul era agitat, iar şeful schimbului de noapte a scris un memorandum pentru a include părți ale filmului într-un videoclip de instruire pentru personalul de securitate al magazinului despre cum să identifice oamenii care au un comportament suspect. Pentru restul aspectelor, cu toții au rămas nedumeriți.

Când tura de zi a preluat din nou controlul, şi-au luat o cafea şi au reluat filmul cu încetinitorul.

— Domnule, puneți pauză acolo! Derulați câteva secunde, vă rog. Pe rând, câte un cadru şi pregătiți-vă să vă opriți când vă spun eu; a spus o tânără care era polițist federal. Cred că am văzut ceva...Vedeți acolo? Criminalul tocmai şi-a şters fruntea, şi uitați! Este o culoare maronie pe batista lui! Fie a fost o zi plină de praf ieri, sau...Cred că bărbatul nostru purta machiaj, machiaj de scenă. Noi, sau cel puțin eu, am presupus că este din Orientul Mijlociu, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Uite, fruntea lui e un pic mai albă acum...suspicios. Derulați din nou şi dați play vă rog. Vedeți ce vreau să spun.

— Ar putea fi european?

Au rulat şi re-rulat acea secvență iar şi iar.

— Suzette, e posibil să fi descoperit ceva; a spus comandantul Ali Allawi, căpitanul poliției federale. Voi ce credeți?

Majoritatea au fost de acord, unii au fost mai reticenți.

— Deci, teroristul nostru ar putea să nu fie arab sau să nu fie din aceste locuri. Am observat că nu a strigat „Allahu Akbar!” în momentul detonării.

— Ne poți arăta un prim-plan mai clar al feței?

Femeia expertă în IT a răsucit câteva butoane şi a mutat câteva glisoare virtuale pentru a îmbunătăți imaginea până când a ajuns la cea mai bună variantă pe care a putut să o producă.

— Domnule.

— Pune-o pe ambele ecrane şi imprimă zece copii de înaltă rezoluție, te rog.

Ofițerii au analizat ecranele şi copiile în detaliu.

— Poți manipula această imagine, locotenente? Încearcă să îndepărtezi sprâncenele acelea groase... şi mustața şi deschide la culoare pielea, mai ales în jurul ochilor. Asta e, ceva mai palid, nord-european. Da...

— Bine. Acum fă-i părul castaniu în loc de negru, da, exact aşa. Ar putea fi european sau de origine europeană, dar şansele sunt mici... Foarte mici... Oare echipa de

criminalistică nu a găsit vreun fragment din el pe care să-l putem folosi pentru a-l identifica?

— Nu, domnule, nu încă. Din câte ştiu eu, nu. Explozia a scos din funcțiune cel mai apropiat grup de camere, iar blițul de la explozie a supraexpus imaginile de la alte camere din apropiere, aşa că nu ştim unde au zburat fragmentele din el, domnule.

— Bine, sună pe cineva de la criminalistică şi verifică.

— Domnule! Imediat domnule! Când am sunat acum cincisprezece minute, mi-au spus că au de-a face cu un carnagiu masiv şi că orice ar putea aparține oricărei persoane care se afla la douăzeci de metri de bombardier. Ei au spus că este foarte greu sau chiar imposibil să verificăm eventualele potriviri ale ADN-ului de pe pereți şi de pe tavan din cauza daunelor cauzate de fum. Poluare, domnule.

— În regulă, locotenent. Păstrează legătura cu ei şi anunță-mă în momentul în care se întâmplă ceva – zi sau noapte, în tură sau nu, ai înțeles?

— Da domnule.

— Bine, băieți, pentru tot restul acestei ture, vom lucra pe ipoteza că teroristul a fost un alb european sau american. Voi pune asta în jurnalul nostru de schimb, dar, deocamdată, sunt doar speculații, bine? Nu excludem, şi repet cu cea mai mare tărie, cu siguranță nu excludem

posibilitatea ca el să fi fost un terorist arab, care a comis această atrocitate din motive politice sau religioase.

— Cine ştie ce trece prin mintea unei persoane care este pe punctul de a-l întâlni pe Allah şi de a lua cu el oameni nevinovaţi? Poate că a uitat să spună „Allahu Akbar”. Poate că nu simţise nevoia să se spele pe faţa în acea dimineaţă, având în vedere circumstanţele... Nu vă închideţi minţile şi gândiţi-vă la orice posibilitate. Spun doar că pentru restul acestei ture, vom merge cu ideea lui Suzette că ar putea fi european sau american, să spunem caucazian, şi să vedem unde ajungem. Nu există absolut nicio dovadă istorică referitoare la atacatorii sinucigaşi caucazieni.

— Da, oamenii albi bombardează lucruri, şi aruncă în aer pe alţii, dar în mod normal nu se sinucid în acest proces, cel puţin, nu intenţionat. Omul nostru de aici este într-o misiune care se va solda cu moartea lui. Dacă este caucazian, atunci avem de-a face cu un nou tip de atacatori sinucigaşi, un tip pe care nimeni nu l-a mai întâlnit până acum.

— Întrebare. Câţi caucazieni se aflau la locul crimei în momentul exploziei? Să afle cineva această informaţie. Să vedem câţi dinţi nerevendicaţi şi bucăţi de oase putem găsi. Trimite-le pe toate la testarea de ADN. Haideţi să vedem dacă avem părţi ale corpului de origine caucaziană care nu pot fi atribuite.

— Criminaliştii nu se vor bucura, domnule. Le va lua săptămâni întregi, sau chiar luni.

— Cui îi pasă ce cred ei. Nu avem de ales; am putea fi la un pas de ceva nou aici. O nouă organizație teroristă sau un nou grup dizident, deşi trebuie să spun că, dacă este adevărat, de ce s-ar arunca în aer un caucazian într-un centru comercial irakian?

— Nu are sens! Creştinii nu fac aşa ceva pur şi simplu pentru a demonstra ceva.

— Şi-a revendicat vreun grup responsabilitatea?

— Nu, domnule, nimic din niciuna dintre sursele obişnuite.

— Ați sunat la sursele noastre şi le-ați întrebat?

— Vorbim cu sursele chiar în acest moment domnule, iar ofițerii individuali îşi întreabă iscoadele, dar nimic... cel puțin, nu încă.

* * *

Bărbații în negru au jefuit vitrinele de bijuterii, dintre care majoritatea fuseseră avariate în explozie şi nu au permis nici măcar o lovitură, alții au fost mitraliați. Cei opt combatanți au luat tot ce au găsit în cele opt minute pe care şi le-au permis.

Un gardian arunca grenade flash pe casa scării la intervale neregulate pentru a descuraja oamenii să urce sau să coboare, iar lifturile şi scările rulante au fost dezactivate.

Nu fuseseră nevoiți să rănească alți oameni, dar erau pregătiți să facă asta, dacă era necesar. Din moment ce se aflau doar la etajul doi, nu a fost o problemă să împuşte una dintre ferestrele mari şi să coboare în rapel în cele două camioane mari, cu trapa deschisă, cu margini înalte, care aşteptau pe aleea din spate.

Camioanele au plecat în direcții opuse, astfel încât au fost mai puține şanse ca amândouă să fie reținute. Cu toate acestea, erau înarmați până în dinți şi în fiecare vehicul se puteau găsi lansatoare de rachete. Au scăpat în siguranță, fără incidente şi s-au transferat în dube comerciale nedescriptive, care aveau motoarele pornite. Imediat au plecat de la Scheherazade.

Toți atacatorii, cu excepția lui Tony, se aflau în siguranță în ascunzătoarea lor – vila şefului lor – la o oră de la atrocitate.

— Deci, Mustapha, totul a mers conform planului?

— Da domnule. Avem marfa. Nu am întâmpinat conflicte de niciun fel şi nici pierderi de vieți din partea noastră. Planul dumneavoastră a fost eficient, domnule.

— Bineînțeles că a fost, pentru că a fost simplu. Am urmărit totul până la punctul exploziei prin camera subiectului pe

acel monitor şi apoi am urmărit operaţiunea ta din filmările transmise de camera de pe cască. Am văzut totul. Mai mult decât ai văzut tu. Înregistrările de la camera ta au fost totuşi puţin neregulate, probabil din cauza vitezei cu care operaţi, presupun.

Mustapha nu a vrut să-şi contrazică şeful, aşa că s-a lăsat dus de val.

— Probabil domnule; a zis el gândindu-se că aceasta ar fi fost cea mai puţin probabilă cauză a interferenţelor, dar fără să fi ştiut care ar fi putut fi adevărata cauză, cu excepţia cazului în care ar fi fost cauzate de vreun scurt circuit al camerelor de supraveghere.

— Aţi făcut o treabă minunată. Nici eu şi nici Mustapha nu vom uita asta. Te rog să transmiteţi mulţumirile mele echipei tale şi staţi liniştiţi că am dat ordine să fie organizate sărbătoririle obişnuite după o misiune reuşită. Le meritaţi cu toţii.

— Mulţumesc, domnule, le voi transmite oamenilor.

— Asta e tot pentru moment, Mustapha, odihneşte-te puţin şi apoi bucură-te de viaţă.

— Da, domnule, Mustapha şi-a salutat şeful şi a părăsit încăperea.

Când a plecat, „Şeful” şi-a luat telefonul mobil şi a tastat o serie de numere.

— Echipa noastră a câştigat! Să sperăm că vor câştiga şi campionatul.

— Bine, asta îmi doresc şi eu. Când este următorul joc?

— Nu sunt sigur încă, dar presupun că în câteva săptămâni. Va fi un joc în deplasare...probabil în apropierea dvs. Ne veți putea găzdui dacă venim?

— Da, cred că voi putea. Doar să îmi trimiți detalii legate de momentul în care ajungeți şi câți sunteți, iar eu mă voi ocupa de restul.

— Bine. Atunci pot să presupun că le veți da veştile bune prietenilor noştri?

— Cu siguranță. Orice om iubeşte să dea veşti bune. Sper să ne vedem curând.

— Ne vedem, sunt sigur de asta. Pe curând.

* * *

— Alo, da. Sunteți mulțumit de rezultate domnule?

— Da, totul a mers conform planului. Sunt mulțumit de serviciile voastre.

— Bine, mă bucur să aud asta. Deci, mă pot aştepta să vă îndepliniți şi dvs. obligațiile?

— Da, deja s-a stabilit. Compania ta va primi livrarea de la mine cam în treizeci de minute. Dacă nu se va întâmpla, te rog să mă contactezi într-o oră şi voi rezolva situația imediat.

— Serviciul acesta va fi disponibil din nou?

— Da, sigur că da.

— Cu acelaşi nivel de comunicare:?

— Nu vă pot garanta nimic fără mai multe detalii de la dvs. şi fără finalizarea contractului, bineînțeles.

— Da, sigur că da. Înțeleg. Ei bine, sunt mai mult decât satisfăcut de serviciile tale. Totul este stabilit aşa că te poți aştepta la încă o comandă din partea noastră.

— Aşa se va face. Mă bucur că sunteți satisfăcut de serviciile companiei noastre.

Apoi linia s-a oprit, iar el a mers imediat la secretara lui pentru a se asigura că plata din Elveția era într-adevăr făcută.

Nu voia să aibă parte de astfel de tâmpenii de la furnizorul lui.

* * *

O bancă elvețiană a mutat în tăcere 1.500.000 de dolari într-o parte şi 500.000 de dolari în alta.

* * *

— Încă o misiune finalizată cu succes Bob.

— Da domnule, aşa se pare.

— Nu trebuie să îmi mai spui „domnule” Bob. Acele zile au trecut de mult şi eu te-am rugat de multe ori să îmi spui Gareg.

— Da domnule, aşa este. Îmi pare rău, dar vechile obiceiuri dispar greu. Scuze domnule, Gareg.

— Doamne Bob „Domnule Gareg” e şi mai rău. A răspuns el în glumă.

— Da, ahm, Gareg, presupun că mă voi obişnui eu la un moment dat.

— Sper. Încearcă să fii mai relaxat. Nu mai suntem în armată. Nu am mai fost de ani de zile. Tu de cinci ani, iar eu de zece ani. Parcă aşa, nu?

— Da, do....Gareg. Am plecat din armată acum patru ani şi sunt recunoscător că m-ați racolat în echipa dvs. Îmi făceam griji că urma să fiu dat la fier vechi, la fel ca alți soldați.

— Da, ei bine, nu puteam permite aşa ceva, mai ales că am trecut prin atâtea împreună.

— Da domnule, adică, Gareg, mi-ai schimbat viața. Atât eu, cât şi doamna mea ne făceam griji legate de ce vom face după ce mă voi retrage din armată, dar ia-tă-mă aici câştigând de trei ori mai mult decât înainte şi îmi mai primesc şi pensia. Eu doar aş fi vrut ca Jenny să fi fost aici ca să se poată bucura de toate astea. Oricum, vă sunt dator pe viață.

— Hai gata, termină cu prostiile. Hai să deschidem o sticlă de scotch şi să sărbătorim încă o misiune terminată cu succes. Sau vrei să mergem în oraş şi să bem câteva beri?

— Cum vreți dvs. domnule; mie îmi e indiferent.

— Bine, hai să mergem în oraş. Să vedem ce mai e pe acolo. Putem să ne întoarcem aici dacă nu ne place.

— Mare dreptate aveți. Mă duc să aduc maşina. Mercedes sau Bentley?

— În seara asta mergem cu Bentley. Dacă bem prea mult, ştii bine cât de impresionați sunt polițiştii de maşina aceasta. Poate vom avea şi noroc, nu se ştie.

În timp ce părăseau ferma foarte fericiți, un medic din Birmingham, Alabama, încerca să dea de ei, dar ei erau din nou într-o misiune şi nu le păsa.

Niciodată nu le-a păsat. În domeniul lor de activitate nu a existat concurență, iar clienții s-au întors mereu la ei, deoarece rata rentabilității investiției era la fel de mare ca şi ideile oamenilor.

* * *

Banii care au fost schimbați s-au filtrat la fel ca şi compensațiile pentru victimele din urma exploziei, precum şi banii pentru orele suplimentare pentru poliție, constructori şi personalul spitalului.

Deşi au fost foarte mulți oameni îndureraţi, a existat şi o mare injecție de capital în microeconomiile mai multor comunități locale atât din zona centrelor comerciale din Şeherazade, cât şi din alte locuri din lume.

Nu au fost oameni cu adevărat săraci ucişi în explozie, deşi mulți dintre asistenții de vânzări erau înrudiți cu familii sărace şi toți cumpărătorii bogați şi muncitorii erau asigurați, la fel ca şi proprietarul.

Mulți oameni au făcut mulți bani în urma acestei atrocități, iar primele de asigurare au fost semnalate să crească anul următor pentru a compensa, dar nici acest aspect nu a fost făcut public.

DESPRE AUTOR

Owen Jones s-a născut în Barry, Ţara Galilor de Sud, unde a locuit până când a plecat la Portsmouth pentru a studia limba rusă la vârsta de 18 ani. După finalizarea studiilor, s-a mutat la Hertogenbosch, în Olanda, unde a trăit timp de zece ani.

La 32 de ani, Owen s-a mutat înapoi la Barry pentru a lucra la compania de construcții a familiei sale, mai întâi ca pictor şi apoi ca director sau, după cum l-a corectat odată banca,

pictor şi decorator. A fost şi director de birou timp de zece ani.

La vârsta de 50 de ani, Owen s-a mutat în Thailanda pentru a locui cu o fată thailandeză pe care o întâlnise în vacanță. S-a căsătorit cu femeia şi acum locuieşte în satul ei natal din nordul îndepărtat al Thailandei.

După cum spune Owen:

Născut în țara cântecului

Locuiesc în ţara zâmbetului".

Înainte să uitați, vă rog să lăsați o recenzie a acestei cărți la adresa de mai jos.

Aceasta va ajuta atât autorul cât şi cititorii care vor dori mai multe informații, chiar va fi un mare ajutor. Opinia dvs. contează mult mai mult decât vă imaginați.

Vă mulțumesc,

Owen

PS: Haideți să fim prieteni şi să ținem legătura cu ajutorul următoarelor date de contact:

http://facebook.com/angunjones

http://twitter.com/owen_author

http://meganthemisconception.com

http://owencerijones.com

Alte c**ărţ**i de acela**ş**i autor:

În spatele zâmbetului:

Povestea lui Lek, o barmaniță din Pattaya

Hobby-ul lui tati

Un viitor interesant

Maya – Iluzia

Doamna din copac

Păşind pe pietre

* * *

Crinul Tigru din Bangkok

Când semințele furiei înfloresc

http://tigerlilyofbangkok.com

Crinul Tigru din Bangkok în Londra

Tigrul se trezeşte din nou!

* * *

Nepoftiții

Chupacabras on Backpacker Blood Milkshake

http://thedisallowed.com

Răsucitorul destinului

Povestea lui Wayne Gamm

http://fatetwister-waynegamm.com

CENTRUL MORT 1

Chiar şi cei care greşesc pot avea dreptate uneori.

CENTRUL MORT 2

Chiar şi cei care greşesc pot avea dreptate uneori!

Lanţul lui Daisy

O poveste despre dragoste, intrigă şi lumea subterană din Costa del Sol

Serialul despre Megan psihic

Un ghid spiritual, un tigru fantomă şi o mamă înfricoşătoare!

Neînțelegerea

Megan la treisprezece ani

Megan merge în excursie cu şcoala

Megan îşi dă examenele

Urmăritorii lui Megan

Megan şi pisica pierdută

Megan şi primărița

Megan înfruntă batjocura

Vizita lui Megan la bunici

Tatăl lui Megan se îmbolnăveşte

Megan merge în vacanță

Megan şi hoţul

Căutaţi aici pentru cea mai nouă listă de cărţi din SS

Seriile Megan

Un ghid spiritual, un tigru fantomă şi o mamă înfricoşătoare!

http://tinyurl.com/meganseries

Non-ficţiune

Cum să îi oferi câinelui tău o adevărata viaţa de câine

şi să te iubească pentru asta

Planul etern – Dezvăluit

(scris de Colin Jones, redactat de Owen Jones)

Auctorialitatea

Publicarea propriei cărți pe cont propriu

http://owencerijones.com

* * *

Pentru mai multe informații despre cărțile mele şi despre copii audio gratuite, vă rog să accesați blog-ul meu:

https://meganthemisconception.com

Cuprins

1 CONSPIRAȚIA EXTRATERESTRĂ

2 CASA EXTRATEREŞTRILOR

3 FAMILIA EXTRATEREŞTRILOR

4 PRIMA ZI

5 ÎNCEPEM SĂ NE CUNOAŞTEM

6 MICHAEL ÎNCEARCĂ SĂ SCRIE DIN NOU

7 PLANUL ESTE ÎN DESFĂŞURARE

8 CASA ROTUNDĂ

9 PROIECTUL

10 MARELE TUR

11 AVERTISMENTUL LUI RALPH

12 REVELAȚIILE

13 RĂZBOIUL

14 MISIUNEA

15 ÎNTÂLNIREA

16 LICITAȚIA

17 ÎNCEPUTUL

18 O VIZITĂ SURPRIZĂ

19 O SCHIMBRE BRUSCĂ

20 UN PROGRES RAPID

21 REVELAȚIILE

Capitolul 22 O NOUĂ VIAȚĂ

Capitolul 23 DULCEA ÎNTRISTARE

DESPRE AUTOR

Alte cărţi de acelaşi autor: